

POLIROM
Top 10+

MARGARET MAZZANTINI

Nu te mișca

Margaret Mazzantini

Nu te mișca

Traducere din limba italiană de
Gabriela Lungu

Editura POLIROM
2013

© 2013 by Editura POLIROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-3576-4

ISBN PDF: 978-973-46-3577-1

ISBN Print: 978-973-46-3437-8

Copertă: Carmen Parii

Tehnoredactor: Constantin Mihăescu

Foto copertă : © Entertainment Pictures/Northfoto

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

MARGARET MAZZANTINI s-a născut în 1961 la Dublin. Este fiica scriitorului Carlo Mazzantini. Își petrece copilăria și adolescența în diverse țări europene, mai ales în Spania, până când familia se stabilește definitiv în Italia. Urmează cursurile Academiei de artă dramatică din Roma. În 1982 debutează în rolul Ifigenia din tragedia cu același nume de Goethe. După o frumoasă carieră artistică în teatru, cinema și televiziune, răsplătită cu numeroase premii de interpretare, Margaret Mazzantini renunță la scenă în favoarea scrisului. Debutează în 1994 cu romanul *Ligheanul de zinc* (distins cu premiile Selezione Campiello și Rapallo-Carige). Pentru romanul *Nu te mișca* (2002) primește Premiul Strega și Premiul Grinzane Cavour, cele mai prestigioase distincții literare italiene. Tradusă în peste douăzeci de țări, cartea a devenit imediat bestseller, la sfârșitul anului 2003 fiind deja vândute peste un milion de exemplare. A mai scris piesa de teatru *Manola* (1998), monologul *Zorro* (2000) și romanele *Venit pe lume* (2008; Polirom, 2010), *Nimeni nu supraviețuiește singur* (2011) și *Marea de dimineață* (2012, recompensat cu premiile Pavese și Matteotti). Este căsătorită cu regizorul Sergio Castellitto.

Nu te mişca

Lui Sergio

Nu te-ai oprit la semafor. Ai trecut ca vântul îmbrăcată cu jacheta din imitație de blană de lup și cu căștile walkman-ului lipite de urechi. Plouase de curând și se pregătea să plouă din nou. Sus, deasupra platanilor și a antenelor, graurii se strângeau în lumina cenușie, fâlfâit de pene și ciripituri, unduitoare pete negre care se atingeau fără să se lovească, apoi se deschideau și se împrăștiau, pentru a se aduna din nou într-un alt zbor. Jos, trecătorii își țineau ziarul sau mâinile deasupra capului, apărându-se de găinațul care cădea din cer ca o grindină și se amesteca, pe asfalt, cu frunzele ude căzute din copaci, împrăștiind în jur un miros dulceag și apăsător de care cu toții se grăbeau să scape cât mai repede.

Ai venit ca vântul spre intersecție dinspre capătul străzii. Aproape că reușiseși să scapi nevătămată, iar bărbatul de la volan aproape că reușise să te evite. Dar pe stradă era noroi și găinaț unuros de la stolurile de grauri. Roțile mașinii au patinat pe crusta aceea alunecoasă, puțin, dar acel puțin a fost de ajuns să-ți atingă scuterul. Ai zburat în sus către păsări și te-ai întors jos în mizeria lăsată de ele, iar împreună cu tine s-a întors rucsacul tău acoperit cu abțibilduri. Două caiete au ajuns lângă marginea trotuarului într-o baltă neagră. Casca ți s-a rostogolit pe stradă ca o țeastă goală, nu o legaseși. Pașii cuiva s-au apropiat imediat de tine. Țineai ochii deschiși, gura murdară nu mai avea incisivi. Asfaltul îți intrase în piele, înțepându-ți obrazii ca o barbă. Muzica se întrerupsese, căștile walkman-ului îți alunecaseră în păr. Bărbatul din mașină a lăsat portiera larg deschisă și a venit spre tine, ți-a privit fruntea pe care ți se deschidea o rană, a căutat în buzunar telefonul celular, l-a găsit, dar l-a scăpat din mână. L-a ridicat un băiat, el a fost cel care a cerut ajutor. Între timp se oprise circulația. Mașina rămăsese de-a curmezișul pe șine și tramvaiul nu mai putea trece. Vatmanul a coborât, au coborât mai mulți și s-au îndreptat spre tine. Oameni pe care nu-i văzuseși niciodată te-au atins cu privirile. Un geamăt scurt ți-a ieșit din gură împreună cu un fir de spumă roșiatică, încetul cu încetul îți pierdeai cunoștința. Șoseaua era aglomerată, ambulanța a sosit cu întârziere. Tu nu te mai grăbeai. Nemișcată în jacheta ta de blană, erai ca o pasăre fără vânt.

Apoi s-au năpustit în trafic cu sirena urlând. Mașinile s-au strâns lângă parapet, au intrat pe trotuarul de pe malul apei, în timp ce sticla cu ser fiziologic dansa deasupra capului tău, iar o mână strângea ritmic balonul albastru ca să-ți pompeze aer în plămâni. La urgență, medicul reanimator care te-a luat în primire a căutat între mandibulă și osul hioid un punct al durerii. Corpul tău a reacționat prea ușor. A luat niște comprese și a șters sângele care-ți curgea de pe frunte. Ți-a privit pupilele, erau fixe și asimetrice. Respirația era bradipneică. Au încercat, cu o canulă Guedel, să-ți repoziționeze limba, care alunecase spre interior, apoi au introdus sonda de aspirație. Au scos sânge, smoală, mucus și un dinte. Ți-au fixat pe deget pulsoximetrul pentru a determina oxigenarea sângelui, procentul de oxihemoglobină era prea scăzut:

85 la sută. Atunci te-au intubat. Lama laringoscopului ți-a alunecat în gură cu lumina ei rece. A intrat un infirmier împingând aparatul de monitorizare a activității cardiace, a introdus ștecărul în priză, dar aparatul nu funcționa. L-a lovit ușor într-o parte și monitorul s-a aprins. Ți-au ridicat tricoul, ți-au lipit pe piept electrozii. Ai așteptat puțin, pentru că nu era liberă camera în care se făcea tomografia, apoi te-au vârât în tunelul de examinare. Trauma era în zona temporală. În spatele geamului, medicul reanimator a cerut radiologului să facă alte secțiuni, mai apropiate. Au văzut profunzimea și întinderea hematomului dincolo de parenchimul cerebral. Hematomul de contralovitură nu era încă vizibil. Dar nu ți-au injectat în venă soluția de contrast, se temeau de complicații renale. Au telefonat imediat la etajul trei, să pregătească sala de operații. Doctorița a întrebat:

— Cine e de gardă la neurochirurgie?

Au început să te pregătească. O infirmieră te-a dezbrăcat încet, tăindu-ți hainele cu foarfecele. Nu știa cum să-i anuțe pe ai tăi. Sperau să găsească vreun act la tine, dar nu aveai nici unul. Ți-au luat jurnalul din rucsac. Doctorița de la reanimare a citit prenumele, apoi numele. S-a oprit asupra numelui, și după o clipă s-a întors la prenume. Un val de căldură i-a aprins chipul, a simțit nevoia să tragă aer în piept și a făcut-o cu greutate, ca și cum o înghițitură obraznică s-ar fi așezat în drumul aerului. Atunci și-a uitat rolul în care mila nu avea ce căuta și ți-a privit chipul ca o femeie oarecare. Ți-a cercetat trăsăturile tumefiate, sperând să alunge spaima gândului aceuia. Dar tu semeni cu mine și Ada n-a putut să nu vadă asta. Infirmiera te râdea pe cap, părul îți cădea pe podea. Ada a făcut un gest spre șuvițele castanii.

— Încet, fă-o încet, a murmurat.

S-a îndreptat spre reanimare, spre neurochirurgul de gardă.

— Fata pe care tocmai au adus-o...

— Ești fără mască, să ieșim.

Au părăsit locul acela aseptice, unde rudele nu sunt lăsate să intre, iar bolnavii zac goi lângă suflul respirației lor artificiale și împreună s-au întors în camera în care infirmiera te pregătea. Neurochirurgul a privit în monitor desenul electrocardiogramei și al tensiunii.

— Este hipotensivă, a spus, ați exclus posibilitatea unor leziuni toracice sau abdominale?

Apoi te-a privit, în treacăt. Ți-a ridicat pleoapele cu o mișcare rapidă.

— Ei? a spus Ada.

— Cei din sala de operații sunt gata? a întrebat-o el pe infirmieră.

— Se pregătesc.

Ada a insistat:

— Nu ți se pare că seamănă cu el?

Neurochirurgul s-a întors, a ridicat radiograma tomografiei către lumina care intra pe fereastră:

— Hematomul se întinde între creier și dura mater...

Ada, strângându-și mâinile, a ridicat vocea:

— Seamănă cu el, nu-i așa?

— ...Ar putea fi și intradural.

Afară ploua. Ada, în halatul cu mâneci scurte, a traversat, fără să facă zgomot cu sabotii ei de plastic verde, porțiunea exterioară care desparte Urgența de Pavilionul de medicină generală. Nu a luat liftul să urce la chirurgie, a urcat pe jos. Simțea nevoia să se miște, să facă ceva. O cunosc de douăzeci și cinci de ani. Înainte de a mă căsători, i-am făcut pentru scurtă vreme curte, oscilând între joc și sinceritate. A

deschis larg ușa. În camera medicilor se afla un infirmier care strângea căniile de cafea. Ada a luat din cutie o bonetă și o mască, și le-a pus în grabă și a intrat.

Cred că am văzut-o după câțeva vreme, atunci când mi-am întors privirea spre asistentă să-i dau clemele. M-am gândit că era ciudat că se afla acolo, ea stă numai la reanimare și ne întâlnim rar, de cele mai multe ori la barul de la subsol. Nu i-am dat prea multă atenție, nu i-am făcut nici măcar un semn de salut cu capul, am desprins o altă clemă și i-am dat-o asistentei. Ada a așteptat ca mâinile mele să nu mai fie în câmpul operator.

— Domnule profesor, trebuie să veniți puțin, a șoptit.

Asistenta scotea acul din ambalajul steril, am auzit fâșâitul plasticului în timp ce privirea mea o întâlnea pe a Adei. Era foarte aproape de mine și nu-mi dădusem seama. Am întâlnit ochii nemachiați ai unei femei, ochi vibrând într-o sclipire. Înainte de a se muta la reanimare, a fost una dintre cele mai bune anesteziiste din spital, a suflat protoxidul de azot în mulți dintre pacienții mei. Am văzut-o stăpânindu-și emoțiile chiar și în momentele cele mai dificile și am apreciat-o întotdeauna, pentru că știu cât de greu i-a fost să-și ascundă sentimentele la adăpostul halatului verde.

— Mai târziu, am spus.

— Nu, domnule profesor, e urgent, vă rog.

Tonul vocii îi era alterat de o autoritate ciudată. Cred că nu m-am gândit la nimic, dar mâinile mi-au devenit grele. Asistenta îmi întindea portacul. N-am ieșit niciodată dintr-o operație înainte de a o termina. Am strâns mâna și mi-am dat seama că impulsul a sosit cu întârziere. Mă pregăteam să cos fascia musculară a abdomenului. M-am dat un pas înapoi, ca să mă desprind de pacient, și m-am lovit de cineva care stătea în spatele meu.

— Termină tu, i-am spus ajutorului meu.

Asistenta i-a dat portacul. Am auzit zgomotul instrumentului care se lovea de mâna înmănușată, un sunet surd care mi-a ajuns la urechi amplificat. Toți cei prezenți și-au întors privirile spre Ada.

Ușa sălii de operație s-a închis silențios și grav în spatele nostru. Stăteam nemișcați unul în fața celuilalt în camera de preanestezie.

— Ce s-a întâmplat?

Pieptul Adei se mișca gâfâind sub halat, brațele-i dezgolite erau pătate din cauza frigului.

— Domnule profesor, se află la noi o fată cu un traumatism cranian...

Aproape fără să-mi dau seama, cu un gest automat, mi-am scos mănușile.

— Spuneți-mi.

— I-am găsit jurnalul... era scris pe el numele dumneavoastră de familie, domnule profesor.

Am ridicat mâna, i-am smuls masca de pe față. Nu mai exista vlagă în vocea ei, i se terminase curajul. Era o cerere de ajutor calmă și fără putere:

— Cum o cheamă pe fiica dumneavoastră?

Cred că m-am aplecat spre ea să o văd mai bine, să caut în adâncul ochilor ei un nume care nu era al tău.

— Angela, am suflat în ochii aceia și i-am văzut dilatându-se.

Am alergat în jos pe scări, am alergat prin ploaia de afară, am alergat în fața unei ambulanțe care se apropia în goană și a frânat la doi pași de mine, am alergat printre canaturile ușii de sticlă de la Urgență, am alergat prin sala infirmierilor, am alergat în camera unde cineva cu un braț fracturat țipa, am alergat în

camera alăturată goală și în dezordine. M-am oprit. Părul tău era acolo pe podea. Părul tău castaniu și ondulat adunat într-o grămăjoară la un loc cu niște feșe pline de sânge.

Într-o clipă devin praf care se mișcă. Mă târâi în secția de reanimare, de-a lungul coridorului, până la peretele de sticlă. Ești acolo, rasă, intubată, cu plasturi albi în jurul feței tumefiate și înnegrite. Ești tu. Pătrund dincolo de sticlă și sunt lângă tine. Sunt un tată oarecare, un sărman tată copleșit de durere, cu gura uscată, cu părul transpirat și rece. E ceva ce nu pot să înțeleg, ceva ce planează într-un fel de limb de stupoare. Sunt năucit, sunt într-o embolie de durere. Închid ochii și refuz durerea aceea. Tu nu ești acolo, ești la școală. Când voi deschide ochii, n-am să te mai găsesc. Am să găsesc o alta, n-are importanță cine, una la întâmplare din lumea asta. Dar nu pe tine, Angela. Deschid larg ochii și ești chiar tu, una la întâmplare din lumea asta.

Pe jos se află o cutie pe care scrie deșeuri periculoase, iau omul din mine și îl arunc înăuntru. Trebuie s-o fac, este de datoria mea, singurul lucru care îmi rămâne. Trebuie să te privesc ca și cum nu mi-ai aparține. Un electrod îți atinge grosolan un sfârc, îl desprind și îl așez cu mai multă decență. Mă uit la monitor: 54 de bătăi. Și mai puțin: 52. Îți ridic pleoapele, pupilele sunt inegale, cea din dreapta este complet dilatăată, leziunea endocraniană se află în emisfera aceea. Trebuie să fii operată imediat, ca să poată respira creierul, masa deplasată de hematumul apăsând acum pe cutia craniană, dură, neextensibilă, sufocând centrul care inervează tot corpul și lipsindu-te cu fiecare clipă care trece de ceva din tine. Mă întorc către Ada:

— I-ați făcut cortizonul?

— Da, domnule profesor, și un gastroprotector.

— Mai sunt alte leziuni?

— Este suspectă de o ruptură a splinei.

— Hemoglobina?

— Doisprezece.

— Cine e la neurochirurgie?

— Eu, eu sunt. Ciao, Timoteo.

Alfredo îmi pune o mână pe umăr, are halatul descheiat, părul și fața ude.

— Mi-a telefonat Ada, de-abia plecasem.

Alfredo este cel mai bun din secția lui, și totuși nimeni nu are prea multă considerație pentru el, din cauza felului său nesigur de a fi, deseori antipatic, fără merite vizibile; operează în umbra medicului primar, până își dă sufletul, în timp ce acela stă și se uită. Cu mulți ani în urmă i-am dat câteva sfaturi, dar nu m-a ascultat, caracterul său nu e la înălțimea talentului pe care-l are. Este despărțit de soție și știu că are un fiu adolescent, cam de vârsta ta. Nu era de gardă, ar fi putut să refuze, nici unui chirurg nu-i face plăcere să opereze ruda unui coleg. Dar el s-a aruncat într-un taxi și, ca să ajungă mai repede, a coborât în mijlocul străzii, a traversat pe jos printre mașini, prin ploaie. Nu știu dacă eu aș fi făcut la fel...

— Au pregătit sus? întrebă Alfredo.

— Da, răspunde asistenta.

— Să urcăm imediat.

Ada se apropie de tine, te desprinde de la respiratorul automat și te leagă din nou la balonul Ambu pentru a te transporta. Apoi pornesc. Îți văd un braț atârând de pe targă, în timp ce te urcă în ascensor. Ada se apleacă să-l ridice.

Rămân cu Alfredo, ne așezăm în camera de lângă reanimare. Alfredo aprinde lumina negatoscopului, așază tomografia ta deasupra și o privește de aproape. Se oprește într-un punct, se încruntă, își forțează privirea. Știu ce înseamnă să cauți în nebuloasa unei radiografii o umbră care să-ți vină în ajutor.

— Vezi, spune, hematomul principal este ăsta, imediat deasupra durei mater, ajung ușor la el... Rămâne de văzut cât suferă creierul, asta nu pot să prevăd. Apoi mai este un punct aici, spre interior, nu știu, poate e o revărsare de contralovitură...

Ne privim în lumina aceea lividă care îți proiectează creierul în spatele nostru. Știm că nu putem să ne mișcăm.

— S-ar putea să existe complicații ischemice deja în curs, șoptesc.

— Trebuie să deschid, numai așa vedem.

— Are cincisprezece ani.

— Cu atât mai bine, inima e puternică.

— Ea nu e puternică... e mică.

Mă las în genunchi și în sfârșit plâng, fără nici o reținere, acoperindu-mi fața udă cu mâinile.

— O să moară, nu-i așa? O știm amândoi, are creierul inundat.

— Știm pe naiba, Timoteo.

Coboară în genunchi lângă mine, mă prinde în brațe și mă scutură cu putere, clătînându-se și el.

— O să deschidem și vedem. Aspir hematomul, las creierul să respire și vedem ce se întâmplă. Se ridică.

— Stai înăuntru cu mine, da?

Înainte de a mă ridica, îmi șterg nasul și ochii. Pe braț îmi rămâne o dâră lucioasă.

— Nu, nu-mi aduc aminte nimic despre creier, n-aș putea să-ți fiu de ajutor...

Alfredo mă fixează cu privirea lui imperturbabilă, știe că mint.

În lift nu mai vorbim, privim în sus cum dispar unul după altul numerele luminoase care indică etajele. Ne despărțim fără cuvinte, fără măcar să ne atingem. Fac câțiva pași și mă așez în camera medicilor. Alfredo se pregătește pentru operație. Îi urmăresc în gând gesturile, acel ritual pe care îl cunosc atât de bine. Brațele se afundă până la coate în chiuveta de inox, mâinile abandonează buretele dezinfectant, simt în nări mirosul clorurii de amoniu... Asistenta îi dă compresele sterile să se usuce, sora instrumentară îi leagă halatul. Este o liniște neobișnuită în jur, o liniște de persoane care au amuțit. Un asistent pe care îl cunosc bine trece prin fața ușii, ni se încrucișează privirile, a lui coboară imediat în jos, pe pașii de cauciuc. Acum Ada a ieșit în prag. Ada care nu s-a căsătorit niciodată, care are un apartament la parter cu o grădiniță unde cad rufele celor din bloc.

— Începem, sunteți sigur că nu vreți să veniți?

— Da.

— Nu aveți nevoie de nimic?

— Nu.

Dă din cap, încearcă să zâmbească.

— Ascultă, Ada, o opresc.

Se întoarce din nou:

— Domnule profesor?

— Dacă cumva se întâmplă, dă-i pe toți afară și înainte de a veni să mă chemi, scoate-i tubul de

respirație din gură, acele, stinge tot, acoperă partea... În sfârșit, dați-mi-o înapoi într-o manieră decentă.

Alfredo a depășit deja zona filtru și a intrat în sala de operații cu brațele ridicate, asistenta îi iese înaintea să-i pună mănușile. Tu ești sub lampa scialitică. Mie îmi rămâne sarcina cea mai teribilă: să avertizez pe mama ta. A plecat azi dimineață spre Londra, știi asta, trebuia să ia un interviu cuiva, unui ministru, cred, era foarte agitată. Taxiul ei a ieșit cu puțin înaintea ta pe poartă. V-am auzit discutând în baie. Sâmbătă seara te-ai întors acasă puțin cam târziu, la douăsprezece și un sfert, cele cincisprezece minute întârziate peste ora convenită au enervat-o, în privința anumitor lucruri nu e deloc indulgentă, nu suportă abaterile de la regulă, i se par pur și simplu un atentat la liniștea ei. E o mamă drăguță, în ciuda acestei rigidități, care o protejează, desigur, dar o și apasă, crede-mă. Știu că nu faci nimic ilegal, te întâlnești cu prietenii în fața școlii închise. Vă opriți să vorbiți pe întuneric, în frig, sub inscripțiile de pe pereți, sub acel mare graffiti, trăgându-vă mânecile puloverelor peste mâini. Te-am lăsat întotdeauna în pace, am încredere în tine, am încredere și în greșelile tale. Te cunosc așa cum ești acasă și în puținele momente pe care le petrecem împreună, dar nu știu cum ești cu ceilalți. Știu că ai un suflet mare și că îl risipești pe tărâmul unor uriașe prietenii. Bravo, este o sclipire pe care merită să o trăiești. Dar mama ta nu crede la fel, crede că studiezi puțin, că-ți risipești energia și că n-o să dai la timp examenele de treaptă.

Uneori, tu și prietenii tăi traversați cartierul pe jos și vă îngropați în pubul din colț, spelunca aceea plină de fum aflată sub nivelul străzii. Am aruncat odată o privire acolo, pe una din ferestrele aflate la înălțimea trotuarului, v-am văzut râzând, sărutându-vă, stingând mucerile în scrumieră. Eram un bărbat de cincizeci și cinci de ani, elegant și singur, care se plimba noaptea, iar voi erați acolo jos, dincolo de ferestruicile acelea cu zăbrele, unde câinii se opresc să amușine, erați atât de tineri, atât de uniți. Sunteți frumoși, Angela, voiam să ți-o spun. Foarte frumoși. V-am pândit, aproape rușinându-mă, cu aceeași curiozitate cu care un bătrân ar privi un copil care deschide un cadou. Da, v-am văzut deschizând viața, acolo jos, în barul acela plin de fum.

Am vorbit în clipa aceasta cu secretara mea. A reușit să avertizeze aeroportul Heathrow. Vor merge să o aștepte pe Elsa la ieșire și o vor conduce într-o salon privat pentru a-i explica situația. Este îngrozitor să mi-o imaginez acolo sus, în cer, cu maldărul de ziare pe genunchi, fără să știe absolut nimic. Ne crede la adăpost aici jos, fetița mea, și aș vrea ca zborul să nu se termine niciodată, să continue la infinit pe cerul lumii. Poate că privește un nor, unul din norii aceia care abia lasă să se întrevadă soarele, o dâră strălucitoare care intră prin hublou iluminându-i chipul. Poate că citește articolul vreunui coleg, comentându-l cu mici strâmbături ale buzelor. Cunosc atât de bine gestualitatea ei involuntară, este ca și cum fiecare emoție ar avea pe chip un microscop revelator. A fost de atâtea ori lângă mine în avion. Îi cunosc dungile de pe gât, cuta aceea mică pe care pielea o face sub bărbie când își lasă capul în jos să citească, îi cunosc oboseala ochilor, atunci când își scoate ochelarii și-și închide pleoapele, lăsându-și capul pe speteaza scaunului. Acum poate că stewardesa îi întinde tava cu prânzul, ea o să-l refuze într-o engleză perfectă și o să ceară: „*Just a black coffee*“, așteptând ca mirosul mâncării preambalate să se îndepărteze de ea. Mama ta este tot timpul pe pământ, chiar și atunci când se află în cer. Acum poate că are fruntea îndreptată spre hublou, poate a tras perdelețu rigidă pe geam, urmează jumătatea ei de oră de odihnă. Poate că se gândește la toate drumurile pe care trebuie să le facă, o să-și propună cu siguranță să ajungă în centru să cumpere ceva. Ultima oară ți-a adus poncho-ul acela splendid, îți aduci aminte? Poate nu, poate că mai este încă supărată pe tine... Ce o să creadă când o s-o întâmpine însoțitoarea de pe

aeroport? Cum o să-i tremure picioarele? Cu ce expresie o să privească acel du-te-vino al lumii internaționale? Cu câtă spaimă? O să devină bătrână, știi, Angela, foarte bătrână. Te iubește atât de mult. E o femeie liberă, modernă, atât de potrivită cu societatea de azi, a învățat totul, dar nu cunoaște durerea, crede că o cunoaște, dar nu e adevărat. Se află acolo sus, în cer, dar încă nu știe ce este acest jos. Este atrocitatea cuibărită în piept acolo unde pieptul nu mai există. Există o gaură care înghite totul cu o viteză frenetică, asemeni unui vârtej, înghite sertar, haine, fotografii, tamponane, creioane, CD-uri, mirosuri, zi de naștere, doici, colaci de salvare, scutece. Totul dispare. Va trebui să faci o curățenie importantă în aeroportul acela. Va rămâne piața goală a vieții ei, o sacoșă goală agățată de umăr. Va alerga poate către fereastra uriașă prin care se văd avioanele care pleacă, se va izbi de peretele acela de cer, ca un animal dus la vale de o aluviune.

Secretara mea a vorbit cu un șef din aeroport, au asigurat-o că vor face tot ce le stă în putință să n-o alarmeze prea tare. Au organizat totul, va lua prima cursă de întoarcere, există un British care pleacă imediat după ce sosește ea. Au organizat totul, o s-o ducă într-un loc liniștit. O să-i aducă un ceai, o să-i întindă receptorul telefonului. Țin celularul deschis în buzunar, am semnal bun aici, am controlat deja, e important. O să mint, o să încerc să nu-i spun că ești într-o situație foarte gravă, bineînțeles că n-o să mă creadă. O să creadă că ai murit. Dar o să fac totul ca s-o conving. Porți un inel pe deget, nici nu băgasem de seamă. Ada s-a chinuit să ți-l scoată, acum îl am în buzunar, încerc să-l pun pe degetul mare, dar nu reușesc, încerc cu mijlociul, poate intră. Dar tu să nu mori, Angela, nu muri înainte ca mama ta să aterizeze. Nu-ți lăsa sufletul să traverseze norii pe care ea îi privește liniștită. Nu tăia traiectoria avionului ei, rămâi fiica noastră. Nu te mișca.

Mi-e frig, sunt încă în halat, poate ar trebui să mă schimb, am lucrurile în dulapul de metal cu numele meu pe el. Mi-am atârnat haina cu grijă peste cămașă, am lăsat portofelul și cheile de la mașină pe raftul de deasupra și am închis lacătul. Când a fost asta? Acum trei ore, poate mai puțin. Acum trei ore eram un bărbat la fel ca toți ceilalți. Cât este de parșivă durerea, cum aleargă! Ca și cum un acid coroziv ar arde în profunzime! Îmi țin mâinile pe picioare. În spatele perdelei văd o parte din pavilionul de oncologie. Nu m-am oprit niciodată în camera asta, am trecut doar prin ea. Stau pe un divan de vinilin, în fața mea se află o masă joasă și două scaune goale. Podeaua e verde, cu mici pete închise la culoare care se mișcă isterice sub ochii mei, ca virușii la microscop. Pentru că acum am senzația că așteptasem tragedia asta.

Ne despart un coridor, două uși, coma. Mă întreb dacă se poate trece dincolo de închisoarea acestei distanțe, dacă poate fi ea imaginată protectivă ca un confesional, și dacă pot, pe petele dansânde ale podelei, să-ți cer o audiență, fetița mea.

Sunt un chirurg, un om care a învățat să despartă, să separe partea sănătoasă de cea bolnavă, am salvat multe vieți, dar nu pe a mea, Angela.

Locuim de cincisprezece ani în aceeași casă. Îmi cunoști mirosul, mersul, felul în care ating lucrurile, vocea echilibrată, cunoști aspectele blânde ale caracterului meu și pe cele ostile, atât de iritante încât au devenit de nesuportat. Nu știu ce părere ți-ai făcut despre mine, dar pot să-mi imaginez. Acea că sunt un tată responsabil, dotat cu un sardonice simț al umorului, dar prea retras. Ai cu mama ta o legătură puternică, conflictuală uneori, dar vie. Eu am fost un costum de haine bărbătesc, atârnat alături de relația voastră. Mai mult decât persoana mea, despre mine au povestit absențele mele, cărțile, impermeabilul agățat la intrare. E o poveste pe care eu nu o știu, scrisă de voi cu semnele pe care vi le-am lăsat. Asemeni mamei tale, ai preferat să-mi simți absența, pentru că ar fi fost poate greu să mă ai. Deseori,

când ieșeam dimineața, aveam senzația că voi două împreună, energia voastră era cea care mă împingea spre ușă pentru că vă deranjam. Îmi place firescul legăturii voastre, o privesc zâmbind, voi, într-o oarecare măsură, m-ați apărat de mine însumi. Eu nu m-am simțit niciodată „natural“, m-am străduit să fiu, încercări stridente, pentru că a te strădui să fii natural înseamnă deja o înfrângere. Așa că am acceptat modelul pe care mi l-ați croit din hârtia velină a nevoii voastre. Am rămas un musafir fix în casa mea. Nu m-am indignat nici măcar atunci când, în absența mea, în zilele ploioase, camerista mută uscătorul de haine lângă caloriferul din biroul meu. M-am obișnuit cu aceste umede încălcări teritoriale fără să mă revolt. Am rămas în fotoliul meu fără să pot întinde prea mult picioarele, mi-am așezat cartea pe genunchi și am început să vă privesc lenjeria. Am găsit în hainele acelea ude o companie care o întrecea poate pe aceea a ființelor voastre, pentru că din țesăturile subțiri și albe captam parfumul fratern al dorului, dorul de voi, desigur, dar mai ales de mine însumi, de absența mea. Știu, Angela, prea mulți ani sărutările, îmbrățișările mele au fost stângace, forțate. De câte ori te-am strâns în brațe, am simțit în corpul tău un freamăt de nerăbdare, dacă nu de neplăcere chiar. Nu erai obișnuită, asta era tot. Îți era de ajuns să știi că existam, să mă privești în depărtare, călătorul din spatele ferestrei unui tren, cu chipul estompat de geam. Ești o fată sensibilă și solară, dar brusc te transformi, te înfurii fără motiv. Am bănuțit întotdeauna că această furie misterioasă, din care reînflorști nedumerită și puțin tristă, a luat naștere din cauza mea.

Angela, lângă spatele tău nevinovat se află un scaun gol. În mine se află un scaun gol. Îl privesc, îi privesc spătarul, picioarele, și aștept, și mi se pare că ascult ceva. Este zgomotul speranței. Îl cunosc, l-am auzit gâfâind în adâncul trupurilor și ițindu-se în ochii multor pacienți pe care i-am avut în fața mea, l-am auzit stagnând între zidurile sălii de operație, ori de câte ori am mișcat mâinile pentru a hotărî cursul unei vieți. Știu exact cu ce mă iluzionez. În petele pavimentului, care acum se mișcă încet ca funinginea, ca umbrele muritoare, îmi creez iluzia că scaunul acela gol se umple chiar și pentru o clipă cu o femeie, nu cu trupul ei, nu, ci cu mila ei. Văd o pereche de pantofi de culoarea vinului, picioarele fără ciorapi, fruntea prea înaltă. Iar femeia este deja în fața mea pentru a-mi aminti că sunt un unctor¹, un om care însemnează fără să vrea fruntea celui pe care îl iubește. Tu nu o cunoști, a trecut prin viața mea atunci când tu nu existai încă, dar a lăsat o amprentă de neșters. Vreau să ajung la tine, Angela, în limbul de tuburi pe care stai culcată, unde craniotomul îți feliază capul, să-ți povestesc despre femeia aceasta.

¹ Persoană acuzată în timpul ciumei de la Milano, din 1630, că răspândește boala ungând ușile caselor, bisericilor etc. cu materii infectate (n. tr.).

Am întâlnit-o într-un bar. Unul dintre barurile acelea de periferie, cu cafeaua mizerabilă, ca și mirosul care venea de la ușa întredeschisă a closetului, aflat în spatele unui vechi joc de fotbal distrus de furia clienților care jucau. Era atât de cald, că te sufocai. În ziua aceea, ca în fiecare vineri, mă duceam la mama ta, în casa pe care o închiriam pe malul mării, la sud de oraș. Mașina mi se oprise pe neașteptate pe strada pustie mărginită de câmpia arsă de soare și murdară și de câteva hale industriale. Mersesem prin soare să ajung la cele câteva blocuri care se vedeau în depărtare, aflate în zona aceea extremă de periferie. Era acum șaisprezece ani, în primele zile din iulie.

Am intrat în bar transpirat și foarte prost dispus. Am comandat o cafea și un pahar cu apă și am întrebat unde puteam găsi un mecanic. Ea stătea aplecată și căuta ceva în frigider.

— Gras nu este? au fost primele cuvinte pe care am auzit-o spunându-le băiatului de la bar, un băiat cu fața ciupită de vărsat și cu un șorț spălăcit la brâu.

— Habar n-am..., răspunse el, în timp ce-mi dădea apa, având grijă să pună sub pahar o farfurioară de metal.

— Nu-i nimic, spuse ea și așează pe tejghea, la câțiva centimetri de mine, o cutie de lapte degresat.

Își vârî degetele într-un portofel mic, din plastic înflorat, scoase banii și-i puse lângă lapte.

— Există un mecanic, zise, adunând monedele de la rest, dar cine știe dacă o fi deschis.

Am întors capul la sunetul vocii aceleia leșinate ca miorlăitul unei pisici. Atunci privirile ni s-au întâlnit pentru prima oară. Nu era frumoasă și nici măcar foarte tânără. Părul prost decolorat încadra o față slabă și osoasă, pe care străluceau ochii întristați de machiajul prea strident. Lăsă laptele pe tejghea și se îndreptă spre tonomat. Localul acela întunecat, în ciuda soarelui de afară, cu un miros acru de canal înfundat, se umplu de melodia plictisitoare a unui grup foarte la modă în anii aceia. Rămase în picioare, aproape lipită de tonomat, închise ochii și începu să-și legene ușor capul. Rămase așa, o siluetă tremurătoare în întunericul din fundul barului. Barmanul ieși din spatele tejghelei și se opri în ușă să-mi arate drumul. Am înconjurat tot blocul, fără să reușesc să dau peste atelierul mecanicului. Pe stradă nu era nimeni. De pe un balcon, un bătrân scutura o față de masă. M-am întors la bar și mai transpirat.

— M-am rătăcit.

Am luat de pe tejghea câteva șervețele și mi-am șters fruntea.

Tonomatul era stins, ea se mai afla încă acolo. Înțepenită pe un scaun, privea drept înainte, mestecând gumă americană. Se ridică, luă cutia cu lapte de pe tejghea și-l salută pe băiat. Ajunsă pe prag, se opri.

— Eu trec pe acolo, dacă vrei...

Am urmat-o prin soarele arzător. Era îmbrăcată cu un tricou violet și o fustă scurtă verde brodată, în

picioare avea o pereche de sandale din barete multicolore cu tocuri înalte, pe care picioarele ei subțiri se chinuiau dizgrațios. Pusese laptele într-un sac patchwork cu o curea foarte lungă care îi ajungea aproape de genunchi. Nu mă băga în seamă, mergea repede, fără să-și întoarcă vreodată capul, târșându-și picioarele pe asfaltul desfundat și aproape atingând pereții.

Se opri în fața unui oblon. Atelierul era închis, pe o hârtiuță prinsă cu scotch era scris că se va deschide peste două ore. M-am gândit la mama ta, trebuia s-o anunț că voi întârzia. Transpirația îmi curgea de pe tâmpile pe după urechi, pe gât. Ne-am oprit în mijlocul străzii. Își întorsese doar capul și mă privea cu ochii pe jumătate închiși din cauza zăpușelii și a luminii.

— Aveți o hârtiuță pe frunte.

Am căutat sub transpirație bucățița de șervețel de la bar.

— Există pe undeva o cabină telefonică?

— Trebuie să vă întoarceți înapoi, nu știu însă dacă funcționează, aici se strică totul.

Mai avea încă guma în gură și își mișca de zor fălcile. Se feri de soare făcându-și pavăză cu mâna. Ochii ei care la lumină au apărut de un gri palid mă măsurară grăbiți. Verigheta de pe deget, cravata, poate, îi dădură încredere, chiar dacă nu părea una care se teme de necunoscuți.

— Puteți telefona de la mine, dacă vreți, locuiesc aici aproape, și-și întinse gâtul spre un loc neprecizat de cealaltă parte a străzii. Traversă fără să se uite. M-am luat după ea pe o pantă din pământ bătut, printr-un labirint de clădiri tot mai spectrale, până la un bloc în construcție încă, dar locuit deja. Traverse de metal goale pe care ar fi trebuit să fie terase, uși deschise în gol, astupate cu somiere răsturnate.

— S-o luăm pe scurtătură, zise.

Umblam printre stâlpii de ciment a ceea ce părea să fie un imens garaj părăsit și în sfârșit soarele ne lăsa în pace. Apoi am intrat într-un gang întunecat, acoperit de inscripții făcute cu spray, unde plutea o putoare de vespasiană amestecată cu un iz de friptură care venea cine știe de unde. Ușa de la lift era larg deschisă, în spatele butoanelor smulse se vedeau firele.

— Să urcăm pe jos.

Am urmat-o pe treptele unei scări traversate de țipete neașteptate, sclipiri de viață infernală și de televizoare deschise. Pe treptele soioase erau împrăștiate seringi folosite peste care ea trecea fără să le bage în seamă. Voiam să mă întorc, Angela, îmi întorceam capul la orice zgomot, temându-mă să nu apară cineva și să mă atace, să măucidă poate, un complice al femeii aceleia vulgare care mergea înaintea mea. Din când în când, ca și sunetul înfundat al sacului care se lovea de trepte murdărindu-se, mirosul ei ajungea până la mine, un amestec cald de cosmetice care se topeau și de transpirație. I-am auzit foșnetul vocii:

— E mizerabil, dar ajungem mai repede, zise, ca și cum mi-ar fi ghicit temerile.

Era o voce cu ușoare inflexiuni meridionale, cădea grea pe anumite silabe, altele le avorta, le lăsa să moară în gură.

Se opri cu un palier mai sus. Se îndreptă în grabă spre o ușă metalică. Își vârî mâna în gaura unde ar fi trebuit să fie zăvorul și trase spre ea ușa grea. Lumina îmi explodă în față atât de violent, încât a trebuit să-mi feresc ochii cu mâna, soarele părea foarte aproape.

— Veniți, spuse, și am văzut-o dispărând.

E nebună, m-am luat după o bolnavă la minte, m-a agățat în barul acela numai ca să mă facă să

assist la sinuciderea ei. M-am apropiat de o scară de incendiu, externă, o spirală rapidă de fier. Ea cobora fără frică, de sus îi vedeam cărarea neagră din părul blond. Acum părea incredibil de zveltă pe tocuri, ca un copil, ca o pisică. M-am aventurat pe scara aceea nesigură ținându-mă strâns de bara făcută din tuburi și buloane ruginite. Mi-am agățat haina, am tras de ea și stofa s-a rupt. Dintr-odată am auzit un hureț neașteptat. În fața mea, foarte aproape, se afla un viaduct. Dincolo de parapet mașinile treceau ca vântul. Nu mai reușeam să înțeleg unde ne aflam, am privit în jur. Fata era deja destul de departe în spatele meu, se oprise pe o esplanadă nepavată. Cu părul galben și sacul multicolor, părea o paiată uitată de un circ.

— Am ajuns, strigă.

Și într-adevăr în spatele ei se afla o construcție, un zid roz, vechi, care nu părea să aparțină unei case în picioare încă. Se întoarse către zidul acela. Era o locuință autonomă, un soi de vilioasă minusculă, prăvălită exact sub picioarele viaductului. Am coborât printre măcăcinii prăfuiți, apoi am urcat două trepte până la ușa din doage verzi ca fusta ei.

Întinse mâna spre cărămizile de deasupra ușii desprinzând o cheie lipită acolo sus cu gumă de mestecat. Deschise ușa, apoi își scoase din gură guma pe care o mesteca și lipi din nou cheia, apăsând-o cu degetele. În timp ce se întindea, i-am privit subsuorile, nu erau epilate, dar nu erau nici foarte păroase. Avea doar un smoc de fire lungi și subțiri, lipite de transpirație.

Înăuntru soarele tăia în aer o cărare transversală. A fost primul lucru care m-a izbit împreună cu mirosul de funingine, de casă țărănească, miros sufocat de un damf de clor și de otravă pentru șoareci. Era o cameră pătrată cu o pardoseală din gresie de culoarea cafelei, pe peretele din fund se găsea un șemineu, o gură mare neagră și tristă. Un interior demn, ordonat, doar puțin întunecat, pentru că nu avea decât o singură fereastră. Prin obloanele întredeschise se zărea un pilon al viaductului. Sub masa acoperită cu o mușama erau vârate trei scaune suedeze. Pe lateral se afla o ușă prin care se întrezărea un dulap de bucătărie acoperit cu un material plastic ce imita pluta. Intră acolo.

— Pun laptele în frigider.

Spusese că avea telefon. L-am căutat fără să-l găsesc, pe măsuța joasă cu o scrumieră în formă de scoică, pe șifonierul lăcuit pe care se aflau o mulțime de bibelouri, pe divanul vechi înviorat de o pânză înflorată. Pe perete era agățat un poster înfățișând o maimuță cu bonețică de nou-născut pe cap și un biberon între labe, fotografiată în lumina falsă a flash-urilor și a umbreluțelor de polietilenă ale unui atelier fotografic.

Se întoarse imediat.

— Telefonul este dincolo, în cameră, spuse arătând spre o perdea din fâșii de plastic aflată chiar în spatele meu.

— Mulțumesc, am șoptit către perdeaua aceea de bar și din nou m-am temut de un atac.

A zâmbit descoperind un șir de dinți mici și neregulați.

În spatele perdelei se afla o cameră îngustă, ocupată în întregime de un pat dublu fără spătar, acoperit cu o cuvertură din pluș de culoarea tutunului. Pe tapetul care acoperea pereții atârna un crucifix, ușor strâmb. Telefonul era pe podea, lângă priză. L-am luat. M-am așezat pe pat și am format numărul Elsei. Am urmărit în gând sunetul soneriei care pătrundea în casă. Alerga pe covorul din fibră de cocos aflat în salon, urca scările deschise la culoare până în camerele de deasupra, în baia mare cu bucățele de oglindă încorporate în tencuiala albastru-închis, atingea cearșafurile de in de pe patul nostru încă nestrâns, biroul

plin de cărți, aluneca în grădină, printre perdelele de bumbac, peste pergola acoperită de flori albe de iasomie, peste hamac, peste vechea mea pălărie colonială cu capsele ruginite, fără nici un răspuns. Poate că Elsa înota sau poate că ieșise deja din apă. M-am gândit la corpul ei întins pe nisip, la apa care îi atingea picioarele. Telefonul suna în gol. Îmi lăsam mâna să alunece pe cuvertura patului, în timp ce priveam sub un scrin vechi o pereche de papuci de casă ciclamen, înnegriți de prea mult purtat. Sprijinită de oglindă, fotografia unui bărbat tânăr, dintr-o altă epocă. Mă simțeam stingher în camera aceea, așezat pe patul pe care se culca o străină, paița aceea buimăcită care mă aștepta dincolo. Într-un sertar întredeschis în care se afla lenjeria, se vedea lucind o bucată de satin vișiniu, aproape fără să-mi dau seama am vârat mâna prin deschizătura sertarului și am atins ușor țesătura alunecoasă. Paița apărură printre fâșiile de plastic.

— Nu vreți o cafea?

M-am așezat pe divan în fața posterului cu maimuța. O senzație de stânjenală îmi plutea în gâtul uscat, făinos. Am privit în jur și jena mea fizică alunecă în ambianța aceea modestă. Pe un raft, o păpușă de porțelan cu o umbreluță din voal își sprijinea fața speriată de primul dintr-un șir de volume toate identice ale uneia din acele enciclopedii care se cumpără în rate. Mizeria era bine confecționată, îngrijită, onorabilă. M-am uitat la femeia care venea spre mine cu tava în mână. Cufundată în decorul locuinței sale era mai puțin vioaie, era de o decență mizerabilă, asortată cu restul. Mi s-a părut deprimantă. Lângă brațul meu se afla o suprafață plană acoperită de bibelouri... Detest bibelourile, Angela, știi, ador camerele aproape goale, cu o veioză într-un colț, câteva cărți și nimic altceva. Am făcut o ușoară mișcare cu umărul, îmi simțisem brațul străbătut de dorința de a arunca la pământ toate porcăriile acelea. Ea îmi servea cafeaua.

— Cât zahăr vreți?

Mi-am lipit buzele de ceșcuță și am înghițit. Era o cafea bună, dar îmi simțeam gura încleiată de oboseală, de proasta dispoziție, așa că mi-a rămas pe limbă un gust amar. Femeia s-a așezat lângă mine pe divan, puțin mai departe. Stătea în contralumină, bretonul rar nu reușea să-i ascundă fruntea prea proeminentă în comparație cu restul feței strânsă într-o strâmbătură fixată în adâncitura dintre nas și buzele mărite cu ruj. I-am privit mâna cu care ținea ceșcuța. În jurul unghiilor scurte, pe care cu siguranță și le mânca, carnea era înroșită și umflată. Mi-a venit în minte mirosul de salivă uscată pe vârful degetelor și m-a trecut un fior. Între timp, ea se aplecase. Am văzut botul unui câine ieșind de sub divan. Un cățeluș somnoros de talie medie cu părul scurt și creț și urechile lungi de culoarea ambrei. I-a lins mâna, unghiile roase, fericit ca și cum ar fi primit un premiu.

— Crevalcore, șopti ea, în timp ce își freca fruntea mare de cea a câinelui care-și dăduse seama de prezența mea, dar părea că mă privește fără nici un interes, cu ochii întunecați de o ceață ciudată. Luă tava și ceșcuțele murdare. E orb, zise coborând vocea, de parcă ar fi vrut să nu fie auzită de animal.

— Ați putea să-mi dați un pahar cu apă?

— Vă simțiți rău?

— Nu, mi-e cald.

S-a răsucit. I-am privit șoldurile, în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Erau slabe ca ale unui bărbat. Privirea mi-a alunecat pe întregul ei trup întors cu spatele, pe spatele îngust, ușor îndoit, pe picioarele scobite acolo unde ar fi trebuit să se unească. Nu era un trup care putea fi dorit, dimpotrivă, părea neprimitor. A revenit clătinându-se pe tocuri. Mi-a întins apa și a așteptat în picioare să-i înapoiez

paharul.

— Vă simțiți mai bine?

Da, apa îmi curățase gura.

Nu m-a condus la ușă.

— Vă mulțumesc.

— Nu aveți de ce.

Căldura era tot acolo, plutea în aer, mișca imperceptibil lucrurile. Asfaltul ceda moale sub tocurile mele. M-am pus să aștept ora deschiderii lângă oblonul tras al atelierului. Transpiram din nou și îmi era din nou sete. M-am întors la bar. Am cerut încă o dată apă, dar când băiatul cu fața ciupită de vărsat s-a mișcat, descoperind rafturile cu sticle din spatele său, m-am răzgândit și am cerut o votcă. I-am spus să mi-o pună într-un pahar mare și am cerut gheață, pe care el a luat-o de pe fundul unui recipient din aluminiu și care, topindu-se, ar fi emanat poate același miros de maioneză răncedă și de cârpă de spălat podelele rău păstrată, care plutea în aer. M-am așezat în fundul localului, lângă tonomat. Am băut o înghițitură lungă și zgomotoasă, alcoolul mi-a pătruns înăuntru ca o durere seacă, o vâlvătaie care s-a stins imediat într-o prospețime prelungită și intensă. M-am uitat la ceas, aveam încă mai bine de o oră de așteptat.

Nu eram obișnuit cu pauzele, Angela. Aveam doar patruzeci de ani și, de cinci, eram deja ajutorul șefului de secție la chirurgie generală, cel mai tânăr din spital. Clientela cabinetului meu privat era în creștere și, cu puțină reținere, dar tot mai des, operam în clinică. M-am surprins apreciind locurile acelea cu plată, curate, organizate, silențioase. Aveam doar patruzeci de ani și poate că nu-mi mai iubeam meseria. În tinerețe acționasem plin de avânt. După specializare, primii ani de practică au fost febrili, viguroși, la fel ca pumnul dat unui asistent, vinovat de nu a fi așteptat ca autoclava pentru sterilizarea instrumentelor să-și termine în mod corect ciclul. Apoi, aproape fără să-mi dau seama, m-am lăsat învâluit de o liniște interioară, însoțită de o ușoară deziluzie. Am vorbit despre asta cu mama ta, ea spusese că alunecam pur și simplu în obișnuința vieții adulte, o tranziție necesară și, în fond, plăcută. Aveam doar patruzeci de ani și de o bucată de vreme încetasem să mă mai revolt. Nu pentru că mi-aș fi vândut sufletul diavolului, pur și simplu nu-l oferisem zeilor, îl ținusem în buzunar, într-un buzunar din stofă subțire în care se mai găsea și acum, în timp ce mă aflam în barul acela urât.

Votca mă trezise la viață.

— E cald, dă-i drumul! izbucni un băiat înalt, murdar de var, arătând spre ventilatorul oprit, în timp ce se îndrepta spre jocul de fotbal, urmat de un tip mic și îndesat.

Cu o mișcare bruscă trase de pârghia cilindrică și mingile ieșiră rostogolindu-se din burta de lemn. Îndesatul aruncă prima minge în câmp, lăsând-o să cadă de la înălțime cu un gest puternic, care corespundea probabil unui soi de ritual, și jocul începu. Cei doi vorbeau puțin, cu mâinile încleștate pe manete, le suceau dând lovituri precise și dure care făceau să vibreze stinghiile de metal. Băiatul de la bar ieși fără nici un chef de după tejghea ștergându-și mâinile ude de șorț și puse în funcțiune ventilatorul. În timp ce se întorcea spre tejghea, i-am întins paharul:

— Mai adu-mi unul, te rog.

Ventilatorul începu să miște ușor aerul cald din local, un șervețel zbură pe jos, m-am aplecat să-l iau. Am zărit câteva fire de rumeguș murdar și, puțin mai încolo, picioarele celor doi jucători. Când m-am ridicat, mi-am simțit capul îngreuiat de mișcarea aceea bruscă. Băiatul mi-a pus paharul cu votcă pe

masă. Am băut-o dintr-o înghițitură. Privirea îmi plutea spre tonomat. Era un model vechi de un albastru pestriț, prin ecran se vedea brațul metalic alunecând pe discuri atunci când era în funcțiune. Mi-am spus că mi-ar fi plăcut să ascult o melodie. Oricare. Îmi veni în minte chipul femeii aceleia, prea machiat, legănându-se grosolan și amețit, în lumina izvorâtă din partea inferioară a cutiei muzicale. O minge sări din jocul de fotbal și se rostogoli pe podea. Înainte de a ieși, am lăsat un bacșiș bun băiatului, care lăsă buretele cu care ștergea teigheaua și înșfăcă banii cu mâna udă.

M-am îndreptat din nou către atelier. În fața mea o liotă de copii pe jumătate dezbrăcați se chinuiau să tragă după ei o pungă pentru gunoi plină cu apă care țâșnea din mai multe părți. Oblonul atelierului era, în sfârșit, pe jumătate ridicat, mi-am aplecat capul și am intrat. Înăuntru, sub sâni unși cu ulei de plajă ai unei fete de pe un calendar, am dat peste un bărbat robust, cam de vârsta mea, îmbrăcat într-o salopetă neagră de unsoare. M-am urcat împreună cu el într-o veche Dyane cu scaunele încălzite și ne-am dus la mașina mea. Trebuiau înlocuite pompa de ulei și manșonul. Ne-am întors să luăm piesele de schimb. Mecanicul m-a lăsat în fața atelierului, a aruncat în portbagaj sculele trebuincioase și a plecat din nou.

M-am învățat încoace și încolo, cu cămașa udă de transpirație și ochelarii aburiți, fără să-mi mai pese de căldură. Indiferența pe care mi-o dăduse alcoolul coincidea însă cu o dorință mai intimă. Trăsesem din greu în acel ultim an de succese, eram mereu prezent, mereu la datorie. Pur și simplu din întâmplare alunecam în afara radarului și absența pe care mi-o îngăduiam acum, când nu mă mai împotriveam și mă abandonam ei asemeni unui turist, mi se părea un premiu neașteptat. M-am întors lângă blocul ocupat abuziv. Copiii goliseră apa pe o grămadă de piatră vulcanică și construiau o colibă, un soi de ou mare și negru. M-am oprit să-i privesc, buimăcit de soarele arzător. Mama mea nu voia să cobor în curte ca să mă joc cu alți copii. După ce s-a căsătorit, s-a adaptat traiului într-un cartier popular. Chiar fiind departe de centru, nu era deloc trist, pentru că era aglomerat și vesel. Dar bunica ta refuza să privească pe fereastră, pentru ea cartierul acela nu era trist, tristețea știa prea bine cum să o suporte, nu, era mult mai rău, era cu o treaptă deasupra mizeriei. Ultimul prag înaintea fantasmelor ei. Trăia izolată în apartamentul acela, ca pe un nor unde își reconstruise viața, unde își aranjase pianul și fiul. Aș fi vrut în anumite ore lăncede ale după-amiezii să mă îndrept spre viața pe care o vedeam forfotind jos, dar nu aveam curajul să o umilesc. M-am prefăcut că și pentru mine lumea aceea nu exista. Grăbită, ea mă urca în autobuzul care ne ducea către casa familiei sale, către mama ei și în locul acela plin de copaci și vilișoare puteam în sfârșit să deschid ochii. Acolo ea radia de fericire, era alta. Împreună ne aruncam pe patul din camera ei de față și râdeam. Se încărca de energie și însăși ființa ei se umplea de o nouă strălucire. Apoi își îmbrăca paltonul și privirea dintotdeauna. Ne întorceam când era deja întuneric, când afară nu se vedea nimic. De la stație până acasă fugea, terorizată de abisul care o înconjura.

Chipul mamei mi-a trecut prin fața ochilor, multe chipuri de ale ei unul după altul, până la ultimul, chipul pecetluit de moarte, când le-am cerut groparilor încă o clipă să-l pot privi. Am scuturat capul cu o mișcare nervoasă ca să alung gândul acela.

Acum o să mă duc la mașină, o să-l plătesc pe mecanic, o să pornesc motorul și o să merg la Elsa. O să aibă părul încă ud și bluza de bumbac ciclamen. O să mergem la restaurant, o să ne așezăm la masa din fund, de la care atunci când cade întunericul se văd luminile golfului. O s-o las pe ea să conducă, așa o să-mi pot pune capul pe umărul ei...

Nu păru surprinsă, dimpotrivă, am avut impresia că mă aștepta. S-a înroșit în timp ce îmi făcea loc să

intru. Fără să vreau, am făcut un pas greșit și am lovit raftul de pe perete. Păpușa de porțelan căzu pe podea. M-am aplecat s-o ridic.

— Nu-i nimic, zise și se înclină spre mine.

Era îmbrăcată cu o altă bluză, albă, cu o floare mare din paiete.

— Mașina? șopti.

Vocea îi era nesigură, ca și buzele nerujate. Am privit, în spatele ei, locuința ordonată și sărăcăcioasă și mi s-a părut și mai tristă decât era cu puțin înainte. Dar nu m-a deranjat, dimpotrivă, am simțit o plăcere secretă văzând că totul în jurul meu era cu adevărat mizerabil.

— O repară.

Am auzit-o frecându-și mâinile pe care le ținea la spate. Își coborî privirea, apoi o ridică. Mi se păru că întreaga ei ființă vibra imperceptibil, poate eram doar beat.

— Vreți să telefonați?

— Da.

M-am dus din nou în dormitor, am atins din nou cu mâinile plușul de culoarea tutunului. Am privit telefonul, l-am privit ca pe un obiect de plastic care nu m-ar fi pus în legătură cu nimic. Nici măcar nu l-am atins. Am închis sertarul scrinului. Am aranjat crucea strâmbă de pe perete. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă, voiam doar să plec, nimic altceva. Votca îmi tulburase mintea. *Poate nu mă duc la mare, poate mă întorc în oraș, mă culc, nu am chef de nimeni, de nimic.*

— N-ați găsit pe nimeni?

— Nu.

În spatele ei se află șemineul gol și negru ca o gură fără dinți. O prind de braț și o ținutuesc pe loc. Respiră cu gura deschisă. Răsuflarea ei e una de șoarece. În apropierea aceea neașteptată chipul i se deformează. Ochiul încercănați sunt imenși, se zbat între gene ca două insecte prizoniere. Îi sucesc brațul. Este atât de străină și atât de aproape de mine. Mă gândesc la vulturi, la teroarea pe care mi-o inspirau atunci când eram copil. Ridic mâna să o arunc cât colo, pe ea, bibelourile, mizeria ei. În schimb, apuc floarea de paiete și o trag spre mine. Încearcă să mă muște de mână, gura i se agită inutil. Nu știu încă de ce anume trebuie să se teamă, nu-mi cunosc intențiile. Știu doar că îi strâng tare părul de rafie, i l-am prins cu cealaltă mână și trag ca de o pănușă. Apoi mă reped la ea cu dinții. Îi mușc bărbia, buzele întărite de frică. O las să geamă, pentru că acum are de ce. Acum, când i-am smuls de pe piept floarea de paiete, când îi strâng sânii slabi și îi frec. Iar mâinile îmi coboară deja între picioarele ei, între oasele ei. Nu participă la furia mea. Își apleacă fața, înalță un braț nesigur în aer, iar brațul acela tremură. Pentru că i-am găsit sexul, slab ca tot restul, și îl apuc imediat și pe al meu. O împing spre perete, repede. Și mai repede. Cu capul galben aplecat cu îndârjire în jos, pare o marionetă lipită de perete. O trag în sus, prinzând-o de maxilare, îmi apropiu gura de urechea ei. Saliva mea i se prelinge pe spinare, în timp ce mă mișc în coșul ei de oase ca o pasăre de pradă într-un cuib cotropit. Așa îmi bat joc de ea, de mine, de după-amiaza aceea nebună.

Nu știu dacă după aceea respira greu, poate plângea. Stătea ghemuită pe jos, strângându-și genunchii cu brațele. Eu eram mult dincolo de mine, retras în cealaltă parte a camerei. De sub divan apărea botul câinelui orb, cu urechile pleoștite și ochii albi. Pe perete maimuța suga nemișcată din biberon. Ochelarii mei se aflau pe jos, lângă ușă, cu o lentilă spartă. Am făcut câțiva pași și m-am aplecat să-i ridic. Am apucat marginea udă a cămășii, am vârât-o în pantaloni și am ieșit fără să spun o vorbă.

Mașina era parcată în fața atelierului, cu cheia în contact. Am pornit motorul și am plecat. Am intrat pe strada dreaptă mărginită de pini marini și de trestii veștede. Am frânat fără să reușesc să opresc, am deschis portiera și am vomat din mers. Am căutat sub scaun apa pe care o aveam cu mine, am găsit-o, călduță în sticla ei de plastic. Mi-am clătit gura, am scos capul pe fereastră și am golit pe mine ceea ce mai rămăsese din sticlă. Asfaltul fugea și în același timp fugea mirosul zăpușelii și al mării care era deja aproape. Am lăsat volanul și mi-am apropiat mâinile de față ca să le miros. Căutam o urmă a cruzimii mele, Angela. Am găsit doar un miros de rugină, poate cel al scării. Am scuipat pe el. Am scuipat pe cutele vieții mele, ale bunăstării mele, ale inimii mele. Apoi mi-am frecat mâinile una de alta până ce am simțit că iau foc.

Casa de la mare era o construcție din anii '50, joasă și pătrată, fără nici o frumusețe aparentă. O iasomie își revărsa parfumul amețitor peste pergola din fața bucătăriei, lângă un palmier înalt. În rest, grădina era aridă, împrejmuțată de un gard din fier forjat, făcut din niște mici sulițe ruginite din cauza aerului sărat. Poarta, care la cea mai mică adiere de vânt scârțâia, scoțând un sunet identic cu acela al pescărușilor speriați de vremea rea, se deschidea direct pe plajă. Porțiunea de litoral din fața casei era destul de puțin populată. Stabilimentele balneare erau aliniate mai jos, dincolo de vărsarea fluviului în mare și de uriașele plase de pescuit atârând în aer ca niște guri înfometate.

Mama ta a ales casa aceea de vacanță, spunea că îi amintea de un cort din deșert, mai ales la apusul soarelui, când reflexele mării păreau să miște zidurile. A ales-o și din cauza unei pisici. Pe jumătate adormită, s-a lăsat prinsă de Elsa și a rămas în brațele ei tot timpul cât fata de la agenția imobiliară deschidea obloanele camerelor în care plutea mirosul de mucegai al caselor închise pe tot timpul iernii. Mama ta era îmbrăcată cu un paltonaș din stofă de lână, portocaliu ca soarele verii. La întoarcere, ne-am oprit să mâncăm într-un restaurant prea mare pentru noi singuri, cu ferestrele care dădeau direct pe stânci, opacizate de aerul sărat. Era frig, ne-am îmbătat repede cu doar o carafă de vin și o tărie pentru fiecare. Am ieșit îmbrățișați clătinându-ne și ducând în suflet amintirea aceluia loc. Ne-am ascuns în păduricea de pini și am făcut dragoste. După aceea mi-am așezat capul pe pântecul Elsei. Am rămas așa în ascultarea viitorului care ne aștepta. Apoi, mama ta s-a sculat și a mers să culeagă fructe de pin. Am stat să o privesc. Cred că aceea a fost cea mai fericită zi din viața noastră împreună, dar bineînțeles că nu ne-am dat seama.

Din ziua aceea de martie se scurseseră aproape zece ani și eu treceam pe lângă păduricea de pini fără să-mi întorc capul, în timp ce asfaltul de sub roți începea să se acopere cu nisip. Am parcat mașina sub copertina aflată în spatele grădinii. M-am aplecat să nu mă lovesc de frânghia pe care erau puse la uscat cearșaful de plajă și costumul de baie al Elsei. Un costum întreg dintr-un material supraelastic de culoarea prunei, pe care ea și-l cobora până sub buric, atunci când stătea la soare. Era întors pe dos. Am atins cu umărul căptușeala albă dintre picioare, bucățica aceea de lycra care stătea lipită de intimitatea soției mele.

Am dat colțul casei și am intrat în salonul cu marele colțar cu tapițeria din cânepă albastră. Nisipul scârțâia sub tălpi, mi-am scos pantofii, nu voiam să mă audă Elsa. Am umblat desculț pe pardoseala de piatră întotdeauna rece. În timp ce coboram treapta care ducea în bucătărie, mi-am desfăcut degetele și mi-am destins tălpile să se lipească mai bine de răceala pardoselii. Robinetul prost închis picura pe o farfurie murdară. Pe masă se afla o bucată de pâine abandonată printre firimituri, lângă un cuțit. Am luat

pâinea și am început să o mănânc.

Mama ta era în camera de sus, se odihnea. Am spionat-o în penumbră prin ușa întredeschisă: doar în chiloți și cu maioul de mătase cu bretele înguste. Cearșaful era strâns la capătul patului, unde-l împinsese cu picioarele. Fața îi era acoperită de părul des. Poate dormea și mai înainte, de asta nu auzise telefonul. Și gândul că ea dormea, în timp ce eu..., mă calma. Ca într-un vis. Mestecam pâinea, soția mea dormea. Respirația ei era liniștită, ca marea din spatele ferestrei.

Mi-am aruncat lenjeria în coșul de rufe murdare și am intrat sub duș. Am coborât din nou îmbrăcat în halat, lăsând urme de apă pe trepte, am căutat ochelarii de soare și am ieșit sub pergolă. Prin lentilele întunecate marea se vedea de un albastru mai intens și mai vibrant decât în realitate. Mă aflam acasă la mine, în mirosul lucrurilor cunoscute, spaima se afla altundeva, departe. Lăsasem în urmă un incendiu, îi simțeam încă flăcările pe față. Priveam și încercam să focalizez încetul cu încetul lucrurile. Trebuia să mă reobișnuiesc cu bărbatul pe care credeam că îl cunosc și care se pierduse într-un pahar de votcă la o mizerabilă chemare, topindu-se ca și cuburile acelea murdare de gheață. Mi-am apropiat mâna de gură să-mi miros răsuflarea. Nu, nu mirosea a alcool.

— Ciao, iubitele.

Elsa își lăsă mâna pe umărul meu. M-am întors și am sărutat-o imediat. Sărutarea mea căzu rău, fără să nimerească buzele. Era în cămașa din pânză topită, sub țesătura căreia se ghiceau sfârcurile înnegrite de soare. Privirea îi era încă somnoroasă. Am tras-o din nou spre mine să o sărut mai bine.

— Ai întârziat.

— Am avut o operație complicată.

Mințisem instinctiv și acum stăteam bine înfipt în minciuna mea. Am luat-o de mână și am pornit prin nisip către malul mării.

— Vrei să mergem să cinăm undeva?

— Cum vrei...

— Nu, cum vrei tu.

— Să rămânem acasă.

Ne-am așezat. Soarele începea să fie mai blând. Elsa și-a lungit picioarele, și-a întins degetele până la apă și a început să-și privească unghiile care apăreau și dispăreau din nisipul ud. Eram obișnuiți să stăm așa unul lângă celălalt, în liniște, nu ne displăcea. Dar după câteva zile de despărțire trebuia să ne forțăm intimitățile răsfățate de singurătate. Am luat mâna mamei tale și am mângâiat-o. Avea treizeci și șapte de ani, poate că îi lipsea și ei fata cu paltonașul de lână portocaliu, clătinându-se beată la ieșirea din restaurant și râzând aplecată pe digul pe care vântul împrăștia apa mării. Poate o căuta pe vârful degetelor de la picioare, unde o spumă ușoară venea și pleca. Dar nu, eu eram un *desaparecido*. Eu, cu munca mea fără orare, moderat în a da, grăbit în a primi. Dar nu ne-am fi apucat cu siguranță să ne căutăm în nisip defectele reciproce. Curajul nu mai locuia cu noi. Curajul, Angela, aparține iubirilor noi, iubirile vechi sunt întotdeauna puțin lașe. Nu, nu mai eram logodnicul ei, eram bărbatul care o aștepta în mașină atunci când intra într-un magazin. Mâna Elsei se strecura mai moale într-a mea, ca botul unui cal care-și recunoaște hrana.

— Nu vrei să facem o baie?

— Ba da.

— Mă duc să-mi pun costumul.

M-am uitat la ea cum se îndrepta spre casă, i-am privit picioarele urcând pe plajă, puternice și bine înfipite în pământ. M-am gândit din nou la celelalte picioare slăbănoage și flasce sub strânsoarea mea. Și am simțit din nou gustul acelei transpirații, a fricii aceleia. „Ajutor...” șoptise la un moment dat. „Ajutor.” Acum Elsa intra în grădină, am zâmbit, așa cum se zâmbește lucrurilor care ne aparțin. Am privit din nou soarele care cobora spre mare cu reflexe roz și m-am gândit că eram un prost. Trăiam o splendidă după-amiază din viața mea, trebuia să strâng aripile stânjenelii peste momentul acela de seninătate.

S-a întors îmbrăcată cu costumul de baie de culoarea prunei și cu un prosop sub braț. Era încă incredibil de frumoasă, mai slabă decât atunci când o cunoscusem, poate mai dură, dar mai leală. Trupul bine îngrijit corespundea perfect sufletului ei.

— Mergem?

Bucățița de pânză albă în fața căreia tremurasem ca înaintea unui judecător dispăruse între picioarele ei. M-am ridicat brusc. Se oprise pe malul apei, i-am privit linia spatelui. Eram bărbatul vieții ei, bătrânul care o va aștepta în mașină în fața magazinelor. Poate că dorea un alt bărbat, poate că-l avusese deja. Fidelitatea nu era o valoare a anilor plini de chibzuință. Infidelitatea da, pentru că are nevoie de grijă, măsură, discreție și orice fel de calități senile. Noi doi împreună începeam să fim ca un vechi palton care și-a pierdut linia de la început și odată cu ea jena rigidității. Și tocmai faptul că s-a lăsat, consumarea naturală a țesăturii îl fac unic, inimitabil.

Mi-am dezbrăcat halatul de baie și l-am lăsat să cadă pe nisip. Elsa și-a tras îndărăt capul cu o mișcare bruscă.

— Ești gol!

Râdea în timp ce mergea prin apă privindu-mi șoldurile goale, prea largi pentru un bărbat. Îi mai plăceau oare? Cu siguranță mă prefera îmbrăcat, protejat de cârpe. Nu-mi sugeam burta și nu aveam brațe musculoase. Voiam să mă privească fără nici o îngăduință, să observe imperfecțiunile bărbatului cu care urma să-și petreacă tot restul vieții. M-am azvârlit în apă și am înotat cu capul dedesubt până mi-am simțit pieptul umflându-se și devenind dur. M-am întors pe spate și am plutit așa, cu apa care îmi umplea gura. I-am simțit mai întâi brațele dând la o parte apa, apoi mama ta a apărut lângă mine. Părul ud îi lăsa liberă fața. Nu, nici dacă i-aș fi povestit aventura mea erotică nu m-ar fi crezut. M-am gândit la unele scene de sex văzute la cinema, imagini indecente care, în întunericul sălii, se prăvăleau de pe ecran în trupurile noastre. Ea amuțea, înceta să mai respire. Eu mă agitam stânjenit pe scaun. *N-o fi chiar așa de proastă să creadă că se poate cu adevărat face sex în felul ăsta?* Dar atunci când ieșeam din sală, ea era absentă, ca o figură de ceară.

Îmi scui pă în față puțină apă de mare, apoi se scufundă, continuând să înoate în fața mea. Ascultam zgomotul trupului ei care despica apa, tot mai departe. Eram nemișcat, țineam ochii închiși, picioarele puțin desfăcute, mă lăsam legănat de curent. Poate dedesubt era vreun peștișor care scruta chila trupului meu. M-am întors și am coborât cu ochii deschiși în strălucirea care străpungea albastrul, am coborât până la răcoare, și am rămas pe fundul apei, unde nisipul se agita ușor. Am mișcat buzele în surzenia apei.

— Am violat o femeie, am strigat.

Și m-am întors sus, împreună cu bulele de aer, spre lumina care plasa suprafața apei, ținând brațele deschise ca un uriaș pește alb.

Când eram student, Angela, îmi era frică de sânge. În timpul lecțiilor de anatomie mă ascundeam în spatele cuiva. Ascultam sunetele forfotei aceleia interioare și vocea profesorului care dădea amănunte despre operație. Acolo unde se disecau corpurile, sângele nu era gri ca în cărți, ci își păstra culoarea și mirosul. Sigur că aș fi putut schimba planurile pe care mi le făcusem, puteam să fiu un internist fără talent, ca tatăl meu. Nici eu nu aș fi fost niciodată un bun diagnostician, nu aveam intuiție. Nu mă interesa răul zidit în carne. Eu voiam să deschid, să văd, să ating, să extirpez. Știam că aș fi fost bun în interior, numai și numai acolo. M-am înverșunat, am luptat cu toate forțele împotriva destinului care mă alunga din visurile mele, mă arunca în altă parte.

Și într-o dimineață, în toaleta studenților, m-am rănit la mâna stângă, am incizat încet, cu o lamă de ras, mușchiul aductor al degetului arătător. Am simțit rana umezindu-se, începând să curgă. Trebuia să rezist, să deschid ochii și să rezist. Și până la urmă am reușit. Mi-am privit sângele picurând în chiuvetă și n-am simțit altceva decât o ușoară amețeală. În ziua aceea m-am apropiat de masa de operație și în sfârșit am privit. Inima nu mi-a tresărit. Nu mi-a tresărit nici prima oară când am înfipt bisturiul în corpul unei ființe vii. Timpul care se scurge pe carnea incizată înainte ca aceasta să înceapă să verse sânge este un timp special. Sângele nu apare imediat, pentru o fracțiune de secundă rana rămâne albă. Am făcut mii de operații, dar incizia este singurul moment care îmi provoacă o ușoară amețeală, pentru că lupta pe care am dat-o este încă vie în mine. Ridic mâinile și îl las pe asistentul meu să cauterizeze. De altfel, nu mi-am pierdut niciodată luciditatea, nici în momentele cele mai desperate. Am făcut întotdeauna tot ce îmi era posibil și, atunci când a trebuit, am lăsat oamenii să moară. Mi-am scos masca, mi-am spălat fața și mâinile până la cot și am privit în oglindă semnele pe care efortul le lăsase pe chipul meu, fără să-mi pun întrebări inutile. Nu știu, fetița mea, unde se duc persoanele care mor, dar știu unde rămân.

Poate că Alfredo a început deja, lamboul cutanat este desprins, vasele coagulate. Incizează fascia mușchiului temporal. Apoi vor tăia osul, o operațiune dificilă, nu trebuie să prezezi prea mult, există riscul de a atinge dura mater. Mai târziu, dacă va fi nevoie, vor încerca să-ți acopere operculul osos pentru a-l ține steril, mai târziu, la sfârșit, acum nu e timp pentru broderii. Acum trebuie să se meargă direct la cheag. Și să sperăm că hematumul nu a comprimat prea tare creierul. Aș vrea să fiu un tată oarecare, unul dintre acei bărbați plini de încredere care se dau pe mâinile unui halat alb și apoi se retrag ca în fața unei veșmânt sacru. Dar nu pot să mă prefac că nu știu ce puțină influență are voința unui chirurg bun în fața împlinirii unui destin. Mâinile unui om sunt legate de pământ, fetița mea, Dumnezeu, dacă există, se află în spatele nostru.

Știi, comoara mea, nu intru din pudoare. Pentru că dacă o să pleci, nu vreau să fi asistat la ultimele

bătăi ale vieții tale în situații indecente. Vreau să-mi aduc aminte de tine ca un părinte, vreau să nu-ți fi văzut creierul pulsând gol, vreau să-mi amintesc de părul tău. Părul pe care l-am mângâiat noaptea, aplecat deasupra fețișoarei tale strânse în încruntarea somnului, în timp ce mă lăsam prins de atâtea gânduri pentru tine. Unul era legat de ziua nunții tale, mi-am imaginat brațul tău alb sprijinindu-se pe mânăca mea închisă la culoare, scurtul drum la capătul căruia te-aș fi încredințat altuia. Sunt ridicol, știu. Dar adevărul oamenilor este deseori ridicol.

Aici, afară, este liniște, liniște pe scaunele goale aflate în fața mea, liniște pe podea. Aici, afară, aș putea să mă rog, aș putea să-i cer lui Dumnezeu să intre în mâinile lui Alfredo și să te salveze. Doar o dată l-am mai rugat, cu mult timp în urmă, când am înțeles că n-o să reușesc și n-am vrut să mă dau bătut. Am ridicat mâinile murdare de sânge către cer și l-am implorat pe Dumnezeu să mă ajute, pentru că, dacă ființa care era pe masa de operație ar fi murit, odată cu ea ar fi murit copacii, câinii, apele și până și îngerii. Și tot ceea ce înseamnă viață.

I-am văzut prea târziu, când nu mai puteam să mă dau la o parte. I-am văzut când mi-a fost frică. La mijlocul coridorului, puțin înainte de Radiologie. Lângă una din uși doi polițiști, brațe gri în uniformă, pistoale în tocuri de piele. Îl ascultă pe un al treilea, în civil, care vorbește în șoaptă, mișcându-și imperceptibil buzele negre ca și cum ar fi supt lemn-dulce. Își întoarce ochii spre mine, aproape ca și cum m-ar țintui, două sfere de materie vitroasă care sar pe mine în pustiul văratic al spitalului. Omul mă privește, iar unul din polițiști se întoarce acum și el spre mine. Liftul este dincolo de ei, puțin mai jos, pe cealaltă parte. Pașii mei își continuă drumul, goliți ca aceia ai unei marionete. A trecut o săptămână de la infamie, de la alcoolul băut pe stomacul gol.

Nu păstrez o amintire exactă a faptelor, totul s-a petrecut printr-un perete de gelatină. Dar ea nu, ea nu trebuie să fi uitat. O abandonasem pe jos, în umbră, o grămadă de oase devastate. Folosită și abandonată ca un prezervativ. Poate se afla dincolo de ușă, ascunsă în spatele polițiștilor. O aduseseră cu ei pentru recunoaștere. Acum, când ajunsesem aproape de individul acela scârbos de măsliniu, ar fi ieșit la iveală. Mică, fără chip, cu sacul ei de rafie pe cap, și-ar fi întins brațul către mine: *el este, arestați-l*. Labele ei de gândac traversaseră periferia, urcaseră în cartierele elegante și ajunseseră până la mine. M-ar fi oprit cu o voce calmă și cu o strângere fermă de braț, cum se face în locurile publice pentru a nu crea panică. *Vă rog să ne urmați*. Dar, Angela, nimeni nu m-a atins. Cu degetul pe butonul roșu așteptam să se deschidă liftul. Ei mai erau încă acolo, nemișcați, nu îi priveam, dar îi vedeam, trei figuri întunecate în partea laterală a ochiului. Intram în lift și nu mai eram eu. Cu cămașa lipită de spate, am zâmbit, ca un animal hăituit, unei femei cu un copil care urcau împreună cu mine: „Vă rog“. *Eu n-am făcut nimic, doamnă, știți? Eu sunt un om amabil, vă rog să le spuneți tipilor ălor groaznici de jos; între timp etajele se perindau de-a lungul cutiei de tablă argintie*.

N-am privit pe nimeni în ochi în timp ce făceam obișnuita vizită la paturile operațiilor din zilele precedente. Priviri profesionale în spatele lentilelor bifocale, aplecate deasupra fișelor clinice, aplecate deasupra peniței de aur Montblanc cu care prescriu dozele de sedative. Apoi mă îndrept spre sala de operații și pe drum umerii îmi tremură ca niște aripi. Intru cu obișnuita lovitură cu piciorul în ușă, ținând mâinile sterile ridicate către asistenta instrumentară care îmi pune mânușile. Cu mâinile ridicate ca un criminal, mă gândesc, și aș mai găsi încă putere să zâmbesc. Urmează calmul, calmul cu care lucrez. Soluție iodată, bisturiu rece, sânge. Am mâinile calme, precise ca întotdeauna, mai mult ca întotdeauna. Atâta doar că nu sunt ale mele, sunt acelea ale unui bărbat pe care îl privesc, un profesionist ireproșabil, pe care nu-l mai admir. Mă privesc așa cum un entomolog privește o insectă. Da, acum eu sunt insecta, și nu ea, ea este doar o sărmană femeie târâtă de întâmplare, pe care am violat-o, am supt-o, am tras-o în țeapă. Dedesubt, mâini de gumă, nu ale mele, și totuși atât de ale mele, candido cârlige în lumea în care

mă afixez ca un binefăcător. Bisturiul electric. Cauterizarea vaselor. Sunt încă afară, mă așteaptă. O să mă oprească așa îmbrăcat în halatul de chirurg, ce mod ridicol de a fi arestat. Pensă Kocher. Tampoane. Îmi lasă timp pentru regrete, iată de ce nu m-au prins mai înainte, pentru a-mi lăsa acest timp negru. Din răutate. Da, era acolo, în camera aceea, m-a văzut trecând și a făcut un semn de aprobare. Apoi s-a lăsat pe un scaun, ca o trestie ruptă, i-au adus un pahar cu apă: nu-ți face probleme, n-o să ne scape ticălosul ăla, el și organul lui mizerabil. Când am trecut, nu m-am uitat în spatele ușii. Nu am avut curaj, păcat. Mă forțam, dar nu reușeam să-mi amintesc la ce servea camera aceea. Ușa de dinainte duce la camera în care se fac recoltările, dar ușa deschisă în spatele gri al polițiștilor... Alunecam cu gândul în spațiul acela gol, necunoscut, unde poate se ascundea femeia pe care nu mi-o mai aminteam. Și mi se părea, Angela, că amnezia aceea era îndeajuns pentru a șterge ceea ce făcusem. De ce nu m-am întors înapoi să o mângâi, să o conving că nu se întâmplase nimic? Atunci când vreau, știu cum să înduplec un suflet fragil. Puteam să-i cer scuze, să-i ofer bani. Puteam s-oucid. De ce n-am ucis-o? Pentru că nu sunt un asasin. Asasiniiucid. Chirurgii violează. Pensete vasculare. Aspirator. M-a denunțat, și-a luat sacul patchwork și s-a dus la comisariatul de cartier. Mi se părea că o văd cum își face curaj rozându-și unghiile, într-una din camerele acelea care miros a ștampile. Cu picioarele palide strânse pe scaun, îl descria pe bărbatul cu aspect distins care abuzase de ea, în timp ce în spatele ei cineva bătea la mașină. Cine știe ce povestise... Ce îi rămăsese din mine, mi-ar plăcea să știu ce urmă am lăsat în corpul ei nu prea atrăgător. Eram orbit de alcool, de căldură, de o poftă anormală. Ea, în schimb, era trează, m-a privit, m-a suportat. Cine suportă nu uită. Depărtător autostatic. Poate i-au făcut un control ginecologic, și-a întors capul într-o parte, pe patul alb, și a acceptat umiliința. Acolo, cu picioarele desfăcute, privind în gol, a hotărât să mă distrugă pentru totdeauna. Kelly. Poate au recoltat resturile lichidului meu seminal. Din nou Kelly. Nu, nu se poate să mă fi găsit, nu știe nimic despre mine, nu știe ce adresă am, ce meserie fac. Ba poate că da. Când m-am dus în cealaltă cameră să telefoniez, a căutat în borseta mea rămasă pe divan. Nenorocita, blestemată nenorocită. N-o să te creadă. Tampoane. Mă voi apăra. Voi spune că ea a fost cea care m-a atras cu o scuză oarecare în casa ei, ca să mă fure, să măucidă, poate. Nu m-am temut eu atunci când o urmam între zidurile întunecate și urât mirositoare ale blocului ocupat abuziv? Frica m-a transformat așa, ca să mă apăr de frica aceea am sărit la ea. De izolat coledocul. Se comporta în mod indecent, voi spune, m-a păcălit, m-a drogat cu o cafea... Da, poate că în cafeaua aceea era ceva ciudat. Se simte miros de otrăvă în cocioaba aia, domnule comisar, faceți o constatare la fața locului. Chistic. Fir. Poate că există corpuri îngropate în grădina aia prăfuită. Mașinile trec peste viaduct, mașini care fac să tremure geamurile, zgomotul lor înăbușă strigătele sărmanelor victime. Trăiesc prin miracol! Arestați-o pe vrăjitoarea aia. Tub de drenaj. Nenorocito, cum ți-ai permis? Cum ai crezut că ai putea să mă distrugi? Cum ai sperat că te-ar putea crede cineva? Și acum o pocneam peste față, capul ei de rafie se clătina. Mă vor crede pe mine, cu siguranță. Polițiștii îmi vor cere scuze, le voi da o carte de vizită. E bine să cunoști un chirurg. Tampoane. Bărbatul cu buzele negre are fața cuiva care suferă cu ficatul. Voi fi mărinimos. Voi ridica receptorul, voi face numărul de interior a doi colegi pentru un check-up complet, sărind peste lungile liste de așteptare, cum fac doar cu prietenii cei mai apropiați. Îmi va mulțumi, se va înclina mulțumindu-mi. Îmi va trimite o sticlă de băutură și un calendar al poliției, pe care le voi dărui unei asistente. Controlați din nou hemostaza. Tu, în schimb, vei ieși în cătușe, îmbrâncită. Curvă, abuzivă, ca și cartierul în care trăiești. O să trimit un buldozer să-ți

radă casa de pe fața pământului. Numărați feșele laparotomice. Cuvântul meu împotriva cuvântului tău. Portace. Și vom vedea cine are dreptate. Nylon pentru piele.

Operația se terminase. Iar eu mi-am ridicat din nou privirea: înăuntru plutea culoarea sfidării, a disprețului. Un tânăr practicant, într-un halat prea mare pentru el, care se afla lângă cel de-al doilea asistent al meu, mă privea năucit. Nu-mi dădusem seama că era de față, se apropiase doar acum. Avea privirea celui care exercitase o voință prea dură asupra lui însuși. Poate încercase doar să rămână în picioare. Poate că îi era frică de sânge. Tâmpitul.

Am aruncat mănușile, am ieșit din sala de operații și am intrat în vestiar. M-am așezat pe bancă. Pe fereastră se vedea obișnuita priveliște a pavilionului vecin, ferestrele joase de pe scările interne, pe care trec picioarele celor care urcă sau coboară. Se văd doar treptele, doar picioarele, chipurile sunt acoperite de zid. A trecut mai întâi o pereche de pantaloni bărbătești, apoi picioarele albe ale unei asistente. Îmi amintesc că m-am gândit că nimic nu ne poate salva de noi înșine și că indulgența este un fruct care cade jos gata stricat. Dădusem frâu liber tuturor gândurilor acelor indecente și acum eram inutil ca un terorist mort.

Sala de operații era deschisă și în dezordine, pe coridor un bărbat în halat se ducea spre baie cu un sul de hârtie igienică în mână. M-am aplecat puțin spre ferestruica de la sala de operații să le salut pe asistente și pe medicii care mă ajutaseră. Coboram cu liftul și în mine era doar bărbatul împotriva căruia luptasem. La ușa de la parter nu mai era nimeni, iar dincolo de ea exista o cameră ca toate celelalte, o sală de așteptare pentru pacienții care fac dializă. Două femei galbene la față își așteptau rândul. Nu, Angela, ea nu intrase niciodată în camera aceea, și nici în vreo alta. Rămăsese lângă perete, sub posterul cu maimuța. Nu-și ridicase niciodată capul.

Se întâmplase ceva neprevăzut în anul acela, Angela, în noaptea de Paști l-am pierdut pe tata. N-am suferit, nu ne vedeam aproape deloc. După moartea mamei ne întâlneam din ce în ce mai rar. Știam că trăiește într-o pensiune, dar nu-i cunoșteam nici măcar adresa. Îmi dădea întâlnire într-un bar din lemn, pe marginea fluviului, lângă un teren de tenis. Întotdeauna la apus, la ora cea mai blândă. Îi plăceau vermururile, zahărul de pe marginea paharului, farfurioara cu măslina. Își sugea burta, se așeza din profil, profilul care îl avantaja. Îi plăcea să se simtă tânăr. Din acele rare întâlniri îmi amintesc doar zgomotul mingii de tenis lovită de rachete pe terenul de zgură.

În ziua înmormântării am ascultat în picioare predica preotului. Elsa se afla lângă mine, cu un văl negru brodat care îi atârna pe frunte, și plângea. Nu știu prea bine de ce. Doar pentru că i se părea normal să o facă. Un bărbat voinic cu părul alb apărură de după o coloană și trecu pe lângă mine. Avea cravata de mătase neagră descusută, cu eticheta internă ieșită în afară, pe cămașă. S-a apropiat de microfon și a citit o pagină scrisă de mâna lui. Cuvinte retorice, inutile, care i-ar fi plăcut tatei. Era probabil un bun prieten al lui, citea cu vocea încărcată de o durere autentică și strângea în mână o batistă udă de lacrimi. Avea un aer extravagant, amabil și respingător în același timp, toată figura lui, de la păr la haine, era îngălbenită de nicotină. Pe pajiștea din fața bisericii fuma. Mi-a strâns mâna, încercând să mă îmbrățișeze, dar m-am ferit. Nimeni din familie nu părea să-l cunoască. Se îndepărtă, săltând treptele cu trupul mic strâns într-o jachetă dintr-un material în ape. În bărbatul acela necunoscut, cu o înfățișare promiscuă, mi s-a părut că recunosc unica moștenire a tatălui meu.

Mă gândeam la el în timp ce mă îndreptam spre mare, spre mama ta. Moartea aceasta fără durere, pe neașteptate, m-a chinuit în lunile care au urmat mai mult decât aș fi crezut. M-am trezit într-o noapte și, în bucătărie, între frigider și masă, am descoperit că sunt orfan nu de el, ci de dorința de a avea un tată, de o posibilitate îndepărtată pe care el probabil o păstra și pe care eu, din orgoliu, n-am luat-o niciodată în considerare. Remușcarea se cristalizase în sufletul meu întunecată și tăcută. Era vară și mai eram încă atent la acea stranie stare de disconfort. Poate că frigul m-ar fi pus din nou pe picioare. Mă îndreptam cu mașina spre mare și mă gândeam să plec împreună cu Elsa în vacanța de vară în Norvegia. Aveam chef să mă plimb pe marginea unor imense șanțuri teutonice, să pătrund în fiorduri, prin Vestfjord și să ajung până la insulele Loföten. Apoi să stau acolo cu pielea înroșită de vânt și să pescuiesc în marea de culoarea cobaltului pești mai mari decât mine. O femeie între două vârste conducea mașina în fața mea, mă țineam după ea de o bună bucată de vreme. Aș fi putut să semnalizez, să claxonez și, accelerând, s-o depășesc. Dar stăteam agățat de volan, trăgând de timp. Părul scurt descoperea ceafa gânditoare a unei femei oprite pe coama unui deal. Una care rezistă cu spinarea ei de femeie tânără, dar care și-a pierdut simțul orientării. *Gata, acum apăs pe claxon, îl fac să-i sune în oasele spinării.* Dar mă gândesc deja la

mama. Și ea își luase carnetul de conducere târziu, își făcuse un cadou. Urca în mașinuța ei care mirosea a ceară de lustruit mobila și se ducea cine știe unde. Cu paltonul din stofă în brăduleți bine împăturit pe scaunul de lângă ea. Conducea exact ca femeia din fața mea, strângând prea tare volanul, de parcă i-ar fi fost frică să n-o înjunghie cineva în spate cu un claxon. Angela, de ce viața se rezumă la atât de puțin? Și unde este clemența? Unde este zgomotul inimii mamei mele? Unde este zgomotul tuturor inimilor pe care le-am iubit? Dă-mi un coșuleț, fetiço, coșulețul cu care te duceai la grădiniță. Vreau să pun înăuntru, ca niște licurici în întuneric, luminile care mi-au traversat viața.

Femeia din fața mea încetinea și încetineam și eu. Mă lăsam dus, docil ca un nou-născut în căruciorul lui. Câmpul de la marginea străzii era murdar. Cam pe acolo mi se oprise mașina cu câteva săptămâni în urmă.

Ușa verde era încuiată. Am bătut de mai multe ori, fără să mi se răspundă. Pe viaduct mașinile treceau ca fulgerul, cine știe de câte ori trecusem și eu peste el ducându-mă la mare, fără să am habar de viața care se afla dedesubt. În spatele pilonilor se vedeau alte locuințe, barăci ruginite, rulote. Caroseria unei mașini arse se ivea lugubră din iarbă, poate căzuse de pe viaduct și n-a avut nimeni grijă s-o mai ia vreodată de acolo. În apropiere, pe o fâșie de argilă crăpată de soare, se târa un șarpe. Pielea lui neagră lucea, în timp ce se ascundea din nou în iarbă. Ea nu era. În timp ce mă îndepărtam, umbra locuinței sale se întindea peste peisajul acela dezolant și mă îngropa.

M-am urcat în mașină, am vârat cheia în contact, dar n-am învățat-o. Am răsucit butonul radioului în căutarea unui post cu muzică. Mi-am sprijinit capul pe spătarul scaunului. Stăteam la umbră, afară zăpușeala continua să bâzâie în același pustiu. Din când în când câte un țipăt izolat se rostogolea jos din cine știe ce gaură. Am stins radioul. Mi-am întins picioarele dincolo de pedale, am închis ochii pe jumătate și am văzut-o. Printre gene, în deschiderea aceea de cinemascop. Traversa fundația sprijinită pe coloane de ciment a marelui bloc neterminat. N-am greșit așteptând-o acolo. Alesese din nou scurtătura, ca să se ferească de soare. În zonele de lumină părea să se grăbească, pentru a încetini apoi atunci când intra în lungile umbre ale coloanelor unde devenea aproape neagră. Mă temusem că n-am s-o recunosc, dar am recunoscut-o imediat cum am văzut-o. Îndepărtată, minusculă, întunecată de umbră. Cu capul de sperietoare și picioarele subțiri și strâmbe. Îi recunoșteam mersul acela nesigur poate din cauza unui defect la șold. Fără s-o știe se îndrepta către mine, asemeni unui câine vagabond care umblă în diagonală. Două plase mari cu cumpărături îi trăgeau brațele în jos. Greutăți care nu-i echilibrau mersul, dimpotrivă, i-l dezechilibrau. Acuma cade, m-am gândit, acuma cade. Și am pus mâna pe clanță să ies, să merg în întâmpinarea ei. Dar nu căzu, intră într-o altă umbră. Am lăsat clanța, dar am rămas pe loc. Fruntea-i înaltă apără din nou în lumină și odată cu ea senzația că nu pe ea o pândeam, ci pe mine însumi. În timp ce înainta în grătarul acela de lumini și umbre, intram din nou, fotogramă după fotogramă, în stăpânirea timpului obscen pe care îl petrecusem cu ea. Alunecaseam pe scaun, transpiram nemișcat într-o apnee sexuală. Pentru că brusc îmi aduceam aminte... corpul ei stins, asemeni șemineului fără foc, gâtul alb, înclinat, privirea tristă, enigmatică. Nu, nu făcusem totul singur. Ea o dorise, tot atât cât mine. Mai mult decât mine. Și peretele, și scaunul care cădea în spatele nostru, și încheieturile mâinilor immobilizate sus pe hârtia lucioasă a posterului îmi reveneau în fața ochilor. Amintirea se afla în întunericul stomacului meu. Unde învia până și mirosul nostru împreună. Mirosul delirului care șterge mirosul cenușii. Fusese o acuplare disperată. Iar disperarea îi aparținea în întregime, lipită de picioarele acelea scheletice care se îndreptau acum spre mine. Ea făcea dragoste așa, nu eu. Mă trăsesse de partea ei. Umbla cu plasele de

cumpărături. Ce avea înăuntru? *Ce ai cumpărat? Ce mănânci? Aruncă plasele alea, lasă-le jos și vino la mine, câine.* Era foarte slabă în bătaia luminii. Părea unul dintre acele mici nevertebrate, cu exoscheletul anemic, care ies din pământ primăvara. Tot așa și ea părea să-și facă apariția dintr-o trudă. Mergea spre casă într-o zi oarecare a mizerabilei sale vieți, fără uimire. Ce caracter avea? De ce se machia atât de puternic? Sacul din petice colorate i se lovea de picioare. Trebuia să plece. Se oprise într-un con de umbră. Puse jos una din plase și-și atinse ceafa încălzită, își dădu la o parte părul albicios. Am rămas să prind gestul acela, răsuflarea cefei lipicioase. Nu băusem, stomacul era în ordine, mintea lucidă... și exact în luciditatea aceea, cu stomacul în ordine, eu o doream. Nu mai aveam încredere în mine însumi, pentru că în chiar momentul în care o priveam, îmi pierdeam orice respect pentru ea. Nu era nimic adevărat, n-o așteptasem să mă scuz, mă ascusesem ca un vultur să-i sar în spate, s-o prind din nou. Ajunsese aproape lângă mine. Ar fi trecut fără să mă observe. Aș fi lăsat-o să dispară din oglinda retrovizoare și aș fi plecat. Fără să mă mai întorc vreodată. Am aplecat capul și mi-am privit mâinile așezate pe genunchi, ca să-mi amintesc mie însumi că eram un bărbat cumsecade.

Abdomenul i se opri în fața portierei. Se aplecă să privească înăuntru. Am ridicat ochii și de unde mă așteptam să întâlnesc două găuri de spaimă, am dat peste o privire ușor distrată. Am ieșit afară din vizuină numai pe jumătate, am rămas sprijinit de ușă cu un picior în interiorul mașinii.

— Ce mai faci?

— Bine, și dumneavoastră?

— Tutuiește-mă.

— Cu ce ocazie pe aici?

— Am uitat să plătesc mecanicul.

— Mi-a spus, m-a întrebat dacă vă cunosc...

— Tutuiește-mă.

— Bine.

— Ce i-ai spus?

— Că nu te cunoșteam.

Nu părea supărată, nu părea nicicum. Poate e obișnuită, m-am gândit, este una care o face cu oricine. Acum o priveam fără să mă mai tem de nimic. O umbră întunecată îi înconjură ochii, înfundându-i și mai mult în fața slabă. Venele albastrii de pe gât se pierdeau sub bluza în carouri galbene și negre dintr-o țesătură elastică ce strălucea la soare, o haină ieftină, cusută la mașină de cine știe ce copil asiatic. Nu se mai uita la mine. Își duse mâna la breton și începu să-l tragă, să-l întindă în șuvițe subțiri, pentru a-și ascunde fruntea prea mare, pe care mi se oprise privirea. Lumina puternică îi punea în evidență imperfecțiunile chipului și ea simțea asta. Trebuia să aibă cu mult peste treizeci de ani, la colțul ochilor avea deja o rețea de riduri mici. Avea un chip trudit în fiecare centimetru de piele. Dar în ferestrele chipului, în ochi și nări, în tăietura buzelor, acolo unde ieșea la suprafață suflul ei interior, foșnea o chemare ascunsă, inefabilă, ca o adiere de vânt prinsă în frunzișul pădurii.

— Cum te cheamă?

— Italia.

Am acceptat numele acela nefiresc cu un zâmbet.

— Ascultă, Italia, am spus, îmi pare rău pentru... am vârât mâna în buzunar. Voiam să-ți cer scuze, eram beat.

— Mă duc, altfel se dezgheață alimentele congelate.

Își îndreaptă privirea spre una din plase, pe care n-o așezase jos.

— Te ajut.

Mă aplecasem deja să-i iau plasele din mână. Dar mă opri cu un gest hotărât.

— Nu, nu sunt grele.

— Te rog, am șoptit, te rog.

În ochii ei nu mai era nimic. Era absența aceea pe care o văzusem deja, ca și cum s-ar fi golit de orice urmă de voință. Am simțit în palmă sudoarea palmelor ei rămasă pe mânerul plaselor. Am coborât scările ruginite, am ajuns pe prag. Ea a deschis ușa, eu am închis-o în spatele nostru. Totul era învăluit în aceeași neschimbată dezolare, cuvertura cu flori de pe micul divan, posterul cu maimuța ținând biberonul între labe, același miros de clor și otravă. Am simțit cum ceva se năruia în mine, o pastă moale și caldă se insinua încetișor sub carapacea mea. Impulsul sexual nu se grăbea, era slab, de-abia se făcea simțit. Am pus plasele jos. O cutie de bere se rostogoli sub masă. Ea nu se aplecă s-o ridice. Stătea sprijinită de perete, privea spre fereastră, printre obloanele întredeschise. Mi-am lărgit nodul la cravată, în timp ce mă apropiam. Îmi simțeam testiculele grele, mă dureau. De data asta am luat-o pe la spate. Mă nelinișteau ochii ei, în fond era problema mea. Voiam să mă bucur de adunătura aceea de coaste, de ceafă. Poate că am zgâriat-o pe spate, dar nu m-am putut abține. Apoi, am căutat în buzunarul pantalonilor portmoneul. I-am lăsat banii pe masă.

— Pentru alimentele congelate...

Nu mi-a răspuns, Angela. Poate că reușisem s-o jignesc.

Mama ta era în grădină cu Raffaella, care vara închiria o casă de vacanță pe plajă, nu departe de noi. Râdeau. M-am aplecat și am sărutat ușor obrazul Elsei. Era întinsă pe un șezlong, mi-a trecut o mână leneșă prin păr. M-am retras imediat. Mă temeam că ar fi putut să-și dea seama de parfumul celeilalte. Raffaella se ridică.

— Plec. I-am promis lui Gabry că o să-i duc crema pe care am făcut-o.

Petrecea o bună parte din zi în apă, cu o pălărie de frotir pe cap. Plutea la câțiva metri de mal, așteptând ca cineva de pe plajă să se decidă să facă baie. Înotai puțin și-ți apărea în față ca o geamandură. Îi plăcea la nebunie să pălăvrăgească în apă și avea o mulțime de lucruri de povestit, deoarece călătorea încontinuu. Elsa devenea vânăta lângă ea. Raffaella, în schimb, nu simțea frigul, costumul ei era întotdeauna ud chiar și după apusul soarelui.

Ochii mi se opriră fără motiv pe coapsele ei robuste. Îmi abătu privirea cu obișnuita-i ironie. Râse.

— Ce să-i faci, spuse, arătând spre Elsa, slabele au întotdeauna o prietenă grasă. Își luă rochia de plajă. Ești palid, Timo, de ce nu stai puțin la soare?

A murit acum trei ani, știi. Am operat-o de două ori. Prima oară la sân, a doua oară am deschis și am închis abdomenul într-o jumătate de oră. Am făcut-o pentru că era vorba despre o prietenă, dar știam că nu mai avea nici o speranță. După prima operație nu s-a mai întors niciodată pentru control, s-a dus în Uzbekistan. Îi dăduse sarcomului posibilitatea de a face nestânjenit metastaze. Era o femeie tolerantă, Raffaella, lăsa pe oricine să trăiască. Pe vremea aceea, desigur, nu era bolnavă de cancer. Avea o pereche de saboți care, în contact cu dalele, produceau un zgomot insuportabil. Am rămas în tăcere până când tropăitul acela deranjant s-a pierdut în tăcerea nisipului.

Picioarele Elsei ieșeau afară de pe șezlong. M-am așezat pe jos și am început s-o mângâi. Îmi întindeam încet mâinile spre genunchii ei, avea o piele fină, parfumată de crema de plajă. De câte ori soseam la ea la mare, de câte ori mă gândeam la sosirea aceea, eram mulțumit. Acum eram acolo, ghemuit la capătul șezlongului ei, fără bucurie. Am remarcat o nepotrivire. Nu găseam ceea ce așteptasem. Mici neatenții: nimic proaspăt în frigider, costumul meu rămas, după ultima baie, să se decoloreze într-un loc înșorit, cămașa mea preferată necălcată. Și mai ales Elsa, chipul ei deloc uimit. Nu mă simțeam așteptat, nu mă simțeam iubit. Eram nedrept. Elsa mă iubea, cu rațiunea la care eu o obligasem primul, pentru că ea fusese, fără îndoială, mai pasională decât mine. Din dragoste, se adaptase frâielor mele. În timp ce eu, odată mort tata, dădeam înapoi. Simțeam că anumite incertitudini, anumite revolte interioare, evitate în timpul adolescenței, reapăreau intacte. Și mă așteptam ca ea, care era întreaga mea familie, să-și dea seama ce se întâmplă cu mine. Dar mamei tale, Angela, nu i-au plăcut niciodată persoanele slabe, iar eu din păcate știam, o alesesem tocmai pentru asta. Îi mângâiam picioarele și n-o simțeam fremătând. Nu

simțeam decât dâra dulceagă a cremei ei de plajă. O iubeam, dar nu mai eram în stare să-i atrag atenția. O iubeam și deviam în periferia aceea, între oasele celeilate femei. Ea nu mă dezamăgea, nu avea amintiri lipite de carne. Mă culcam cu nimeni. În rătăcirile acelea euforice și patetice, deveneam tânărul temerar care aș fi vrut să fiu și nu fusesem. Coboram să mă joc în curte în ciuda mamei, în ciuda mâinilor ei palide rămase nemișcate pe pian. Tăiam broaște. Scuipam în farfurie. După aceea eram singur, exact ca înainte. Dar parfumul crimei rămânea, urca din întuneric și-mi ținea companie acum, în timp ce un smoc de trestii pe marginea grădinii se legăna în bătaia ușoară a vântului.

— Îți aduci aminte de bărbatul acela de la înmormântarea tatei?

Elsa, sprijinindu-se pe coate, își înclină ușor capul spre mine.

— Care?

— Acela care a citit.

— Da, vag.

— Ți se părea sincer?

— Există oameni care se vâă în înmormântările altora, nenorociți care nu au nimic mai bun de făcut.

— Nu cred că era unul din aceia, știa porecla tatei și plângea.

— Toți au multe motive de plâns, înmormântările sunt doar o bună ocazie.

— Tu pentru ce plângeai?

— Pentru tatăl tău.

— Abia îl cunoșteai.

— Plângeam pentru tine.

— Dar eu nu eram trist.

— Tocmai de aceea.

Își trase picioarele de sub mâinile mele și începu să râdă.

— Mă duc să fac duș, că e târziu.

Da, sigur, fă-ți dușul! Eu mai rămân puțin. Privesc soarele care coboară în mare cu franjurii purpurii ai unui cer atât de frumos, încât te face să crezi în Dumnezeu, într-o lume unde morții tăi te așteaptă să-ți spună că nimic nu se pierde. Mă gândesc la tata. Mă gândesc stând singur, așa cum se cuvine să fie, sub cerul acesta cardinal. Poate îmi iau o bere din frigider, sau poate mă enervez dacă sticlele au rămas calde sub masă.

Era o pădure de lume acasă la Gabry și Lodolo, în interiorul unui cerc de torțe ale căror flăcări se alungeau în bătaia vântului. Fețe bronzate îmi ieșeau în întâmpinare, dinți albi în întuneric. Eram îmbrăcat cu costumul din in de culoare deschisă, fără cravată, părul ud încă pe ceafă îmi dădea un fior răcoros care îmi pătrundea sub cămașă. Îmi lăsasem barba să crească în voie, ca la fiecare sfârșit de săptămână. Cu o cupă în mână salutam în dreapta și în stânga. Supus ca un apostol. Lângă masa cu aperitive, Elsa vorbea cu Manlio și cu soția lui, își mișca mâinile și părul, zâmbea. Buzele ei splendide se deschideau repetat pe arcada superioară a dinților, ușor pronunțată, conștiente de puterea strânsă în acel mic defect. Rochia de satin, roșu-închis ca și rujul, îi mângâia tresăririle sânilor tari, atunci când râdea. La petreceri ne despărțeam întotdeauna, ne plăcea să o facem. Din când în când, ne întâlneam o clipă pentru un comentariu în șoaptă, dar aproape întotdeauna îl lăsam pentru mai târziu, acasă, când ea cobora de pe tocuri și-și regăsea papucii. Prietenii noștri ne făceau să râdem, cu cât erau mai tragici, cu atât ne făceau mai mult să râdem. Vorbeam foarte urât despre ei, dar cu mult drag, și asta era suficient să fim iertați.

Elsa prindea cu uşurinţă sâmburele oricărei legături, dădea la o parte coaja şi se afunda în fragilitatea miezului. Făcuse autopsia tuturor căsniciilor care ne înconjurau. Graţie ei, ştiam că prietenii noştri erau cu toţii nefericiţi. Acum păreau foarte mulţumiţi. Mâncau, beau, se uitau după femeile altora. Evident, nefericirea lor era suficient de agilă, ca să se evapore în paharele de vermut şi să alunece încet dincolo de grădina suspendată, jos pe mare, dincolo de motoscaful lui Lodolo cu marginile albe pe apa întunecată. Nu, nu mă simţeam înconjurat de suflete în suferinţă.

Manlio vorbea cu Elsa şi doar din când în când îi arunca o scurtă privire soţiei sale elveţiene. Martine îşi mişca sacadat capul, urmând mişcarea ochilor prea proeminenţi şi prea căscaţi. Minusculă, slabă, ridată: o broască-ţestoasă cu un colier de briliante. Bea. Nu acum, pentru că Manlio o supraveghea. Bea singură, când el era în operaţie. Naşteri, chiuretaje, fixare şi scoatere de ovule, prolapsuri uterine, de preferat în clinici private. Manlio ţinea la ea, o ducea cu el de douăzeci de ani, ca pe o marionetă cu arc. Chiar părea că o cumpărase într-un magazin de jucării. Corul prietenilor zicea: „Ce-o fi găsinde la ea?” Eu însă nu găseam nimic special la el. Martine era o foarte bună gospodină, gătea fără probleme *gigot d'agneau* sau paste făinoase şi nu avea păreri. Te îndopai şi uitai să-i mulţumeşti, nu se mulţumeşte unei marionete cu arc. Bineînţeles că Manlio o înşela; „bineînţeles“, spunea Elsa, „un bărbat atât de spiritual, sangvin, cu anorexia aia alcoolică“. Îi priveam în timp ce îmi făceam loc printre siluetele pe care le aveam în faţă şi mă gândeam că ar fi înşelat-o cu multă plăcere cu soţia mea. Bineînţeles. Elsa era atât de atrăgătoare, cu părul ei bogat, carnea tare, cu zâmbetul ei uşor nesigur, şi cu sfârcurile care apăreau ca o invitaţie. Glumea prea mult cu Manlio în seara asta. Era ginecologul ei, îi făcea testul Papanicolau, îi pusese spirala. Uitase toate astea. El, fără îndoială, nu le uitase. Cu trabucul între dinţi şi cu ochii roşii ca jăraticul. Şi cu marioneta acolo, la mijloc, trăgând din ţigara mentolată.

M-am dus să-mi iau alt pahar de vin, am atins uşor satinul roşu al Elsei. Manlio ridică paharul în aer, cu un gest care se voia complice.

Du-te unde trebuie să te duci, Manlio. Drept în aia generoasă a insultelor. Ai cămăşi făcute de croitor, cu monogramă pe buzunar, dar ai şi burtă, încă din timpul facultăţii ai pus pe tine o rezervă bună. Ce vrei? Vrei să te culci cu nevastă-mea, burtosule?

Manlio era cel mai bun prieten al meu. Fusese şi va rămâne, ştii. Un contract pe viaţă, pe care inima mi l-a impus fără nici un motiv precis.

Raffaella se dezlănţuise, clătînându-şi şoldurile groase în caftanul turcoaz brodat de sus până jos, alături de Lodolo, stăpânul casei, cu privirea drogată şi cămaşa şifonată, ca un musafir sărac. Livia, complet dusă, cu părul căzut pe faţă, braţele ridicate, îşi zdrăngănea bijuteriile etnice, întoarsă cu totul spre Adele, strânsă într-o rochie portocalie şi mişcându-şi numai umerii şi capul ca o liceană la primul bal. Soţii lor nu le băgau în seamă, stăteau deoparte, prinşi până peste cap într-una dintre formidabilele lor discuţii politice. Giuliano, lunganul cu părul albit înainte de vreme din cauza Liviei, era aplecat peste Rodolfo, bărbatul Adelei, strălucitul avocat care în timpul liber juca într-o trupă de amatori şi care în vara ce avea să vină va fi divorţat de săraca Adele, închizându-i cu o îndârjire avocăţească robinetul privilegiilor, de la o zi la alta, fără milă şi fără ruşine. Dar viaţa este dulce, pentru că se deapănă în timp şi ne lasă timp pentru toate. Adele, în seara aceea, departe de viitorul ei, îşi scutura capul şi-şi arăta unul după altul cerceii în formă de vârf de săgeată care-i împodobeau urechile.

— Vino aici, chirurgule! îmi strigă.

Am trecut cu privirea peste zidul de capete pe care-l aveam în faţă şi am întâlnit pentru o clipă ochii

mamei tale. Și ea trebuie să fi fost cu cel puțin un pahar dincolo de limită, ochii îi luceau miopi. Își duse cu întârziere mâna la gură să ascundă un început de căscat. Nu dansez prea ușor, aproape întotdeauna mă țin deoparte de agresiunea muzicii date la maximum. Dar dacă totuși se întâmplă, mă postez în metrul meu pătrat și nu mă mai mișc de acolo. Am închis ochii și am început să mă clatin, cu brațele inerte pe lângă trup. Muzica mă pătrundea și rămânea în mine, întunecată ca sunetul mării într-una din acele uriașe scoici lucind la exterior ca smalțul. Văzusem de curând o astfel de scoică. Unde? Sigur că da, era acolo, lângă micul elefant de jad, pe mobila cu furnirul crăpat din casa femeii ăleia. Scoica aceea de prost gust, cu cârlionțul deschizăturii roz și neted ca sexul unei femei, am întrezărit-o de mai multe ori printre picăturile de sudoare care mă făceau să-mi deschid ochii doar din când în când. Acum mă clătinam și mai aprig, mă aplecam înainte, mult înainte, apoi mă îndreptam, îmi zvârleam capul înapoi. Deasupra, cerul deborda de stele, un întuneric plin de lumină uitată ca după un spectacol pirotehnic. Paharul îmi căzuse din mână, simțeam sticla sub tălpi. M-am dezechilibrat și aproape am căzut în brațele Raffaellei. „Fii atent, Timo, că eu nu te refuz!“ și râse cu gura până la urechi, râseră și Livia și Manlio, care acum țopăia în spatele meu, căutând complicitatea unei mititele cu privirea rătăcită. Am cuprins talia groasă a Raffaellei și am tras-o după mine într-un duet clătinat. Ea se împiedica în caftanul prea lung, burta-i mare gâlgâia lipită de a mea când o catapultam în mulțime. *Să dansăm, Raffaella. Să dansăm. Peste câțiva ani burta ta va fi sub mâinile mele o halcă de carne izolată între bucăți de pânză și de pe perna cu ștampila albastră a spitalului îmi vei spune: „Păcat, în sfârșit, slăbisem...” și vei izbucni în plâns. Dar acum râzi, și dansează, și distrează-te!* Dansez și eu, Angela, în samba amintirilor. Și eu neștiutor, ca toți ceilalți. Ca mama ta. Își scosese pantofii și dansa ținându-i în mână. Tălpile i se arcuiau, degetele îndrăcite apăsau pardoseala ca pe niște struguri din care iese mustul. Muzica era sub picioarele ei.

— Fii atentă, am spart un pahar.

Și am fugit de pe ringul dansatorilor.

Grădina, suspendată pe o amplă terasă, era plină de plante exotice cu un aspect înfricoșător: unele, foarte înalte, aveau pe tulpină enorme excrescențe și un frunziș ascuțit și rigid, altele erau pline de ace culminând într-o inflorescență prăfuită. Luna decolora anemicul lor pigment cu încă o spoială albicioasă. Traversam grădina și mi se părea că mă plimb într-o colonie de fantasmă. M-am apropiat de gard. Apa era foarte calmă, de un albastru profund. Am privit în depărtare, la orizont, spaima mării în întuneric. Tata murise, se dusese pentru totdeauna. Căzuse pe stradă din cauza unui infarct. Iar eu nu mai eram un fiu. Cu costumul de in deschis la culoare și fața întunecată, acum eram și eu o fantasmă. M-am întors la petrecere. Îi pândeam, dincolo de cortina acelei grădini spectrale, pe prietenii mei. Ne cunoșteam din timpurile fragile ale idealurilor, ale bărbițelor de țap. Ce se schimbă? Spațiul din jurul nostru, vântul care ne bătea peste tot, atunci când eram locuitorii unor zone deschise. Într-o dimineață am închis ferestrele, primăvara era pe sfârșite, corpul unei rândunele plutea în streășină. Brusc, ne-am retras în noi înșine. Ne-am ras în fața oglinzii și sub lamă era chipul taților noștri, chipul de care râseserăm. Ajunseserăm să fim cravate în lume, onorarii, contabili și discuții ce-și schimbă direcția. Până într-o seară, iarna trecută, pe divanul noii case a lui Manlio, un divan lung, de firmă. Începusem prin a măsura divanul și descoperisem că locuința lui era de două ori mai mare decât a noastră, sau poate Elsa fusese cea care îmi atrăsese atenția. Participam la discuție, sorbeam câte o înghițitură, Martine îmi servea aperitivele, vorbeam, și cu coada ochiului o priveam pe Elsa. Așezată pe brațul divanului, picior peste picior, soția mea privea afară. Nu cerul, nu. Măsura metrii pătrați ai terasei ce dădea spre râu. Fără să-mi

dau seama, ridicasem prea mult vocea, devenisem agresiv. Manlio mă fixa uimit, cravata roșie de cașmir îi intrase în paharul de cristal. La întoarcere, în mașină, mama ta, privind strada pe care plouase de curând, spunea: „Scuză-mă, cât poate câștiga unul ca Manlio?” Am mormăit o cifră. Mai târziu, acasă, în timp ce făceam pipi am început să plâng. Înțelesesem brusc că îmbătrânisem.

Acum însă, lipit de gardul grădinii aceleia infernale, râdeam, râdeam singur ca un nebun. Mai jos, ascunsă de o stâncă, micuța Martine păștea, beată și fericită.

Trez încă în toiul nopții, privesc golul din fereastra larg deschisă, acolo unde palmierul își foșnește frunzele întunecate. Mama ta doarme, rochia ei roșie e așezată pe scaun. Îmi simt brațul amorțit și apoi umărul. Îmi vâr cotul sub pernă să mă ridic puțin și o lovesc cu piciorul. Ea se întoarce în întuneric.

— Ce ai?

Are vocea obosită, dar îngăduitoare. Nu-mi mai simt brațul, mă tem să nu fac un infarct. Îi iau mâna, i-o strâng. E îmbrăcată cu cămașa de mătase cu bretelele lucitoare ca niște funde subțiri. Stă pe o parte, cu sânii ușor strânși unul într-altul, mă apropii de ea. Mă îngrop în parfumul ei. Îi dau la o parte cearșaful. O rază de lumină îi cade pe picioare.

— Nu ți-e somn?

Nu-i răspund, buzele îmi sunt deja pe coapsele ei. Ea nu mai spune nimic, îmi vâră o mână în păr și mă mângâie. A înțeles, mă cunoaște, știe cum fac dragoste. Nu știe că o fac atunci când mi-e frică. Știu că nu pot s-o uimesc, dar asta nu mi se pare chiar atât de groaznic. Absența uimirii ne dă siguranță, ne îndreptăm spre o stare de bine distribuită în manieră echitabilă. Este un adagio precis ca și ticăitul unui ceasornic pe noptieră. Trupurile sunt calde, sexele, mușchii bine educați pulsează blând. Dar în partitura asta, iubita mea, există ceva mort, mă gândesc, în timp ce părul tău îmi intră în gură, și te strâng cu putere, pentru că în noaptea asta îmi este frică. Atingem plăcerea cu ochii închiși, singur fiecare ca un copil pedepsit.

Mama ta se scoală pentru că îi este sete. Traversează întunericul camerei, o aud cum coboară în bucătărie. Mă gândesc la trupul ei gol, abia luminat de becul de la frigider, și mă întreb dacă mă mai iubește încă. Se întoarce cu o Coca-Cola în mână.

— Nu vrei o înghițitură?

Se așază pe pervazul ferestrei și rămâne acolo să bea privind afară. Acum în fața frunzelor întunecate ale palmierului se află ea, cu spatele lipit de perete și picioarele ușor îndoite. Cu trupul gol pe fundalul nopții, pe fundalul fantasmelor mele. Se află mai sus decât mine, nemișcată și lucitoare ca o statuie de bronz. Și gândul acela îmi trece prin cap ca și cum ar fi singurul care există.

— Să facem un copil.

Am luat-o prin surprindere. Zâmbește, pufăie pe nas, își ridică sprâncenele, se scarpină pe picior, o serie de mici manifestări de stânjeneală.

— Scoate-ți spirala.

— Glumești?

— Nu.

Și simt că ar vrea să nu fi înțeles. Suntem căsătoriți de doisprezece ani și nu am simțit niciodată nevoia să adăugăm ceva cuplului nostru.

— Știi că nu cred.

— Ce nu crezi?

— Nu cred în lumea asta.

Ce spui? Ce-mi pasă mie de lume, de toată carnea aceea anonimă. Acum vorbesc de noi. De micul meu penis, de mica ta vulvă. Acum vorbesc despre un punctuleț. De un licurici în întuneric.

— Nu mă simt în stare să aduc un fiu pe lumea asta...

Îți strângi picioarele, te faci mică și ai vrea să fii un gândac, să te poți strecura pe lângă perete. Și unde vrei să te cațări? Nu vrei un copil pentru că lumea asta este violentă, poluată, trivială? Întoarce-te aici, întoarce-te jos la mine. Stau gol pe pat și te aștept. Dă-mi un răspuns mai bun.

— Și apoi, nu cred că aș fi în stare să țin un nou-născut în brațe, mi-ar fi frică.

Sau ți-e frică să renunți la femeia care ești, care îți place? Știu, iubito, nu e nimic rău în asta, egoismul ne consolează, ne ține companie. Și ai obosit să te simți scrutată și poate că acum ți-e frig. Te miști, te chinui. Te temi că nu îmi mai ajungi.

— Dar tu de ce vrei un copil?

Aș putea să-ți spun că am nevoie de un fir să cos gândurile trăsnete care îmi vin în minte, să le țin împreună. Pentru că pierd bucăți. Și aș vrea o mică bucată nouă în fața mea. Pentru că sunt un orfan, aș putea să-ți spun.

— Pentru că vreau să văd zburând un zmeu, spun, și nu știu ce am spus.

În sfârșit, tensiunea slăbește, a fost un joc, o glumă. Mama ta mă privește din nou fără neîncredere.

— Cretinule, râde.

Și bea o înghițitură de Coca-Cola.

— Ne simțim bine și așa, nu crezi?

Dar eu mă gândesc la un fir care vibrează în vânt, la o mică încheietură care să mă țină prins de pământ. Eu sunt, Elsa, zmeul acela, eu sunt cel care zboară. Un trapez de stofă sfâșiată pe cer și jos umbra lui mare care urmărește puișorul meu, bucata care îmi lipsește.

De ce nu te-am dus la școală cu mașina? Ploua, te duc des atunci când plouă. Aveam prima operație la ora nouă, dar puteam să ajung, te lăsam puțin mai devreme, ai fi rămas sub porticul de la intrare să vorbești cu prietenii tăi așteptând să sune. Ți place să ajungi la școală mai devreme, iar mie îmi place să te am lângă mine în mașină în timp ce afară plouă. Geamul se aburește de la respirația noastră, te întinzi și-l ștergi. Nu ești niciodată somnoroasă, ești întotdeauna cât se poate de trează dimineața. Controlezi tot ce mișcă în jur. Vorbim puțin, eu îți privesc vârful degetelor ieșind afară din mânecile prea lungi, pe care ți le tragi tot timpul în jos. Te îmbraci cu puloverele acelea ciudate, scurte în talie, dar cu mânecile foarte lungi. Dar nu ți-e frig la burtă, Angela? Nu, ți-e frig la mâini, nu este *trendy* să-ți fie frig la burtă. Te acoperi bine cu jacheta, dar dedesubt ești de fapt prea dezbrăcată, vară, iarnă, pentru voi e același lucru, nu vă mai schimbați hainele în funcție de anotimp, nu mai e la modă.

— Cum merge școala?

— Bine.

Spui mereu că merge bine. Mama ta zice că nu strălucești, ea e cea care vorbește cu profesorii. Înveți cu radioul deschis, și eu învățam cu radioul deschis, nu ți-am spus niciodată. Ești ca toți ceilalți, e o problemă a tuturor tinerilor de azi, nu știți să vă concentrați. Dar mama ta spune că sunt prea indulgent cu tine. E adevărat, i-am lăsat ei sarcina de a te educa. Te pune să-ți strângi patul și să cureți baia după ce faci duș. Eu însă îți mângâi dezordinea, fără să ți-o reproșez. Azi dimineață, pe mașina de spălat era un tampon lăsat de tine, l-am aruncat eu.

— Ciao, tati.

Îmi place când îmi spui așa. Ești bună, ai o expresie caraghioasă, plină de ironie. Te privesc în timp ce cobori din mașină și alergi prin ploaie. Poate o să rămâi corigentă, cui îi pasă. Ești gheara mea în lume, Angelina, în lumea asta care înaintează fără schimbări de anotimp.

Doar de puțină vreme am început să ne intuim unul pe celălalt, de când ai început să te ciondănești cu mama ta. Știi, așteptam momentul acesta, am stat cu brațele încrucișate atâția ani. Ai întâlnit zâmbetul meu când ai ieșit din baie, pentru că acolo, în chiloți, cu fardurile de ochi răsturnate în chiuvetă, vă încăierăți întotdeauna. Ți-am zâmbit. Și tu mi-ai zâmbit. Mama ta s-a enervat:

— În sfârșit, aveți aceeași vârstă, a spus.

Ea nu voia să-ți cumpărăm scuterul, nici eu nu voiam, dar nici să te refuz. Ne-ai bătut la cap o mulțime de vreme, metodic, fără să obosești vreodată. Atunci am spus:

— Oricum se va urca pe ale altora, se va urca fără cască, se va urca în spatele vreunuia care poate să meargă prea repede.

Mama ta a spus:

— Nici nu se discută.

Eu am tăcut și ea a ieșit fără să mă salute în ziua aceea. Dar adevărul este că voiam să-ți văd ochii strălucind, voiam să mi te arunci de gât: „Mulțumesc, tati...“, o voiam ca un copil. La sfârșit, cel mai emoționat eram eu. Dar o știa și mama ta, eram învinși. Nu știm să-ți spunem nu. Nu știm să ne-o spunem nouă înșine. Ea s-a dat bătută mai repede decât credeam. Apoi au urmat sfaturile și jurămintele. Aplecat pe teigheaua unui magazin, completam cecul. Am ales cea mai scumpă cască. Mama ta a ciocănit-o cu încheieturile degetelor să-i încerce duritatea, un ultim inutil gest de apărare. Apoi a pipăit căptușeala care trebuia să protejeze capul tău. Capul *său*.

— Ține și cald, a spus și a zâmbit trist.

Tu i-ai strâns umerii, ai scuturat-o, ai cuprins-o ca o furtună blândă. Bucuria ta i-a alungat melancolia.

Și pentru prima oară ne-am întors acasă fără tine. Tu erai în spate cu scuterul, urmăreai mașina noastră care mergea foarte încet. În oglinda retrovizoare îți vedeam casca roșie. Îmi aduc aminte că am spus:

— Nu putem trăi cu frică, trebuie s-o lăsăm să crească.

Și mă temeam să gândesc: trebuie s-o lăsăm să moară.

Am aruncat cheile pe măsuta din hol și mi-am scos imediat pantofii. Consultasem toată dupăamiaza la cabinet. Ultimul pacient a fost o femeie evident bogată. Cu ochii încremeniți într-o unică expresie, identici cu nasturii mari ai taiorului. Inițialele creatorului de modă imprimate pe nasturii aceia continuau să-mi plutească în fața ochilor, ultimul bobârnac al zilei. Am început să mă dezbrac în drum spre baie. Am intrat sub duș, a sunat telefonul.

— Ți-ai cumpărat ceva de mâncare?

Mama ta era punctuală ca întotdeauna.

— Sigur.

Bineînțeles că mințeam. În vara aceea trăiam cu *arancini*, niște turte de orez prăjite, cât se poate de gustoase. Mă opream să le mănânc într-un local care astăzi nu mai există. Era acolo o tejghea de marmură și un bărbat costeliv îmi servea tăcut porția de mâncare. Trei arancini pe o farfurie grea de cârciumă. Știi, fetișo, viața este o hârtie adezivă ușor mincinoasă, lipiciul pare să reziste, pare că multe lucruri trebuie să reziste. Apoi o desfaci și îți dai seama că lipsesc o grămadă de lucruri, rămân doar două-trei fleacuri. Ei bine, pentru mine, printre cele două-trei fleacuri, se află o farfurie adâncă de cârciumă cu trei arancini pe ea.

Când mă aflam în oraș, îmi lipseau cinele mamei tale. Dar, stând în picioare, gol în mica mea baltă, îmi plăcea gustul acelei absențe. Era gustul singurătății, al unei mâini ascunse între picioare. Și trecând dintr-o cameră într-alta descopeream că dorul este un sentiment foarte elastic, prin care poți să faci să treacă tot ce vrei. Unul dintre mucegaiurile inimii care se hrănesc cu buna companie. Am deschis televizorul. Era un program atât de estival, încât prezentatorul se agita într-o piscină, pe o insulă de polistiroil, lângă o sireună neagră. Am închis sonorul, lăsând ca albastrul acela fals să se reflecte înapoi. M-am dus în cameră, am luat de pe noptieră cartea pe care o citeam, m-am întors în sufragerie și m-am trântit gol pe divan. Ca atunci când eram copil și ai mei plecau în concediu, iar eu rămâneam să învăț. Îl ajutam pe tata să pună ultima sacoșă în portbagajul cât se poate de nepractic al Lanciei coupé. Îmi petreceam zilele făcând dezordine în casă. Împrăștiam sistematic, peste tot, cărți, chiloți, resturi de mâncare. Îmi plăcea să violez locurile modeste pe care mama le păstra dichisite toată iarna. Iar când, la sfârșit, fiecare lucru era din nou la locul lui, reușeam să supraviețuiesc mai ușor între pereții aceia pentru că păstrau amintirea ofensei mele estivale. Cred că era aceeași plăcere pe care o simte un chelner murdar, atunci când scuipă pe furiș în farfuria unui client prea pretențios.

O bubuitură surdă și îndepărtată intră pe fereastră străpungând tăcerea. Poate se schimbă vremea. Cu o seară înainte lăsasem un scaun pe terasă. Mi-am îmbrăcat halatul și am ieșit să-l iau. O pasăre care nu migrase a intrat în curte și acum se învârtea speriată, jos, printre plantele din grădina blocului, căutând o

cale de ieșire. Mă uitam la ea în timp ce se oprea săse odihnească, aproape luptând cu greutatea aerului foarte cald, care se întunecase brusc. În scurtă vreme va începe să plouă. Am rămas afară așteptând răcoarea care poate se apropia. Scaunul, deși tapițat, nu era deloc confortabil. Un fâlfâit negru de aripi îmi trecu pe deasupra capului, pasărea reușise în sfârșit să-și ia zborul spre cer. În curte aerul era din nou nemișcat și greu. Furtuna va rămâne departe. M-am întors în casă și m-am spălat pe dinți.

Ce pot să fac, mireasa mea, în noaptea asta am chef să intru în trupul unei femeiuști, să mă frec de capul ei de rafie. Am chef de o răsuflare caldă, de un câine care îmi linge mâna pe întuneric. Este ultima oară, îți jur în timp ce dormi. Eram pe punctul să o trădez din nou, nu aveam chef să-mi stric seara. Încetul cu încetul, în timp ce părăseam orașul și mă strecuram spre periferie, deveneam tot mai euforic, pentru că era ca și cum aș fi mers într-o altă lume, într-un oraș cu locuințe lacustre, dincolo de apă, într-un mic Saigon. Și toată urâtenia aceea care se apropia, luminile tremurând îmi ieșeau în întâmpinare ca un parc de distracții rămas deschis numai pentru mine.

Era prima oară că mă duceam la ea noaptea. Și îmi plăcea să recunosc lucrurile, să le pipăi pe întuneric, ca un hoț. Sugeam din nou aroma nesănătoasă a acelor locuri ca pe un balsam, împreună cu partea din mine de care mă temeam și pe care o chemam în întuneric. Treptele nesigure, murdăria de pe jos, umbrele lungi ale etajelor, totul tăcea, în afara inimii mele de lup. Noaptea înghițise scara de fier din exterior, m-am repezit în întunericul ei, într-o învăluire tot mai ademenitoare. Ultima etapă, șanțul de sub viaduct. Nemișcat, ca o mare sfârșită. Apoi, ultimii pași către palafita sa, către mica metresă a Saigonului meu. La fereastra de la balcon nu se vedea nici o lumină. Cu mâna strânsă am bătut la ușa verde. Mă împiedicaseam pe trepte, mă durea glezna. Am întors pumnul pe lateral și am bătut cu mai multă insistență, ca și cu un ciocan. Unde era la ora aceea? Ieșise cu prietenii ei, de ce n-ar fi putut să aibă un grup de prieteni? Într-unul dintre localurile nocturne care par niște hale industriale cu un far îndreptat spre cer. Dansa în înghesuială, cu ochii închiși, ca prima oară când am văzut-o lipită de tonomat. De ce să nu danseze? Poate că avea pe cineva, un mizerabil ca și ea, care acum o strângea în brațe, iar eu nu existam în gândurile ei. Poate că era o prostituată, de altfel îmi accepta banii fără să se supere. În clipa asta picioarele ei scheletice băteau un trotuar întunecat, cine știe unde, pe o stradă uitată a orașului. Cu brațul agățat de fereastra unei mașini negocia prețul, cu fața aceea chinuită și ochii înfundați, murdari de machiaj. Poate în mașina aceea se afla Manlio. El, din când în când, se distra să agațe câte o creatură nocturnă. De ce nu ea? Nu, ea nu. Încetasem să mai bat, brațul extenuat îmi tremura. Ea nu era frumoasă, era spălăcită, deprimantă. Micimea ei mi se părea o protecție, nimeni nu putea să și-o imagineze când devenea alta și corpul ei stins se aprindea de viață. Dar poate că așa se comporta cu toți. Cine eram eu să merit ceva în plus? Am ridicat brațul care mă durea și am bătut din nou. Nu era acasă. Curva nu era acasă. Învins, am întors spatele ușii și am privit noaptea. Viaductul pustiu și mai încolo barăcile unde foșneau ușoare semne de viață trează încă. *Poate acolo merge, la țigani, se îmbată în rulota lor, pune să i se ghicească mizerabilul ei destin.*

Am auzit un geamăt ușor și ceva foșnind dincolo de ușă. M-am gândit la trupul ei, la mâini, și încă o dată am fost surprins că nu mi-o aminteam clar, cum aș fi vrut.

— Italia, am șoptit, Italia...

Era ca și cum aș fi ascuns-o sub o pelerină, fixând-o într-un loc, în camera închisă a numelui său, ea și nimeni alta.

— Italia, și mângâiam lemnul ușii.

Se auzi un chelălăit, o gheară care zgâria și am recunoscut câinele. Începuse să mârâie, bietul animal orb, mizerabil ca stăpâna lui. Un mârâit înăbușit, de câine bătrân, care obosi imediat. Am zâmbit. *Se va întoarce, dacă a lăsat câinele înseamnă că se întoarce, iar eu o voi aștepta. Voi face ce vreau cu corpul ei, pentru ultima oară.*

O mașină trecu pe viaduct, lumina farurilor linse pereții casei. Printre cărămizile de deasupra capului am văzut strălucind ceva. Atunci mi-am adus aminte de cheie. Am întins mâna și am găsit-o printre cărămizile dislocate, în bucata de gumă americană mestecată. Am strâns mâna. Și era ca și cum aș fi prins-o pe ea. Nu ar fi trebuit să o fac, dar căutam deja în ușă gaura în care să vâr cheia aceea lipicioasă.

Înăuntru era întuneric beznă și se simțea obișnuitul miros, doar că mai stătut. Eram în casa ei și ea lipsea, iar abuzul acela mă excita... acum îmi plăcea să cred că nu era o întâmplare cheia lăsată pe ușorul ușii, ci că o lăsase acolo pentru mine. Am pipăit peretele. Am găsit întrerupătorul, sub o apărătoare spartă. În mijlocul camerei s-a aprins un bec economic. Câinele orb stătea în fața mea cu ochii lui albi, o ureche dreaptă, alta fleșcăită. Un paznic cu adevărat mizerabil. Am stins. O voi aștepta pe întuneric, fără nici o lumină. Întunericul mă ascundea de mine însumi. Am făcut câțiva pași bâjbâind și m-am trântit pe divan. Casa era inundată de liniște. Erau doar micile zgomote ale corpului meu de invadator și respirația câinelui care se vârâse la locul lui, sub divan. Începeam să mă obișnuiesc cu întunericul și să disting formele mobilelor, bibelourile negre și profilul șemineului pe perete. Părea un altar închis. Pentru că pe întuneric casa avea o sacralitate a ei și o delăsare a ei. Ea exista în absență, exista mult mai mult. Ultima oară o târâsem pe divan. Nu ne privisem niciodată. M-am aplecat să caut locul în care între brațul divanului și spătar își înăbușise gemetele. Am înghenuncheat, mi-am frecat pe întuneric fața de locul acela. Italia stătuse așa, immobilizată acolo. Căutam cu nările, cu gura... căutam ceea ce ea trebuie să fi simțit în timp ce o posedam. Voiam să fiu ea, pentru a simți efectul pe care îl provocam în carnea ei. Nici măcar n-am încercat să rezist. Am alunecat în grabă în vârtej, aproape fără să-mi dau seama. O plăcere caldă și profundă mi-a cuprins abdomenul, apoi umerii, gâtul. Exact ca plăcerea unei femei.

Dar curând am redevenit bărbat, Angela, și nu mi-a rămas nici o plăcere. Doar mirosul respirației mele, în timp ce ultimele gemete mureau pe divanul acela. Și stânjenea, și o neașteptată tristețe, care în întunericul acela violat era și mai tristă. Picioarele îmi înțepeniseră și eram murdar ca un adolescent. Câinele, care nu pierduse un geamăt din orgasmul meu, îmi stătea lângă genunchi. M-am ridicat și, lovindu-mă de lucruri, am căutat baia. Am găsit o ușă și un fir electric pe perete, l-am urmat până la întrerupător. M-am surprins în oglinda pe care o aveam în față: ochii atinși de lumina unui fulger malign. Mă aflam într-o criptă cu faianță veche. Am deschis robinetul. În timp ce îmi aplecam fața deasupra chiuvetei, am văzut într-un pahar agățat de un suport de fier o periută prea mult folosită. Împreună cu scârba pentru firele acelea crăcănate m-a cuprins scârba de mine însumi. Pe marginea vanei mici de tot era așezat un covoraș de gumă. Perdeaua din plastic mucegăită a dușului atârna pe bara de susținere, înfășurată pe jumătate. Săpunul era perfect aranjat în savonieră. Pe etajera de sub oglindă se aflau doar o cremă de mâini și un borcănel de sticlă opacă în care se zărea fondul de ten pe care Italia și-l întindea pe față. Pe jos era un coș de nuiete, am ridicat ușor capacul, înăuntru erau câteva haine murdare. Privirea mi s-a oprit pe o pereche de chiloți mototoliți. Și am simțit în mine o voce grea care mă implora să-i vâr repede în buzunar și să-i iau cu mine. Am ridicat din nou privirea în oglindă și mi-am întrebat ochii de lup ce fel de bărbat devenisem.

Am stins lumina și m-am întors în cameră. Când am trecut pe lângă divan pe întuneric, m-am aplecat să îndrept cuvertura înflorată. Câinele schelălăi, îl călcaseam pe labă. Am închis ușa și am împins cheia în ascunzătoarea ei, dar guma își pierduse elasticitatea. Am încercat să o înmoi între degete, pentru că nu aveam nici un chef să o fac cu salivă. Am auzit un zgomot, un țăcănit îndepărtat de tocuri pe treptele metalice. Am vârât guma în gură și am mestecat cu putere. Am scăpat cheia din mână, m-am aplecat să o caut. Țăcănitul încetase, înăbușit de pământ. Am găsit cheia, am împins cu putere degetul mare și am reușit să o lipesc în crăpătura dintre cărămizi. Am ajuns jos, în iarbă, și m-am ascuns în spatele zidului casei, lângă caroseria mașinii arse. Ea apăru aproape imediat. Două picioare negre, fără grabă, obișnuite cu întunericul. Și între ele nelipsitul sac. Părea obosită, avea spatele mai strâmb ca de obicei. Întinse mâna în golul de deasupra porții, dar cheia îi căzu în cap. M-am lipit de zid, în timp ce ea își căuta în păr. Cu un singur ochi i-am văzut degetele atingând cheia, în timp ce expresia feței i se schimba, de-abia o vedeam, dar intuiam că o năpădea un sentiment precis. Prinse cheia și o cântări între degete: își dăduse seama că era udă. Privi în jur în întuneric, apoi ochii i se îndreptară în direcția mea. *Acum mă va descoperi, va veni să mă scuipe în față.* Făcu doi pași, apoi se opri. Luna o lumina ușor. Stăteam aplecat în spatele scheletului mașinii arse. Privea întunericul în care mă ascundeam și poate că reușea să mă vadă. Privirea i se pierdea în gol, dar era ca și cum ar fi știut că eram acolo, i se vedea pe față că se gândea la mine. Nu merse mai departe. Se întoarse, vârî cheia în broască și închise ușa în spatele ei.

În seara următoare cinam împreună cu Manlio într-unul dintre localurile din centru cu mese puse afară, mese care se mișcă pe pavaj și trebuie să te apleci să pui o bucățică de lemn sub un picior, apoi te ridici și-ți dai seama că se clatină în altă parte, exact ca și viața. Manlio glumea, se umfla în pene, dar nu era vesel. Avusese un necaz în sala de nașteri, bâiguia câteva fraze de efect, își plângea de milă și, evident, mințea. Era fără să vrea nesincer, nu se scrutase niciodată atent și nici nu avea intenția să o facă. Urmărea mișcările celorlalți și sfârșea prin a le da ascultare. În seara aceea, cu ardoarea unui adevărat prieten, încerca să pătrundă în vizuina profundă în care eu călătoream fără chef. O făcea deja de câțeva vreme. Eu, tăcut, distrat, mă repezisem la aperitiv cu o furculiță violentă, dar apoi l-am lăsat în farfurie, fără să mai comand nimic. Manlio încerca să fie alături de mine, îmi lua cu împrumut dispoziția și între timp ciugulea din diverse farfurii, ardei, urdă prăjită, broccoli căliți.

— Tu te duci la curve?

Nu se așteaptă la o asemenea întrebare, nu de la mine. Zâmbește, își toarnă de băut, plescăie.

— Te duci sau nu?

— Dar tu?

— Eu mă duc.

— Nu cred.

Cine știe unde e cu gândul, poate la Elsa. Nu i se pare credibil că, având o asemenea soție, eu mă duc cu altele plătind. Dar schimbarea subiectului nu-i displace, alunecă bine în corpul dedat la vin.

— Și eu din când în când... Acum seamănă cu un copil.

— Întotdeauna cu aceeași sau le schimbi?

— Cum se nimerește.

— Și unde te duci cu ea?

— În mașină.

— De ce te duci?

— Ca să mă rog. Ce întrebare tâmpită! Râde și ochii i se strâng de tot.

Nu este o întrebare tâmpită, Manlio, îți dai seama prea târziu, în timp ce privești o turistă care trece îmbrățișată de un gigant în bermude. Acum ai o expresie amară.

Mai târziu, îi spun că nu e adevărat, că nu mă duc la curve. El se supără, dar continuă să râdă, i se înroșește fața, zice că sunt un măgar, „același măgar dintotdeauna“. Dar între timp plictiseala a dispărut, atmosfera s-a schimbat, a intrat în încăperi mai intime, unde clipește ceva care seamănă a adevăr și poate chiar este, iar Manlio, în timp ce se îndreaptă spre mașină, are alura unui om sincer. Disperat. Ne salutăm grăbit, cu două lovituri pe umăr, și după câțiva pași în întuneric suntem departe, fiecare de-a lungul

propriului trotuar. De celălalt, nici urmă. Prietenia noastră este una igienică.

Aș putea să-ți spun, Angela, că umbrele stâlpilor electrici păreau să cadă peste mine ca niște păsări moarte, iar în căderea aceea vedeam prăvălindu-se pe parbriz tot ceea ce nu aveam, și aș putea să-ți spun că în timp ce conduceam cu mare viteză și umbrele cădeau tot mai repede, urca în mine dorința să umplu acest gol cu orice. Aș putea să-ți spun multe lucruri care acum ar suna adevărate, dar care poate că nu au fost. Nu știu adevărul, nu mi-l amintesc. Știu doar că mergeam spre ea fără nici un gând precis. Italia nu însemna nimic. Era fitilul negru al unei lămpi cu petrol, focul era în afara ei, în lumina aceea uleioasă care îmi învăluia nevoia și tot ceea ce îmi lipsea.

Începea lungă stradă străjuită de copaci unde își făceau veacul femeile ce se vindeau. Farurile mașinii băteau pe corpuri mișcătoare ca niște meduze în noapte. Le acopeream cu lumină înainte de a le restitui întunericului. Am încetinit lângă unul dintre ultimii copaci. Fata care s-a îndreptat spre mașina mea avea picioare de plasă neagră și o față perfectă pentru comerțul pe care îl făcea, aspră și infantilă, tulbure și melancolică: fața unei curve. Croncăni ceva, poate o înjurătură, în timp ce o lăsam să dispară în oglinda retrovizoare.

Era. În noaptea aceea era. Ușa se deschise încet, câinele ieși pe prag, veni să mă miroasă, să dea din coadă între picioarele mele și păru să mă recunoască. Italia era acolo în fața mea, cu mâna foarte albă sprijinită de ușă. Am împins-o înăuntru cu trupul meu. Poate dormea, pentru că gura ei era mai puternică decât de obicei. Mi-a plăcut. Am prins-o de păr, am obligat-o să-și încline capul, să se aplece. I-am frecat fața de stomacul meu. Acolo unde gândul la ea mă durea. *Ai grijă de mine, ai grijă de mine...* M-am aplecat și am atins-o cu gura pe tot chipul. I-am vârât limba în nări, în sarea ochilor.

Mai târziu, așezată pe divan, își trăgea în jos un capăt de tricou să-și acopere sexul. Așa am găsit-o când am ieșit din baie. Mă spălasem stând pe marginea vanei lângă perdeaua mucegăită care cădea de sus. M-am apropiat, i-am prins o şuviță de păr, i-am scuturat capul, în timp ce-i vâram în mână banii. Am zăbovit pe mâna aceea lipsită de putere, i-am strâns-o într-a mea să o constrâng. Ea a acceptat așa cum se acceptă durerea. Trebuia să plec, nu puteam să mă regăsesc pe mine însumi în fața ei. Ar fi fost neplăcut, ca și cum ai privi în urmă propriile-ți excremente.

Și tu vrei să rămâi singură, am învățat să te cunosc. Faci ceea ce vreau, apoi dispari, ca un țânțar când se face ziuă, te așezi pe florile de pe divan și speri doar ca eu să nu te bag în seamă. Știi că ai importanță numai în acuplare, știi că atunci când îmi fac nodul la cravată, înainte de a pleca, mi-e scârbă deja de tot. Nu ai curaj să te miști atâta timp cât eu sunt acolo, nu ai curaj să-ți arăți fundul în timp ce te duci la baie. Poate că ți-e frică să nu fii omorâtă, ți-e frică să nu te arunc în mîlul din râul sec, ca și mașina aceea neagră căzută de pe viaduct. Nu știi că furia mea încetează când mor în tine și că după aceea sunt un leu neputincios. Ce faci când plec? Ce îți las? Șemineul stins, camera răvășită de mine, care te-am umilit în toiul nopții fără măcar să te iubesc. Câinele va veni lângă tine, vei avea nevoie de blana lui, o vei mângâia uitându-te în altă parte. Oricum, el este orb. Îți vor veni în minte momente dureroase din trecutul tău. Apoi vei vedea din nou lucrurile care te înconjoară, te vei ridica, vei pune la loc ceva, un scaun răsturnat. Și nu e nevoie să-ți tragi tricoul, în timp ce te apleci, simți că ți se dezgolesc fesele și nu-ți pasă. Corpul tău fără privirea mea este important cât un scaun, cât un obiect. Dar, ridicându-te, vei simți cum un firișor din sămânța mea ți se prelinge pe picior și atunci nu mai știu, dar aș vrea să știu. Aș vrea să știu dacă ți-e scârbă sau... Nu, spală-te în grabă,

curviștină, vâă-te sub perdeaua ta mucegăită și șterge-ți cu buretele mizeria și fantele nebunului ăstua.

Pe masă erau câteva moșmoane, am luat una. Era dulce, am mai luat una.

— Ți-e foame? zise.

Vocea îi era slabă, venea din tăcere. Și Italia trebuie să se fi gândit la ceva ciudat. Când mâna mea a încetat să o mai strângă pe a ei, deschisese degetele și banii căzuseră pe jos. Acum îmi întindea mâna aceea goală:

— Dă-mi-i, și i-am dat sâmburii.

— Să-ți fac niște spaghete?

— Cum? am murmurat, uimit de o asemenea propunere.

— Cu sos sau cum vrei tu.

Nu-mi înțelesese întrebarea. Mă privea cu o expresie nouă, pe neașteptate vie, ochii-i vibrau în orbite ca niște capete abia ieșite din găoace. Nu aveam de gând să stau. Dar am văzut speranța aceea zgrăvită pe chipul ei. O speranță atât de departe de a mea. Pentru că și eu speram, Angela, în ceva care nu se afla nici în camera aceea, nici altundeva, care poate umbla împreună cu oasele tatălui meu. Ceva despre care nu știam nimic, ceva inutil de căutat.

— Știi să faci un sos bun?

Râse, se înroși de bucurie și pentru o clipă m-am gândit că poate și speranța mea era modestă și ușoară ca a ei. Se îndreptă pieziș către dormitor, încercând să se acopere cu tricoul prea scurt. Se întoarse curând îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de trening și cu sandalele ei multicolore desfăcute:

— Ies o clipă.

Am urmărit-o pe fereastră reapărând în spatele casei, unde, mi-am dat seama, era o mică grădină. Cu tocurele înfundate în pământ, cu o lanternă în mână, căuta pe un strat cu țaruși. S-a întors ducând ceva în tricoul făcut pungă și a intrat în bucătărie. Prin ușă o vedeam apărând, când întreagă, când doar cu un braț, cu o șuviță de păr. Se întindea spre un raft și scotea o oală, o farfurie. Spălase roșiile cu multă atenție, una câte una, și acum, aplecată deasupra tocătorului, mișca în grabă un cuțit, mărunțind condimentele. Ținea lama lipită de degete cu multă siguranță. Și descopeream cu uimire că Italia era o gospodină curată și precisă, stăpână pe gesturile ei, pe bucătăria ei. Așteptam stând jos, rezervat și puțin rigid, ca un oaspete politic.

— E aproape gata.

Părăsi bucătăria și se închise în baie, am auzit-o dând drumul la duș. Am scuturat pernele în jurul meu pe divan. Un miros plăcut de sos proaspăt invadase camera și-mi stârnise apetitul. Am dat cu ochii peste cimпанzeul care, pe perete, își îmbrățișa biberonul. Era identic cu Manlio. I-am zâmbit așa cum se zâmbește unui prieten puțin prostuț. În baie apa curgea zgomotos, apoi se opri. Câteva zgomote și ea era deja afară. Ud, părul ei galben părea de lemn. Avea un halat bej pe ea. Își legă cordonul de frotir și suspină mulțumită.

— Pun paste la fiert.

Se întoarse în bucătărie. Când trecu pe lângă mine, îmi lăsă în nări un miros de talc, dulce ca vanilia, mirosul unei păpuși.

— Vrei o bere?

Îmi aduse berea, apoi dispăru și reapăru cu ceea ce trebuia pentru pus masa. M-am sculat să o ajut.

— Nu te mișca, spuse, te rog.

Vocea ei era grijulie, ca și mâinile. M-am oprit să o privesc în timp ce aranja masa. Intra și ieșea din bucătărie cu o vitalitate surprinzătoare pentru ora aceea târzie. Mi se părea că o văd pentru prima oară, ca și cum corpul acela sub halat nu fusese niciodată al meu. Știa să pună masa, aranja tacâmurile și șervețelele cu o grijă deosebită. Puse o lumânare în mijlocul mesei. Se opri în fața mea, încruntă o sprânceană, își încreți nasul și-și arătă dinții superiori ca un rozător.

— *Al dente*, chițcăie.

— *Al dente*.

Am încrețit și eu nasul să o imit și mi-am dat seama cât de puțin mobil era, în comparație cu al ei. A râs, am râs împreună. Nu era numai veselă, era ceva mai mult, era fericită.

— În sfârșit.

Și ieși cu o supieră în mâini. O puse pe masă. Pe spaghete se afla un buchețel de busuioc în formă de floare. Mă servi, apoi se așeză în fața mea cu mâinile sprijinite pe masă.

— Dar tu nu mănânci?

— Mai târziu.

Am vârât furculița în farfurie, mi-era foame, nu-mi aduceam aminte de când nu-mi mai fusese atât de foame.

— Ți place?

— Da.

Spaghetele erau cu adevărat bune, Angela. Cele mai bune spaghete din viața mea. Mâncam sub privirea atentă a Italiei, care nu pierdea nici o mișcare a poftei mele de mâncare, o însoțea cu ochii, cu mici mișcări ale umerilor și brațelor. Părea să mănânce la rândul ei, gustând cu mine fiecare înghițitură.

— Mai vrei?

— Da.

Să fii sătul era o senzație de bine pe care o uitasem. Îmbucătură după îmbucătură, simțeam că mâncarea aceea îmi face bine. M-am întins să iau sticla de bere rămasă departe de mine, a mișcat și ea brațul, poate să mă ajute. În afară de sticla rece din frigider, am atins pe neașteptate o parte din mâna ei, caldă, vibrantă. Am pus berea aiurea, fără să fiu atent la ceea ce făceam, spuma se revărsă din pahar. Am făcut un efort să mă desprind. Aș fi vrut să rămân, mult dincolo de degetele ei. Pentru o fracțiune de secundă am simțit dorința de a-mi așeza fruntea în mâna aceea, pentru ca ea să susțină greutatea capului meu.

Italia privi atunci mica pată de spumă întinzându-se sub pahar. Exista o lumină specială în ochii ei, o lumină care aluneca sub pielea chipului, închis într-un halou fragil, foarte intim. Mi se păru că devenise dintr-odată tristă. Am urmărit tristețea aceea pe cărarea neagră a gâtului aflat în umbră, până ce am ajuns la coastele din care se desprindeau sânii. Ea își dădu seama, prinse halatul și își acoperi pieptul. Acum se afla în lumină. Și, în lumina aceea puțină a lumânării, mă privea cum mănânc. Cu brațele încrucișate, ca o iubire în noapte.

Mă oprisem acolo, pe porțiunea de asfalt stropit cu nisip, dincolo de un șir de oleandri. Priveam poarta întredeschisă, și printre zăbrelele ei, casa. Acoperișul de ardezie și pereții foarte albi, fosforescenți în claritatea luminii abia născute. Nu intrasem în casă, rămăsese în mașină, să mă pătrundă umezeala. Trecuse o bucată de timp, nu știu cât de lungă, în care poate adormisem. Mașina Elsei era

parcată sub copertina de trestie. Trupul ei stătea nemișcat în pat, ignorându-mă. Pândeam lucrurile pe care zorii le scoteau la iveală: frânghia de rufe goală, bicicletele noastre rezemate de zid.

Acum, pe cer, împreună cu primele raze de soare, se ridica un albastru intens. În claritatea aceea totul era extrem de vizibil. Dacă noaptea mă protejase, ziua redându-mă lucrurilor mă reda mie însumi. Mi-am întins gâtul spre micul dreptunghi al oglinzii retrovizoare și mi-am regăsit chipul. Barba îmi crescuse fără să-mi dau seama.

Am coborât din mașină, am ocolit gardul, am trecut printre trestii și am ieșit pe plajă. Nu era nimeni, numai marea. Am mers până la mal și m-am așezat la câțiva pași de apă, pe ultima fâșie de nisip uscat. Casa se afla în spatele meu, dacă Elsa ar fi deschis fereastra de la dormitor, ar fi văzut punctișorul spatelui meu pe plajă. Dar dormea. Poate în somnul acela mai ușor căuta un destin diferit și se cufunda în el cu aceeași precizie cu care se arunca în mare când, fără să împrăște nici un strop, dispărea în apă.

Trupul, Angela, poate iubi ceea ce mintea disprețuiește? Mă gândeam la asta în timp ce mă întorceam spre oraș. Odată, în pivnița unui țăran, am gustat din politețe o brânză specială, cu coaja înnegrită de mușcături și cu un miros cadaveric, descoperind înăuntru, spre marea mea surpriză, un gust violent și plăcut, în același timp. Mi-a rămas în gură senzația unei fântâni, a unei profunzimi, care avea în ea dorul și în același timp scârba de brânza aceea, de acreală ei.

Era ora șase, eram în avans față de obligațiile mele profesionale. M-am oprit să beau o cafea în obișnuitul bar. Ar fi fost ca și cum te-ai întoarce într-un bordel dimineața devreme pentru o umbrelă uitată și ai descoperi în prostituata care te-a mulțumit noaptea o femeie în papuci de casă, adormită și fără nici un șarm.

Fu surprinsă să mă vadă. Stătea încremenită și zâmbitoare în deschizătura ușii și nici nu mă invită să intru.

— Cum de ești aici la ora asta?

— Așa.

M-a luat de mână și m-a tras înăuntru:

— Vino.

Nu se mai temea de mine. Fusese suficientă o farfurie de spaghete. Mă integrase în infima ei normalitate, ca pe maimuța din poster, ca pe câinele orb. Ferestrele erau larg deschise, ziua pătrundea în cameră. Scaunele erau puse pe masă cu picioarele în sus și pardoseala strălucea de apă ici și colo. Era mândră de treaba făcută și în privire avea o lucire ca aceea a pardoselii. Eu, în schimb, eram nemulțumit, stors.

— Să scot fierul din priză.

Se îndreptă spre scândura de călcat deschisă într-un colț, de pe care atârna o bucată de bumbac albastru, poate un halat. Era deja îmbrăcată de ieșire, dar nu se machiase încă. Ochii ei spălăciți mă mângâiau. După barba lungă, după jacheta șifonată, nu-i fu greu să înțeleagă că nu am dormit într-un pat.

— Vrei să faci un duș?

— Nu.

— Vrei o cafea?

— Am băut la bar.

M-am trântit pe divan. Ea începu să dea jos scaunele de pe masă. Părul legat într-o coadă scurtă și rară îi descoperea fruntea bombată. Am încercat să caut în minte singura imagine pe care voiam s-o

păstrez despre ea, acel trup confuz și supus. Dar femeia pe care o aveam în față era prea departe de imaginea aceea. Nemachiată, Italia avea tenul de un alb prăfos, care se înroșea sub ochi și sub nas. Și apăsarea mai scundă ca de obicei, încălțată cum era cu o pereche de teniși negri.

Se așeză în fața mea. Poate se rușina că am surprins-o fără podoabe, în normalitatea ei domestică. Avea mâinile înroșite și încerca să le ascundă, strângându-le una într-alta. M-am gândit că era mult mai atrăgătoare așa, mult mai periculoasă. Nu avea vârstă, ca o călugăriță. Și casa îmi amintea acum de una din bisericile care se găsesc în localitățile de mare. Biserici moderne, fără fresce, cu un Iisus de ghips și flori false într-o vază fără apă.

— Locuința este a ta?

— Era a bunicului meu, dar înainte de a muri a vândut-o. Eu venisem la el să-l ajut, își rupsesse femurul, apoi am rămas, dar acum trebuie să plec.

— De unde ești?

— Din sud, din Cilento.

Câinele traversă camera și veni să se ghemuiască la picioarele Italiei. Ea se aplecă și îl mângâie pe cap.

— S-a simțit rău azi noapte. Poate a mâncat un șoarece...

M-am apropiat de animal. Se lăsă palpat fără greutate, întinzându-se pe spate și deschizându-și labele. Gemu ușor, când am atins o regiune mai dureroasă.

— Nu are nimic, e suficient un dezinfectant.

— Ești doctor?

— Chirurg.

Picioarele ei se aflau la câțiva centimetri de mine. Le-am deschis cu greu. I-am sărutat coapsele extrem de albe, aproape albastre. Mi-am vârât capul între ele, erau reci chiar dacă transpirau. Italia se aplecă gâfâind deasupra mea. Îmi simțeam ceafa umezindu-se de la gura ei... M-am ridicat brusc, lovindu-mă de fața ei. M-am așezat din nou pe divan. Mi-am împreunat mâinile și le-am strâns cu forță. Mi-am fixat privirea pe degetele înnodate.

— Sunt căsătorit.

N-o priveam, o intuiam, într-o zonă nefocalizată, la extremitatea privirii.

— N-o să mai vin, m-am întors să-ți spun asta...

Își ținea capul plecat și mâna nemișcată pe nas, poate o lovise rău.

— ...Să mă scuz.

— Nu-ți face probleme.

Din nas îi curgea un firisor de sânge. M-am apropiat de ea și i-am prins bărbia:

— Dă-ți capul pe spate.

— Nu-ți face probleme, de ce-ți faci atâtea probleme?

Un zâmbet inexpressiv îi îmblânzea chipul. Dincolo de atâta clemență, acum mi se părea că simt o înfrângere. Îi împingeam bărbia în sus, voiam să înving, s-o înving.

— Te culci des cu bărbați pe care nu-i cunoști?

Nu-și schimbă expresia, dar primise o lovitură. Privi drept în față și nu știu în care grădină i se rostogoliră gândurile. Privirea îi era îmbâcsită ca aceea a câinelui. Nu, nu aveam nici un drept să o jignesc, mi-am deschis palmele și m-am ascuns înăuntru. *Spune-mi că nu e adevărat, spune-mi că numai*

cu mine te tăvăleşti și devii gri și bătrână ca un șarpe muribund, numai cu mine ai curajul să mori.
Crevalcore îi furase unul din papucii ciclamen și îl ținea în gură fără să-l muște.

— Iartă-mă.

Dar ea nu mă mai asculta. *Poate într-o bună zi se va sinucide, va dispărea din lume, nu din cauza mea, ci din cauza altuia, din cauza unui animal de pradă care va ateriza pe trupul ei cu aceeași lăcomie, cu aceeași ne iubire.*

— Trebuie să pleci, zise, trebuie să mă duc la lucru.

— Ce lucrezi?

— Sunt curvă.

Și acum era goală pe dinăuntru ca pielea unui șarpe după năpârlire.

Am în fața ochilor violetul șanjant al fularului pe care ți-l înfășori în jurul gâtului, Angela, cel pe care i-l furi mamei tale, făcut din lână rezistentă la timp, este mai bătrân decât tine, l-am cumpărat în Norvegia.

Pe bacul spre insulele Loföten, ea a rămas înăuntru să-și bea încet ceaiul, cu mâinile strânse în jurul paharului fierbinte, în timp ce eu întârziam pe punte, în ciuda rafalelor înghețate de vânt, care înălțau apa mării. Pe bacul scorojit, ca fiordurile care se îndepărtau în spatele nostru, nu erau turiști, ci doar o mulțime de localnici, oameni simpli, pescari sau vânzători de pește. În atmosfera albă și vântoasă nu se întrevedea decât dezordinea mării. Schimbarea de culori, de climă, cele două pulovere cu care eram îmbrăcat, mirosul de pește ținut în sare care se ridica din cală îmi dădeau curajul să mă simt un om diferit, cum deseori se întâmplă în vacanță. Eram fericit să fiu singur, fericit că vremea urâtă o împiedica pe mama ta să vină după mine afară. Un marinar cu o pelerină de cauciuc se urcă cu greutate pe punte, iar când trecu pe lângă mine, strigă ceva nedeslușit și, arătând spre ușă, îmi dădu de înțeles că era mai bine să mă întorc înăuntru. Apa îmi curgea pe gulerul puloverului. Am zâmbit.

— *It's okay*, am strigat.

A zâmbit și el. Era tânăr, dar avea pielea feței însemnată de meseria aceea de vânt și mirosea a alcool. Ridică brațele spre cer.

— *God! God!* și se îndreaptă spre proră.

O pasăre s-a așezat pe neașteptate lângă mine, n-am văzut-o venind. Penele de o culoare murdară, între gri și verde, picioarele palmate strânse împrejurul fierului de la balustradă, ca niște mânuțe. Este o încrucișare ciudată între un pescăruș și o barză neagră. Pieptul i se umflă și i se dezumflă ritmic. Trebuie să fi înfruntat un zbor dificil pentru a ajunge pe acest suport plutitor. Nu pare deloc blândă, aproape că sperie. Scrutează marea cu ochi hrăpăreți, bordați de piele roșie, pare să-și caute traiectoria pentru următorul zbor. Are un cioc de pasăre mitologică și ceva uman în privire. Dar de ce, îmi vine să mă întreb, o creatură atât de mică acceptă fără încetare provocările pe care natura i le impune, în timp ce noi dăm înapoi în fața celui mai mic val al mării, noi cu pantofii noștri, cu puloverele noastre, de ce suntem atât de lipsiți de curaj?

Cred că, în timpul vacanței aceleia, mama ta a simțit ceva, privindu-mă cum înaintam absent la câțiva pași de ea, pe cărările stâncilor ce cădeau pieziș deasupra mării. Dar nu spuse nimic. Seara ne regăseam împreună cu alte persoane la aceeași masă lungă într-un local de lemn și cărămidă roșie, să mâncăm pește și cartofi, în fața unei halbe de bere. Ea întindea mâna, o așeza pe a mea și îmi dăruia unul din zâmbetele sale, debordând de grație și căldură. Mă lăsam prins de veselie ei. O îmbrățișam în fața oamenilor acelora necunoscuți, în localul plin de fum și de muzică.

Iar când am pus din nou mâinile pe trupul ei, am făcut-o cu un devotament absolut. Am fost neașteptat de generos în dragoste, iar Elsa își dădu seama. „Te iubesc“, îmi spuse de mai multe ori, în întuneric, mângâindu-mi părul. Poate în zilele dinainte îmi fusese frică, când insistasem să plece din casa de la mare. Frică de noi doi singuri împreună. Am însoțit-o cu tandrețe până la ultimul geamăt, apoi m-am întins alături de ea. Mulțumirea îi turnase în privire un chihlimbar dulce. Întinse brațul fără vlagă spre mine.

— Dar tu?

I-am luat mâna, am atins cu buzele verigheta.

— Eu sunt fericit așa.

Membrul îmi era deja foarte mic, pierdut între coapse. Inutil ca acela al unui copil. Mă privi, chihlimbarul din ochii ei devenise mai dens. Acum așteptam să mă întrebe ceva. Îmi trecu mâna peste față ca să mă chinuie, să-mi înlătore privirea oprită într-a ei cerând ajutor. Nu, nu avea nici un chef să se complice în momentul acela de abandon. În scurt timp adormi. Am rămas cu ochii țintă în tavanul de lemn, fără remușcări. O dusesem pe soția mea dincolo de vârtejul fantasmelor mele, până la malul de nisip cald unde se topise plăcerea. Acum se odihnea, aș fi mers să mă plimb pe drumul printre stânci. În ziua următoare, într-o dimineață de cristal, vom intra împreună într-un magazin în care o femeie micuță stătea în fața unui război de țesut. Mama ta va alege firele violet și purpurii pentru fularul său, se va uita cum sunt înfășurate pe suveica de lemn. Îl va purta toată vacanța, îl va privi ziua și noaptea să vadă cum își schimbă culorile. Fularul acela uitat, apoi regăsit, va naviga în viața noastră, până când într-o bună zi, Angela, îți va înfășura gâtul și se va impregna de parfumul tău.

La întoarcere, când am coborât din avion, am regăsit aerul încins. Elsa așeză valiza, își puse costumul de baie și înotă către Raffaella. În zilele acelea cruciale din august, satul se popula fără nici un fel de criteriu, într-un mod convulsiv, și toți, chiar și cei de la care cumpăram alimentele sau ziarele, pierdeau puțin din amabilitatea lor. Doar un bar rămânea aproape gol, o baracă cu un acoperiș de iută și câteva mese risipite pe plajă. Se afla aproape de vărsarea râului în mare, unde apa mirosea urât și din această cauză pe plajă nu era multă lume. Proprietarului i se spunea Gae, un bătrân tânăr cu un trup de Christ, acoperit doar cu un *pareo* spălăcit.

Îl descoperisem în vara aceea întâmplător, în timpul unei plimbări până la vărsarea râului. Nu exista acolo nimic altceva decât un șantier pentru repararea bărcilor, cu doi polonezi murdari care demontau motoarele, apoi plaja se termina. Baraca aceea i se păruse Elsei deprimantă și nu prea curată. Eu îi dădusem dreptate, dar apoi am prins obiceiul să mă duc până acolo aproape în fiecare zi. Dimineața beam o cafea și citeam ziarul. La apusul soarelui Gae își făcea capriciul de a prepara aperitive dense și cu mult alcool, care după câteva înghițituri te amețeau. Compania era modestă, polonezii se îmbătau, vorbeau cu voce tare, Gae se așeza la masa mea și îmi oferea o țigară de marijuana pe care eu o refuzam. Și totuși îmi plăcea locul acela. Acolo marea, poate din cauza fundului plin de alge, avea reflexe diverse.

Într-o după-masă m-am trezit înconjurat de un grup de handicapați care, cu ajutorul cârjelor sau al cărucioarelor împinse de alții, au apărut pe plajă lăsând pe nisip urmele adânci ale trecerii lor dificile. Au ocupat puținele mese ale micului bar și au comandat băuturi răcoritoare. Unul dintre însoțitori scoase dintr-un sac un radio și în câteva minute ne-am trezit într-o atmosferă de petrecere populară. O femeie în vârstă cu o față de oposum și umerii grăsuți arși de soare începu să danseze pe plajă.

M-am simțit stânjenit, m-am ridicat și m-am îndreptat spre baracă să plătesc consumația și să plec.

Apoi privirea mi-a fugit spre un băiat cu fața tâmpă, brațele foarte slabe înțepenite într-un spasm și degetele rășchirate. Își legăna capul, atât cât reușea, în ritmul muzicii, privind o fată în cărucior care îi zâmbea cu niște dinți ascuțiți și rari ca de pește. Fata avea pe chip semnele unei vieți obtuze care se scurgea încet, iar în urechi niște cercei din plastic. Răspundea privirii spasticului într-un fel care mi-a tăiat răsuflarea. Nu era atentă la mișcările smucite, îl privea în ochi. Îl iubea, pur și simplu îl iubea. Trebuia să mă grăbesc, soarele apusese, Elsa mă aștepta la cină, băusem cel puțin o jumătate de pahar din unul dintre teribilele aperitive ale lui Gae, speram să-i dispară efectul în timpul plimbării de întoarcere spre casă. Dar, sprijinit cu cotul de tejghea ținând zece mii de lire în mână, mă gândesc că aș renunța bucuros la locul meu în tabăra celor sănătoși pentru a fi privit, cel puțin o dată în viață, așa cum sărmana handicapată îl privește pe spastic. Atunci, fetiço, Italia își făcu o scurtă intrare în vintrele mele, traversându-le ca un submarin.

Era din nou seară, eram din nou singur în oraș. Am răsturnat pe birou un sertar plin cu fotografii. Îmi căzu în mână o imagine a mea de adolescent, cu o pereche de pantaloni scurți și un chip plin de umbre. Eram gras, nu-mi aduceam aminte să fi fost așa. Câțiva ani mai târziu eram deja slab ca un țâr, cum se vede într-o fotografie din primul an de facultate. Curiozității i-a luat locul încetul cu încetul o stranie tulburare. Îmi dădeam seama că lipsea ceva. Viața mea era acolo, puteam să o las să curgă pe sub degete pe hârtia lucioasă, până la imaginile mai recente, unde apăream rareori, niciodată în centrul fotografiei, cu ochii orbiți de lumină, prins din întâmplare. În exodul acela progresiv era poate ascunsă o hartă secretă. Fugisem în mod voit de captivitatea amintirilor. M-am gândit că, dacă aș fi murit brusc, Elsa ar fi găsit cu greu o fotografie a mea recentă de pus pe cruce. Gândul acesta nu m-a întristat, dimpotrivă, m-a consolât. Nu aveam martori. Poate fusese disprețul față de pateticul egocentrism al tatălui meu, cel care m-a împins în umbră, o umbră unde locuia un Narcis mult mai viclean. Poate mă prefăcusem și în cele mai strânse relații din viață. Pregătisem imaginea, apoi ieșisem din raza ei și declanșasem. Era aprinsă numai veioza, mi-am scos ochelarii și mi-am îndreptat privirea către spațiul întunecat din fața mea. Am deschis larg ușa-fereastră de la birou și am ieșit pe terasă. Am făcut pipi pe plante, privind aburul cald care urca de la pământul domesticit în ghivece. A sunat telefonul și am intrat.

— Elsa, tu ești?

Nici un răspuns.

— Elsa...

Apoi, în adâncul receptorului, o răsuflare gri pe care o recunosc.

Imediat cum am intrat, am strâns-o, am ferecat-o în îmbrățișarea mea. Respira agățată de mine. Am rămas așa nu știu câtă vreme, nemișcați și strânși unul într-altul.

— Mi-a fost frică.

— De ce?

— Că n-o să mai vii...

Tremura lângă gâtul meu. Mi-am vârât nasul în cărarea întunecată a părului ei albinos, trebuia neapărat să inspir mirosul capului ei. Singurul lucru de care aveam nevoie. Și, în sfârșit, mă simțeam bine. Gura ei alunecase până spre pieptul meu. Am tras-o în sus de brațe.

— Uită-te la mine, te rog, uită-te la mine.

Începu să-și desfacă bluza, nasturii ieșeau cu repeziciune din butonierele de lurex, alergau sub degetele ei ca un rozariu. Sâni ei mici ieșiră la iveală. I-am oprit mâna.

— Nu, nu așa.

Am luat-o în brațe și am dus-o pe patul din dormitor. Am dezbrăcat-o încet, mișcându-mă în jurul ei calm, cu mâini atente, ca și cum aș fi pregătit un corp pentru autopsie. Ea, supusă, mă lăsa. Când a rămas complet goală, m-am îndepărtat s-o privesc. Italia schiță un zâmbet cât se poate de stânjenit. Își acoperi pubisul cu mâinile.

— Sunt prea urâtă, te rog...

I-am prins mâinile și i le-am ridicat deasupra capului, deasupra părului împrăștiat pe cuvertura de pluș.

— Nu te mișca.

Mi-am plimbat încet privirea pe corpul ei, l-am brăzdat bucată cu bucată. Apoi m-am dezbrăcat și eu complet, cum n-o făcusem niciodată în fața ei. Și nici eu nu eram frumos, aveam brațele prea subțiri, puțină burtă și bățul acela atârând pieziș printre firele de păr. Și eu mă rușinam. Dar voiam să fim așa, goi, și prea puțin atrăgători. Unul în fața celuilalt, fără grabă, fără elan, cufundați în timp. Când am intrat în ea, am rămas acolo îndelung fără să mă mișc, privind-o în ochii deschiși la culoare și obosiți. Am rămas așa nemișcați pe câmpul acela de foc. O lacrimă îi coborî pe tâmplă, am cules-o cu buzele. Nu mă mai temeam de ea, îi stăteam alături ca un bărbat, ca un fiu.

— Acum ești a mea, numai a mea.

Mai târziu, ghemuită la capătul patului, îmi tăia unghiile de la picioare cu o forfecuță.

— Câți ani ai?

— Câți îmi dai?

Am adormit lipiți unul de altul. O mângâiam pe cap și numai somnul mi-a oprit mâna. Când m-am trezit însă, Italia nu mai era lângă mine. Am găsit un bilet pe masă. *Mă întorc cât pot de repede. Cafetiera este pregătită.* În partea de jos a biletului era urma de ruj a unui sărut. Am sărutat sărutul acela.

M-am dus în bucătărie și am aprins focul sub cafetieră. Am deschis ușița de la dulap și am privit cât de ordonat așezase lucrurile în interior, farfuriile una într-alta, paharele mici, cele mai mari, pachetul de zahăr și cel de făină închise cu un cârlig din lemn pentru rufe. Ascuns în spatele ușii se afla un calendar cu o singură pagină. În cele două luni de abia încheiate era din loc în loc câte un semn, o mică cruce. Am căutat în memorie, dar nu era nevoie, știam deja, erau datele în care ne întâlnerăm. Am mai descoperit ceva deasupra frigiderului. Închise într-un borcan, am găsit câteva bancnote, unele mototolite, altele pur și simplu împăturite. Am numărat, nu lipsea nici măcar o liră.

M-am apropiat de fereastră. Soarele frigea pe viaduct, țârâia pe câmpiile de mărăcini. Lângă o rulotă o țigancă întindea rufe. Lângă grădina cu straturi întunecate, stropite de curând, trei găini pitice, cu ciufurile cozilor ridicate, mergeau în șir una după alta. *Italia nu s-a atins de banii mei, i-a acceptat și i-a zvârlit în borcanul acela.*

Am făcut un duș, apoi îmbrăcat cu halatul Italiei cu mânecile care-mi ajungeau până la cot, am luat telefonul și m-am așezat pe pat. I-am spus mamei tale că în weekendul acela nu mă duceam la ea.

— De ce?

— Sunt de gardă.

De pe perete maimuța mă privea și eu o priveam pe ea. Am auzit cheia învârtindu-se în broască.

— Mai ești aici?

— Sigur că sunt.

Am îmbrățișat-o. Avea un alt miros, de alte încăperi.

— Unde ai fost?

— La lucru.

— Ce lucrezi?

— Sunt sezonieră într-un hotel, cameristă.

Era un miros de autobuz, cel pe care-l simțisem, de mulțime.

La căderea serii am ieșit. Ne-am plimbat ținându-ne de mână în periferia aceea spectrală, aproape întotdeauna liniștită, ascultându-ne zgomotul pașilor, încredințând lumii aceleia nocturne gândurile noastre. N-am slăbit niciodată strânsoarea mâinii, iar ea nu a slăbit-o pe a ei. Mi se părea ciudat să o am alături pe femeia aceea pe care nu o cunoșteam prea bine și pe care totuși o simțeam atât de apropiată. Se machiase ca să iasă. O pândisem cum, aplecată deasupra unui colț de oglindă, își întărea contururile trăsăturilor care i se păreau probabil prea fragile. Machiajul acela, tălpile de plută pe care se cocoțase, părul decolorat... Nu exista nimic în ea care să corespundă gusturilor mele. Și totuși era ea, Italia, și totul îmi plăcea la ea. Fără să știu măcar motivul. În noaptea aceea ea era tot ceea ce doream.

— Hai să fugim!

Și am alergat, ne-am împiedicat unul de altul, am râs și ne-am îmbrățișat lângă un zid. Am făcut toate lucrurile fără sens pe care le fac îndrăgostiții. A doua zi, când ne-am luat rămasbun, Italia tremura din nou. Îmi pregătise o omletă cu ouă de la găinile ei, îmi spălase și îmi călcase cămașa, și acum tremura în timp ce o sărutam, în timp ce îi întorceam spatele. Iubirile noi sunt pline de spaime, Angela, nu au un loc în lume și nu au o destinație.

Celularul vibrează. L-am așezat pe pervaz pentru că acolo are semnal mai bun. Nu răspund imediat, deschid larg fereastra, apoi apăs pe butonul verde. Am nevoie de aer. Vocea mamei tale este incredibil de aproape, nu se aude nici un zgomot de aeroport în jurul ei, nici un anunț de avioane care sosesc sau pleacă.

— Timo, tu ești?

— Da.

— Mi-au spus...

— Ce ți-au spus?

— Că cineva din familia mea a avut un accident... am în mână biletul de întoarcere.

— Da.

— E Angela?

— Da.

— Ce are?

— A căzut cu scuterul, acum o operează.

— Operează ce?

— Creierul.

Nu plânge, urlă în receptor ca și cum cineva ar rupe-o în bucăți. Urletul încetează brusc și se aude din nou vocea ei înăbușită, falsă.

— Ești în spital?

— Da.

— Ce-au spus? Ce spun?

— Au încredere, da...

— Dar tu? Tu ce spui?

— Eu spun că...

Un hohot de plâns îmi urcă în gât, dar nu vreau să plâng.

— ...Să sperăm, Elsa, să sperăm.

Mă aplec afară pe fereastră... De ce nu cad? De ce nu cad acolo jos, unde se plimbă doi bolnavi cu paltoanele peste pijama?

— Când pleci?

— Peste zece minute cu British.

— Te aștept.

— Dar casca? Nu avea cască?

— N-o legase.

— Cum? Cum n-o legase?

De ce n-ai respectat acordul, Angela? De ce tinerețea înseamnă atâta neatenție? Un zâmbet în vânt și la naiba, mamă. I-ai tăiat picioarele, capul. Cum o să faci să-i ceri scuze acum?

— Timo?

— Da?

— Jură-mi pe Angela că Angela n-a murit.

— Îți jur. Pe Angela.

Jos bolnavii s-au oprit, s-au așezat pe o bancă și fumează. Pe lângă straturile de flori trece o femeie între două vârste, cu un palton cărămiziu. Omenirea, fetiço, omenirea care mișună. Omenirea care merge înainte. Ce-o să se întâmple cu noi, cu mine și cu mama ta? Ce-o să se întâmple cu chitara ta?

Am făcut dragoste, apoi am rămas nemișcați ascultând zgomotul mașinilor pe viaduct, atât de aproape încât par să treacă pe acoperiș. Trebuie să mă îmbrac și să mă întorc acasă, dar mi-e greu să mă desprind de pacea care ne ține prizonieri. *Unde îmi sunt șosetele, pantalonii, cheile de la mașină...* dar deocamdată rămân nemișcat. Mâine plec, trebuie să particip la un congres de chirurgie oncologică, nu am nici un chef să merg. Italia îmi mângâie încet brațul, măsoară singurătatea cu care va rămâne. Îmi imaginez sala de conferințe, ochelarii, chipul meu din spatele numelui tipărit, colegii cu fotografia trasă în plastic agățată de haină, halatul hotelului, frigiderul din cameră noaptea...

— Vino cu mine.

Își întoarce capul pe pernă, are ochii larg deschiși, neîncrezători.

— Vino.

Dă din cap.

— Nu, nu.

— De ce?

— Nu știu cu ce să mă îmbrac.

— Pune-ți chiloții, arăți foarte bine în chiloți.

Mai târziu, în toiul nopții, corectez comunicarea, o parcurg, mă duc înainte și înapoi cu un creion roșu, subliniez, șterg, adaug, îi telefonez.

— Dormeai?

— E mai bine să nu vin, nu-i așa?

— Trec să te iau la ora șase. E prea devreme?

— Dacă te răzgândești, nu-ți face probleme.

La șase dimineața este deja în stradă, gata machiată. O paiată în umbră. O sărut, are pielea rece.

— De cât timp așteți?

— De-abia am coborât.

Dar e înghețată. Are o jachetă cu umerii prea ridicați, care-i ajung până la gât, neagră, cu mâneci scurte. Pielea de pe brațe e pătată ca marmura. Își încălzește mâinile ținându-le între picioare. Dau încălzirea la maximum, vreau să simtă imediat căldura. Are fața răvășită, până și la ochi îi este frig. Nu se foiește, nu-și caută locul, rămâne așa, nemișcată, cu spatele ușor depărtat de scaun. Apoi căldura o relaxează, în timp ce mașina aleargă pe banda pustie a autostrăzii. Îi ating vârful nasului.

— Ți-e mai bine?

Zâmbește și dă din cap.

— Ciao, zic.

— Ciao, răspunde.

— Cum te simți? și îi vâr mâna între picioare.

E un orășel din tuf, cu sensuri unice și săgeți care te trimit mereu la același sens giratoriu. Las mașina într-o parcare. Am rezervat o cameră pe numele ei, am vorbit despre asta. Nu pot risca, la congres participă mulți colegi, va fi și Manlio. Pe stradă mergem la o oarecare distanță unul de celălalt. Italia își face mai multe probleme decât mine, nu știe unde se duce, dar merge țeapănă. Și-a luat un geamantan pe roți, prea mare pentru atât de puține zile. Merge strâmb trăgându-l pe lângă ea, pe jumătate gol. Eu, în schimb, obișnuit cu călătoriile scurte, duc o geantă de piele, mică, funcțională, elegantă: un cadou de la Elsa. În dimineața asta nu am burtă, am mai strâns o gaură la curea. Mă simt ușor, bine dispus, un copil plecat în excursie cu școala. Din spate îi ating fundul.

— Pardon, domnișoară.

Ea e serioasă, nu se întoarce să mă privească, știe că este o intrusă. S-a îmbrăcat cu jacheta aceea sărăcăcioasă și cu o fustă mai lungă ca de obicei, silindu-se să nu bată prea tare la ochi.

Primesc imediat cheia. Italia vorbește cu bărbatul de la recepție. Apar doi colegi, ne salutăm.

— Sauna este deja caldă sau trebuie să aștept? o întreb pe fata cu vestă bleumarin care îmi înregistrează cartea de identitate, o scuză să mai rămân acolo. Bărbatul din fața Italiei parcurge cu creionul în mână lista rezervărilor. Ea se întoarce spre mine cu o privire pierdută. Mă apropiu.

— Este vreo problemă cu colega mea?

Bărbatul ridică privirea, se uită la mine, apoi îi aruncă o privire ciudată Italiei.

— Încercăm să-i găsim un loc, doamna nu este acreditată.

Are buzele încărcate de ruj, părul ars din cauza decolorării... Se strânge în jacheta sintetică, trage către ea geamantanul prea mare, simte că bărbatul acela o judecă. Privește capul aplecat în spatele teighelei și poate că regretă deja că a venit.

Traversează holul cu o expresie impertinentă, aproape ostilă. Trăsăturile ei par mai grosolane, pentru că sufletul îi este întunecat. Se apără. Urcăm împreună în lift. Suntem singuri și totuși nu o ating. Mi-e milă de ea, înaintează pe coridor cu tocurile ei strâmbe și mi-e milă de ea. Camerele sunt la același etaj. Nu se vede nimeni. Italia intră în camera mea. Rămâne în picioare fără să privească măcar în jur și își roade mâinile.

Congresul durează patru zile, conferințe, întâlniri, cursuri de perfecționare. Italia nu vrea să iasă din hotel, rămâne în pat să se uite la televizor, îi comand ceva de mâncare în cameră. Eu cinez în restaurantul hotelului cu alți colegi. Nu mă grăbesc, savurez mâncarea, vorbesc, glumesc. Mă simt invadat de o plăcere subtilă. Ea se află deasupra, ascunsă, gata să-mi alunece în brațe. Mă așteaptă, încuiată pe dinăuntru cu cheia. De câte ori bat la ușă, îi aud picioarele goale grăbindu-se pe mochetă. Vorbește în șoaptă, se teme tot timpul că ne poate auzi cineva. Îi pare rău de cealaltă cameră care rămâne goală, a citit prețul afișat pe ușă și s-a înroșit. Nu ia nimic, nici măcar apă din frigider, bea de la robinet, eu mă supăr, dar ea se încăpățânează. Nu iese nici când vin cameristele să curețe camera, se așază într-un colț și le privește. Noaptea ne iubim ore întregi, nu adormim niciodată. Italia își lasă capul să alunece de pe pernă, gâtul îi freamătă, părul îi ajunge pe jos. Este ca și cum ar căuta ceva dincolo de mine, un loc unde să întâlnească o parte răătăcită a ei înseși. Fuge, părți din ea îmi fug dintre mâini. Ochii ei privesc fereastra pe care se reflectă luminile curții interioare a hotelului. Acolo dedesubt se află o fântână

arteziană care la o anumită oră este închisă. Italia se ridică din pat să asiste la stingerea ei, îi place șuvoiul acela care încetează să mai curgă. Vorbește puțin, nu cere să aibă un rol, știe că nu este o soție în călătorie de nuntă. *Nu voi ști niciodată câți oameni au iubit-o înaintea mea, dar știu că fiecare dintre ei, protejând-o sau răbind-o, a contribuit la plăsmuirea ei, a făcut-o să fie așa cum este.*

În seara următoare ieșim în toiul nopții, lăsăm cheile și ne strecurăm afară din hol. I-am făcut cadou o pereche de pantofi albi, i-am văzut într-o vitrină și i-am luat. Sunt mai mari decât picioarele ei. Italia a pus în vârf puțină hârtie igienică. Tot orașelul este așezat în pantă, străduță după străduță, iar casele sunt din piatră neșlefuită. Călcâiele Italiei ies din pantofii prea largi. Ne cățărăm până la cetățuie, dincolo de clădirea primăriei. Ieșim pe terasă și privim în jos câmpia nocturnă spuzită de lumini. Coborâm câteva trepte și ne trezim într-o piațetă pietruită în mijlocul căreia se află câteva jocuri pentru copii. Un leagăn scârțâie mișcat de briza care bate la înălțimea aceea, e întuneric, doar clopotnița cu turla romanică apare iluminată printre acoperișurile negre. Așezați pe o bancă de piatră privim în fața noastră căluțul de lemn cu un arc gros în loc de picioare și o ușoară melancolie își face loc în clandestinitatea noastră. Jocurile acelea fără copii ne întristează. Leagănul care nu vrea să se oprească din scârțâit ne strică buna dispoziție. Italia se ridică, se duce să se așeze pe scăunelul de fier, împinge o dată, apoi încă o dată. Picioarele i se îndoie în aer, spatele se apropie și se îndepărtează. Pantofii albi de mireasă i-au căzut din picioare, nu a încercat să-i rețină.

A doua zi o găsesc pe coridor, s-a împrietenit cu cameristele, urmărește căruciorul lor care se mută de la o cameră la alta, le ajută, se apleacă să ia cearșafuri curate și le dă fetelor. Nu mă vede imediat, așa că am timp să o privesc. Vorbește grăbit, cu accentul ei din sud. Este mai naturală printre fetele acelea în halat, s-a strecurat afară din închisoare și s-a unit cu cei de o seamă cu ea. Părul uscat este acoperit cu o cască pentru duș. Se prostește imitând mișcările unei cliente pretențioase care a rămas fără apă. Fata durdulie de lângă ea râde cu poftă. Nu știam că Italia este atât de hazlie. O strig, se întoarce, se întorc și cameristele. Italia își smulge casca din cap și vine spre mine. Are fața roșie și se agită ca un copil.

— Ești aici..., șoptește.

În ultima seară am rugat-o să coboare la restaurant. Aveam chef să o privesc în mijlocul lumii care ne credea străini. Coborî cu întârziere. Se îndreptă în grabă spre o masă din fundul sălii, lângă ușa de sticlă care dădea spre altă sală. Comesenii mei miroseau a vin și a invidie profesională. Manlio sosise doar în dimineața aceea și era sătul deja. Îl făcea harcea-parcea pe un cercetător american, un guru al farmacologiei alternative. Disprețuia inspirând fumul țigării. Bricheta de aur se afla lângă șervețel. Eu mă gândeam la ce comandase Italia, mi-ar fi plăcut să o servesc cu un pahar de vin. Nu-i aduseseră încă nimic, poate uitaseră de ea, mă uitam în jur căutându-l cu privirea pe chelner. Nu era liniștită, îmi făcuse o favoare, iar acum, cu coatele pe masă, își pișca bărbia cu o mână, nedorindu-și altceva decât să plece. Îi simțeam stânjeneala chiar și de la distanța aceea. Chelnerul se aplecă spre ea ridicând capacul în formă de cupolă care ținea caldă mâncarea. Italia folosi lingura, poate ca să mănânce o supă. M-am întors către Manlio care o fixa. Ea își dăduse probabil seama, încetase să mai mănânce, se juca cu un capăt al șervetului. Își ridică privirea și am văzut că o îndreapta fără nici o precauție în câmpul vizual al lui Manlio. Avea din nou expresia aceea impertinentă. Manlio îmi dădu cu cotul.

— Mă privește..., șuieră cu un zâmbet greoi care îi umfla obraji. E singură, să o invităm, nu?

Și înainte să-l pot opri, dacă eventual aș fi avut intenția, se ridică în picioare și, fără să renunțe la zâmbetul acela de cimpanzeu, se duce la ea. Ceilalți râd, cu toții sunt puțin amețiți. Văd că Italia dă din

cap, se scoală, face un pas înapoi, se lovește de măsuța cu dulciuri, apoi se îndepărtează. Manlio se așază din nou lângă mine, pune mâna pe bricheta de aur.

— De departe era vulgară, de aproape însă e urâtă.

Ea stă pe pat. Răsfoiește un pliant al hotelului.

— Cine era bădăranul ăla?

— Un chirurg ginecolog bădăran.

Am mâncat bine, am băut bine, am chef să fac dragoste. Dar Italia rămâne prea mult timp în baie și când iese nu vine în pat, ia scaunul și se așază lângă fereastră, privește curtea interioară, are chipul îngălbenit de lumina care urcă de acolo, așteaptă să se închidă fântâna arteziană.

Italia a pregătit sandvișuri pentru drum, a coborât să cumpere brânză, salam, apoi a rupt pâinea pe pat. M-am trezit când mătura firimiturile cu mâna. Lângă ascensor a salutat cameristele, le-a luat adresa, le-a îmbrățișat ca pe niște surori. În mașină, în timpul călătoriei de întoarcere, vorbim puțin. La un moment dat Italia spune:

— Ți-e rușine cu mine, nu-i așa?

O zice fără să mă privească, ghemuită pe scaun, fixând strada. Sacul ei patchwork e plin cu cutiute de miere și dulceață de la micul dejun, pe care le-a pus deoparte în fiecare dimineată. Zâmbesc, întind mâna și aranjez oglinda retrovizoare. Capul mi-e plin de gânduri confuze, care se amestecă între ele, fără nici o legătură precisă. Azi dimineată a telefonat Elsa, apelul ei m-a găsit în cameră, aveam deja bagajele pregătite, credeam că este recepția, așa că am răspuns fără să-mi fac probleme. Italia a spus ceva, ceva în legătură cu actul ei de identitate, uitase să-l ceară înapoi. Mama ta i-a auzit vocea.

— Cine este cu tine?

Am spus că era camerista, că ușa era deschisă, că eram pe punctul să plec. Am ridicat vocea.

— De ce te enervezi?

— Pentru că sunt grăbit.

Apoi mi-am cerut scuze. Ea a mai spus ceva, vocea îi era ușor schimbată. Și în timp ce șofez mă gândesc că nu mai sunt sigur de ceea ce fac. O las pe Italia în fața blocului ocupat abuziv, îi iau mâna și i-o sărut. Mă grăbesc să mă despart de ea, poate că își dă seama. Sunt amabil, cobor să-i dau geamantanul din portbagaj, dar atunci când dispare după colț, înghițită de mirosul urât din jur, mă simt ușurat. Nu mai rămân nici un minut. Dimineata, locul acela mi se pare îngrozitor.

Mă duc direct la spital, mă cufund în meseria mea cu precizie. Asistenta este puțin nesigură. Probabil este nouă, îmi dă instrumentele fără vlagă. Mă supăr. O pensă îi cade din mână. Cu un șut o arunc în cealaltă parte a sălii de operații.

În casa de la mare mama ta începe să-și strângă lucrurile, vara e pe sfârșite. Stau în grădină, mă uit la Carul Mare și la Carul Mic, la Steaua Polară. Vine lângă mine, are un pulover pe umeri și un pahar în mână.

— Vrei să bei ceva?

Dau din cap.

— Ce ai? zice.

— Nimic.

— Ești sigur?

Va veni toamna, marea va deveni gri, nisipul murdar, vântul îl va zbura, casa va fi deja închisă. Elsa simte și ea adierea aceea de melancolie. Se strânge lângă mine în pat, vrea să facem dragoste.

— Vrei să dormi?

Nu mă mișc, rămân la locul meu:

— Te superi?

Se supără. Nu mă mai sărută, dar rămâne lângă mine, intenționat. Respirația ei grea mă îndepărtează de somn.

— Scuză-mă, sunt foarte obosit.

Mă întorc, chipul ei este fier în întuneric. Corpu-i foșnitor sub cearșaf se îndepărtează de al meu. Îmi întoarce spatele. Aștept. Nu vreau să fie tristă. Întind mâna spre ea, mă alungă cu o ușoară mișcare a umărului.

— Să dormim, zice.

A doua zi mă trezesc târziu. O găsesc pe Elsa în bucătărie, îmbrăcată cu capotul de mătase naturală.

— Ciao, spun.

— Ciao.

Pregătesc cafetiera, o pun pe foc și, în timp ce aștept să iasă cafeaua, mă așez. Soția mea e înaltă, spatele ei este un trapez perfect, două linii oblice care coboară până la talie. Aranjează niște flori cu lujerul lung.

— De unde le ai?

— Mi le-a dăruit Raffaella.

Mai este încă supărată, înțeleg după cum își mișcă mâinile cu gesturi repezi, a căror singură intenție este aceea de a nu mă băga în seamă. De câtă vreme nu îi mai dăruiesc flori? Poate și ea se gândește la același lucru. Și-a pieptănat părul după urechi. Stă în fața ferestrei, prin care pătrunde o lumină vie, ușor

filtrată de bumbacul perdelei. Îi privesc profilul, buzele decolorate sunt două bășici de carne ursuză. Există multe gânduri pentru mine în buzele acelea, poate împotriva mea. Mă ridic, umplu o căniță de cafea și beau.

— Vrei puțină cafea?

— Nu.

Îmi mai umplu o căniță și o beau. Elsa s-a tăiat. A lăsat să cadă foarfecele pe masă și și-a vârât degetul rănit în gură. Mă apropii de ea.

— Nu-i nimic, zice.

Dar eu îi iau mâna și o pun sub jetul de apă. Apa înroșită de sângele ei dispare în gaura neagră din centrul lavoarului. Îi usuc degetul cu tricoul meu, apoi caut dezinfectantul și un plasture în dulăpiorul cu medicamente. Mama ta nu se opune, îi place când mă ocup de ea ca medic. O sărut pe gât. Gâtul ei e aproape de mine și atunci îl sărut, acolo unde dispare în ceafa acoperită de păr. Ne îmbrățișăm în bucătărie, lângă florile împrăștiat pe masă.

Când ies de sub duș, ea bate la mașină într-un colț ferit al salonului. Trebuie să se grăbească, zice, pentru că a rămas în urmă cu lucrul. Nu mai are poftă de băi în mare și de soare. Va lăsa ca pielea ei să se albească odată cu venirea iernii. Nu s-a îmbrăcat, este încă în capot. În partea de jos mătasea cade pe podea descoperindu-i picioarele. Am pus discul cu *Patetica* lui Ceaikovski. Notele invadează ca o furtună de cristale salonul în care intră soarele, sunt în picioarele goale și citesc. Ochiul mamei tale se plimbă pe clape, uneori scoate o foaie, o strânge în mână și o aruncă la coș. Are o fire iritabilă, orgolioasă în intenții și în liniile corpului. Nu îmi aparține, nu mi-a aparținut niciodată, acum sunt sigur de asta. *Noi suntem programați să ne aparținem, suntem programați să trăim împreună, să împărțim același bideu.*

Mă privește, lasă mașina de scris și se apropie. Se așază pe divan în fața mea, cu un picior îndoit sub ea și celălalt gol atingând podeaua. Începe să vorbească și cuvintele ei sunt o învăluire ponderată. Fraze în general despre muncă, despre un coleg de la ziar care s-a purtat urât cu ea, și apoi brusc:

— Dar tu ce ai făcut la congres?

Imediat după aceea mă întrebă cine era și cine nu era și simt că cercul se închide în timp ce mă întrebă:

— Cum era camera?

— Normală.

Zâmbesc, nu eu mă aflu în dificultate, ci ea. O las să fiarbă în gândurile ei, sunt foarte calm, dacă are ceva de întrebat, să întrebe. *Curaj, nevastă, dă-i drumul. Dacă ai într-adevăr nevoie de ceva clar, de data asta te descurci singură, n-o să te ajut eu. Nu mă simt vinovat, nu reușesc să mă simt.* Ceaikovski cântă, iar în dimineața asta nimic nu mi se mai pare prea dramatic în muzica lui. Elsa își face de lucru cu o șuviță de păr care pare alb pentru că soarele îl luminează din spate. Oscilează cu greu între curiozitate și teama de a suferi. Și totuși, dacă acum mi-ar cere-o, aș fi gata să fac bucăți ieslea sfântă. Dar adevărul are subsuorile transpirate, nu se potrivește cu regalitatea soției mele. Mă privește într-un fel pe care îl cunosc, chiar dacă doar acum mi se pare că descifrez sentimentul blocat în retinele acelea opace: acolo este o lipsă, o stagnare, un zid. Ochiul ei sunt aceia ai unei proaste. Este o descoperire explozivă. În spatele aparentei inteligențe se ascunde o patină de surditate scorțoasă, aproape o absență a conștiinței, o porțiță de scăpare în fața durerii. Este privirea pe care o folosește când se află în dificultate, aceea cu

care se preface că mă înțelege, în timp ce mă abandonează mie însumi.

Se ridică, se îndreaptă spre bucătărie, a ajuns aproape de ușă. Cu spatele ei drept și părul minunat care tresaltă la fiecare pas. Țintesc centrul corpului ei și lansez cuțitul...

— Vrei să știi dacă mă culc cu alta?

Se întoarce:

— Ai spus ceva?

Ceikovski acoperă vorbele. Nu m-a auzit. Sau poate că da, de asta se clatină puțin.

În seara aceea facem dragoste. Este mama ta cea care ia inițiativa, nu am văzut-o niciodată atât de îndrăzneată.

— Ușor, șoptesc chicotind, ușor.

Dar ea este mai puternică decât mine, are planurile ei. Revarsă peste mine o încărcătură de energie refulată, în noaptea aceasta sunt priza ei cu împământare. Este o farsă erotică pe care a învățat-o poate dintr-o carte sau dintr-un film. În noaptea asta a hotărât că trebuie să manifeste o pasiune arzătoare. Iar eu sunt la mijloc, confuz, o mârtoagă azvârlită într-un galop. Acum a alunecat în jos, gâfâie sub pânțelele mele. Nu sunt obișnuit s-o văd atât de supusă. Mă simt vinovat, ca și cum, din cauza mea, ar consimți să se depraveze. Vreau să plec, să fug din pat, dar rămân. Sunt excitat, i-am privit capul și m-am gândit... Iar gândul acesta mă excită. Mă arunc peste corpul mamei tale, o maltratez. O împing la picioarele patului și o iau pe la spate și în timp ce o fac, mă întreb ce fac.

După, stătea sub mine ca un ou spart, se întorsese în găoacea ei zdrențuită și mă privea cu o intenție nouă. Părea fericită și rea ca o vrăjitoare căreia i-a reușit o vrajă. Pentru prima oară de când o cunosc, m-am gândit că voiam să o las.

Micul trup al amantei mele stătea aplecat peste tăblia patului, priveam punctul în care spatele ei slab se lărgea spre șolduri. O linsesem, limba mea călătorise de la rădăcina părului până la picioare, intrase în fiecare crăpătură, între un deget și altul. Ea simțise plăcerea și frigul, în același timp, pielea i se zbârlise la trecerea mea. Simțeam că vreau s-o iubesc așa, bucățică cu bucățică, în nemișcare, în tăcere. Nu mai era cum fusese, nu mai erau împerecheri furioase, oarbe. Luasem obiceiul să o țintuiesc pe pat numai ca să o sărut. Voiam să se simtă pe ea însăși prin mine. O străbăteam cu limba care mă durea, nu mai aveam salivă. Era lipsită de pudoare, aproape nerușinată în sex, în schimb se rușina de bătăturile de pe tălpile picioarelor, se rușina de dragoste. Doar în final o prindeam, când eram deja obosit, intram în ea, ca un câine. Un câine care a alergat zile întregi printre măcăcini, spini, pietre și istovit își găsește în sfârșit culcușul.

— Lasă-mă, murmura. Vocea îi era subțire și rece ca un fir de metal.

— Ce spui...

Mă apropii și îi mângâi spatele singuratic.

— Nu pot, nu mai pot..., și își scutură capul. E mai bine acum, știi, acum.

Și-a acoperit fața cu mâinile:

— Dacă ții puțin la mine, lasă-mă.

O strâng la piept, coatele ei îmi împung pielea.

— Nu te voi lăsa niciodată.

Și sunt atât de sigur de ceea ce spun, că întregul meu corp se întărește, fiecare fibră din mine se întărește în timp ce o îmbrățișez, ca și cum un scut de putere m-ar fi înconjurat. Rămânem așa, fiecare cu bărbia pe umărul celuilalt, privind fiecare în propriu-i gol.

Ce înseamnă să iubești, fetiço? Tu știi? Să iubesc a însemnat pentru mine să țin respirația Italiei în brațe și să-mi dau seama că orice alt zgomot se stinsese. Sunt medic, știu să-mi recunosc bătăile inimii, chiar și când nu vreau. Îți jur, Angela, era inima Italiei cea care bătea în mine.

Avea mereu un vis. Visa că trenul ei pleca fără ea. Ajungea mai devreme la gară, era îmbrăcată cu o rochie frumoasă, cumpăra o revistă, apoi se plimba liniștită pe peron. Trenul era acolo, o aștepta, un tren elegant, roșu și gri, spunea. Voia să urce, dar pierdea timp scotocind în poșetă în căutarea biletului. Voia să citească destinația, de aceea pierdea timp... Trenul o pornea încet și ea rămânea acolo și nu mai avea nici poșetă, nici pantofi. Gara, în spatele ei, era pustie și ea era goală, „ca într-un tablou“, zicea. Mi-a povestit că visul acesta o terorizase multă vreme, încă de când era foarte tânără, apoi nu îl mai avusese, dar reapăruse odată cu mine.

Eu cred că în vise ne pedepsim, Angela, foarte rar ne premiem.

— Dă-mi mâna, spuse, stânga.

O deschise, își trecu palma peste a mea ca și cum ar fi vrut să o curețe, să o elibereze de praful altor lucruri care nu ne priveau.

— Ai o viața lungă, cu o tăietură în mijloc.

Eu nu cred în prostiile astea, am clătinat capul.

— Ce înseamnă?

— Că vei supraviețui.

Acum mă întreb dacă tăietura aceea erai tu, Angela. Dacă Italia te-a întâlnit în palma mea.

— Acum strânge tare, să vedem copiii.

Cercetă încrețiturile pumnului, lângă degetul mic.

— Este unul, ba chiar doi. Bravo, râse.

— Și tu? am spus. Arată-mi mâna, cum este viața ta?

Se ridică în picioare, fără să se oprească din râs.

— Este foarte lungă, nu-ți face probleme, iarba rea nu piere niciodată, mama îmi spunea Buruiană.

Când ne-am despărțit, a alergat după mine și m-a îmbrățișat.

— Nu mă lua în serios când îți spun să mă lași. Ține-mă, te rog, ține-mă. Vino când vrei, o dată pe lună, o dată pe an, dar ține-mă...

— Sigur că te țin. Eu te iubesc, Buruiană.

Izbucni în plâns, o erupție, o lavă de lacrimi care mă ardea.

— De ce?

Se desprinsese din îmbrățișarea mea. Cu fața și ochii înroșiți se uita într-ai mei lovindu-mi brațul cu pumnii:

— Mă culc cu bărbații de când aveam doisprezece ani și nimeni nu mi-a spus niciodată te iubesc.

Dacă îți bați joc de mine, te omor!

— Cu pumnișorii ăștia?

— Da.

Dar tu, Angela, ai făcut vreodată dragoste? Îmi aduc aminte ziua în care, în urmă cu trei ani, ai devenit femeie. Erai la școală, profesoara de engleză te-a însoțit la secretariat, i-ai telefonat mamei tale la ziar, ea a venit să te ducă acasă. În mașină a glumit, tu ai zâmbit moale, ca o bolnavă, te simțeai ciudat, erai puțin supărată. Așteptaseși momentul acela, dar acum îți părea rău să crești. Fusesseși o fetiță independentă și aspră, obișnuită să te descurci singură, acum erai o ciupercuță de doisprezece ani. Corpul îți era mult mai infantil decât al prietenelor tale, și gândurile, jocurile tale erau încă de fetiță. Dar, în ciuda ta, în interior ceva se mișcase. Primul ovul se maturizase și se desprinsese. Sângele îți pecetluia sfârșitul copilăriei.

Mi-a spus-o mama ta ieșindu-mi în întâmpinare în hol. Avea un chip de lumină, nu mai era femeia care ieșise dimineața din casă, avea o expresie de moașă. Voi, femeile, sunteți schimbătoare, gata să prindeți viața, să v-o umpleți cu fluturi. Noi, bărbații, suntem încolonați de-a lungul zidului vostru ca niște omizi. Am zâmbit, mi-am făcut de lucru cu pardesiul. Stăteai întinsă pe pat, cu ochii tăi negri, mari, cu fața alungită de pisicuță slabă. Mă apropii și mă aplec lângă tine.

— Angela...

Zâmbești ușor, pielea palidă ți se încrețește.

— Ciao, tati.

Aș vrea să-ți spun ceva, dar nu-mi vine nimic. În momentul acesta ești numai a mamei tale, eu sunt un musafir stângaci, din aceia care răstoarnă paharele. Îți ții mâinile pe burtă, picioarele îndoite, nemișcate. Ești sparanghelul meu, parfumul meu preferat. De câte ori te-am dat în leagăn, de câte ori spatele tău s-a întors în mâinile mele! Și nu am oprit momentul acela, l-am lăsat să plece, și poate nici nu aveam chef să te împing, voiam să citesc ziarul. Îți ating fruntea.

— Bravo, spun, bravo.

Și, în camera mea, sub umbreluța liberty care centrează cu lumina ei caldă biroul și capul meu chel, mă gândesc încă la tine. M-am retras aici înăuntru, lăsându-vă vouă, femeilor, restul casei, feșe albe, vată, sânge de fecioară. Mama ta a pregătit ceaiul, ți l-a dus în cameră pe tava londoneză cu pisici. O să muiști biscuiți în ceai, așezate cu picioarele încrucișate pe covor, ca două fete de aceeași vârstă. Astăzi este o zi specială, rămânem închiși în casă, la căldură, fără să cinăm. Eu voi mânca mai târziu puțină brânză, singur în bucătărie. Mă gândesc că într-o zi vei face dragoste. Un bărbat se va apropia de tine cu mâinile lui, cu povestea lui. Se va apropia de lungana mea cu pantalonii ei întotdeauna prea scurți, nu ca să schimbe niște figurine, sau să spună că e rândul lui să se dea în leagăn, ci ca să te tragă în țeapă. Îmi apăs brutal ochii cu mâinile, imaginea care îmi joacă în față e prea dură. Sunt tatăl tău, sexul tău pentru

mine este cărnița aceea golașă care se umplea de nisip pe plajă. Dar sunt un bărbat. Și am fost un bărbat rău și barbar care a violat o femeie, o fetiță ușor îmbătrânită. Am făcut-o pentru că am iubit-o din prima clipă și nu voiam să o iubesc, am făcut-o pentru a o ucide și voiam să o salvez. În timp ce mă frec la ochi să alung imaginea mea, văd un bărbat, o spinare a poftei apropiindu-se de tine. Îl prind de beregată și îi spun: fii atent, aceea este Angela, lumina vieții mele. Apoi îi dau drumul din strânsoare. Abandonez gândurile acelea care te jignesc, nu am nici un drept să mă gândesc la tine făcând dragoste. Va fi cum vei vrea tu. Va fi frumos. Va fi cu un bărbat mai bun decât mine.

Ziua mea de naștere. Nu este o sărbătoare pe care o primesc într-un mod special, știi asta; în ciuda anilor, simt amărăciunea pe care o simțeam când eram copil. Școala nu începuse încă, prietenii mei dispăruseră cine știe pe unde, așa că nu am avut niciodată o adevărată petrecere. Crescând, am început eu însumi să ignor această zi. Am rugat-o pe mama ta să nu piardă timpul organizând petreceri-surpriză, care nu mă surprind deloc. Ea s-a lăsat convinsă, iar eu, fără să i-o mărturisesc vreodată, am fost supărat pe ea pentru că m-a neglijat cu atâta ușurință.

Ziua nu era dintre cele mai frumoase. Soarele rămânea sufocat în spatele unei grămezi de nori calcaroși de formă indefinită. Socrii mei, întorși de curând dintr-o croazieră pe Marea Roșie, veniseră în vizită. După-masă ne-am întors pe plajă. Bunica Nora etala un bronz punctat de mici abraziuni pe care i le făcuse cosmeticiana pentru a-i înlătura petele de bătrânețe. Pe fruntea bunicului Duilio se sprijinea viziera unui chipiu de căpitan de cursă lungă. Vara obișnuia să se îmbrace așa: cu pantaloni scurți, șosete trei sferturi bine întinse pe pulpele încă robuste, pantofi de sfoară împletită. Așezat pe un scaun mic de plajă bătea ritmic cu degetele pe genunchi, scandând timpul robusteii sale tăceri. Nu mă simțeam în largul meu cu el. Tu îl cunoști așa cum este astăzi, dezorientat, blând și foarte iubitor cu tine. Dar cu șaisprezece ani în urmă mai avea încă expresia arogantă și lipsa de îngăduință care îl făcuseră să ajungă atât de departe în profesia lui. A fost unul dintre arhitecții cei mai importanți din acest oraș, atunci când va muri o stradă va purta cu siguranță numele lui. Începea să îmbătrânească și făcea eforturi să rămână în colțul de discreție pe care i-o impunea vârsta. Se purta oribil cu soția lui, care era prea aiurită ca să-și dea seama de asta. Elsa avea o adevărată venerație pentru tatăl ei, atenția exagerată, pe care i-o demonstra în primii noștri ani de căsnicie, mă jignea. Când el era de față, eu nu existam. Apoi lucrurile s-au mai atenuat odată cu trecerea timpului, el a îmbătrânit de tot și, din păcate, am început să îmbătrânesc și eu. Acum, când își petrece zilele în fața televizorului cu mica filipineză care are grijă de el, suntem buni prieteni, știi asta, și dacă cel puțin de două ori pe săptămână nu trec pe la el să-i iau tensiunea, se supără.

Întinsă pe o parte, cu fața ascunsă între brațe, Elsa vorbea cu mama ei. Nu era foarte apropiată de ea, pentru că nu reușea să-i ierte sărmanei Nora frivolitatea. Elsa, ca și tatăl ei, nu fusese niciodată indulgentă, aceasta este adevărata ei slăbiciune. „Mama este atât de bună“, spunea, „și atât de cretină“. Când a murit, Nora a încetat ca prin minune să mai fie o cretină. Mama ta, sub imboldul unei laturi ascunse a subconștientului ei, a început să o construiască altfel: o femeie vulnerabilă, dar plină de voință, un foarte bun exemplu pentru ea. Până în ziua în care, cu puțin timp în urmă, am auzit-o spunându-ți: „Bunica ta nu avea o mare cultură, dar era femeia cea mai inteligentă pe care am cunoscut-o vreodată“.

Am privit-o, a răspuns cât se poate de liniștită privirii mele. Mama ta știe să uite, știe să potrivească lucrurile exact așa cum îi convin în momentul în care le folosește. Pe de o parte este teribil, pe de alta este ca și cum ar recunoaște tuturor lucrurilor care o înconjoară capacitatea de a renaște încontinuu. Eu probabil că m-am născut de multe ori în mâinile ei, fără să-mi dau seama.

Stăteam așa, cufundat în tăcerea vieții familiare. Aici eram un om liber, nu aveam nevoie să mă ascund. Lumea mă cunoștea, soția mea, socrul meu, toți mă cunoșteau. Și totuși, acum mi se părea că aceasta era viața paralelă, nu cealaltă. Viața cu Italia, în șoaptă, în izolare, era cea adevărată. Clandestină, fără orizont, speriată, dar adevărată.

O femeie făcea baie în mare, capul îi dispărea și îi apărea printre valuri. Ieși din apă până la brâu. Își strânse părul răsucindu-și-l cu mâinile, apoi își scutură capul. Veni până la mal și în apa tot mai mică corpul ei apăru încetul cu încetul. Avea un costum de baie turcoaz din două piese. Nu era bronzată. Abdomenul alb era ușor proeminent, ca acela al unui copil care de-abia a terminat de mâncat. Înainta spre mine, legănându-și șoldurile osoase. Mi s-a părut că-i aud zgomotul respirației, al picăturilor de apă care, desprinzându-se de pe corpul ei în mișcare, cădeau pe nisip. Mi s-a părut că vreau să ridic un braț s-o opresc, dar n-am reușit să fac nici un gest. Totul era nemișcat, congelat. Ea singură se mișca cu încetinitorul. Prins în blocul meu de piatră, așteptam sfârșitul. Trecu și nici măcar nu am găsit curajul s-o urmăresc cu privirea, îmi simțeam gâtul blocat din cauza șocului. Îmi rămânea însă în ochi mirajul ei, figura aceea istovită care se apropia împrăștiind nisipul la fiecare pas.

Apoi am reînceput să aud zgomotele din jurul meu, adierea vântului care bătea din nou, poveștile soacrei mele tot mai prezente, respirația grea a socrului meu. Ca atunci când te apropii cu barca de mal și începi să auzi tot mai aproape murmurul plajei. Atunci mi-am întors capul și în spatele meu se afla doar zidul sfărâmicios al dunelor. Italia dispăruse.

Am petrecut restul zilei în transă. Totul mi se părea excesiv, prea ascuțite vocile, prea exaltate gesturile. Cine erau oamenii aceia obtuzi care trăiau în jur, care se opriseră în casa mea? Și când mă gândesc că a fost o vreme când înrudirea cu familia aceasta de imbecili perfecți mi se părea un splendid pas înainte! La cină am dus cu greu furculița la gură. Drumul de la farfurie până la gură devenise extraordinar de lung. M-am ridicat de la masă să mă duc în baie. În coridor, terrierul soacrei mele a țâșnit dintr-un ungher arătându-și colții. Am ridicat piciorul și l-am lovit. S-a îndreptat șchiopătând spre stăpâna care fugea deja spre el.

— Scuză-mă, Nora, l-am lovit din greșeală.

M-am întins pe covor, într-una din camerele de la etaj. Mă simțeam ca un vierme istovit, care atârână vara bălăbănindu-se de un vrej uscat, până când, amețit, cade fără zgomot pe pământ.

După cină, părinții Elsei au plecat și eu am pornit-o imediat după ei. Elsa mă rugase să-i însoțesc până la primele lumini ale orașului. Socrul meu conducea încet pe străzile întunecate pe care nu le cunoștea prea bine. Observam prin parbriz cele două capete nemișcate, mute. La ce se gândeau? Poate la moarte, nu-i greu să te gândești la moarte duminică seara. Sau la viață, la ceva de cumpărat, de mâncat. La viața aceea care spre sfârșit devine doar voracitate. O iei fără să mai dorești să dai ceva în schimb. Elsa și cu mine ne îndreptam către aceeași tăcere. Singurătatea pe care o atingeam cu farurile ar fi fost a noastră peste câțiva ani. Două fanteze mergeau în fața mea în noapte. Mai aveam încă timp să opresc călătoria și să mă las din nou în voia vieții, o viață diferită, în care poate n-aș mai fi avut timp să ajung din urmă figurile acelea bătrâne.

Am tras de volan și m-am oprit pe marginea străzii. Mașina socrilor mei dispăru din fața mea după o curbă întunecată. În seara aceea simțeam că voi muri tânăr și că Italia era un dar la care nu voi renunța.

— Cum ai reușit să găsești casa?

— Am mers pe plajă.

— De ce?

— Voiam să-ți fac un cadou de ziua ta, voiam să mă vezi în costum de baie.

Avea încă halatul pe ea, se strângea moleșită lângă câine.

— Te las să dormi.

— Nu, hai să ieșim.

Mergea încet, ținându-mă de braț. Am intrat în barul obișnuit.

— Ce iei?

Nu-mi răspunse. Se sprijinise cu toată greutatea de tejghea. I-am văzut mâna alunecând pe suprafața de metal către șervețelele de hârtie. Cu un gest brusc a smuls câteva și, încovoiată, s-a repezit afară șchiopătând. Am urmat-o, se sprijinise de zid cu capul aplecat.

— Ce ai?

Își ținea șervețelele între coapse.

— Nu mă simt bine, du-mă acasă..., șopti.

Era puțină lumină, dar acum vedeam că șervețelele albe deveniseră întunecate în mâinile sale.

— Pierzi sânge...

— Du-mă acasă, te rog.

Dar între timp leșinase. Am luat-o în brațe, m-am dus la mașină și am așezat-o pe banchetă. Aș fi riscat să o duc la spitalul meu. Șofam și încercam să-mi amintesc dacă vreunul dintre prietenii mei era de gardă în seara aceea. Își revenise, era palidă, cu privirea tristă îndreptată spre orașul nocturn.

— Unde mă duci?

— La spital.

— Nu, vreau să mă duc acasă, mă simt mai bine.

Alunecase de pe banchetă și stătea ghemuită pe jos.

— Ce faci?

— Așa nu-ți murdăresc scaunul.

Am luat mâna de pe volan și m-am aplecat spre ea. Am apucat-o de un capăt al tricoului:

— Ridică-te!

Dar ea reuși să reziste:

— Stau bine aici jos, te privesc.

La Urgență nu era nimeni în afară de un bătrân care stătea într-un colț, cu o pătură pe umeri. Îl cunoșteam pe unul din asistenții de gardă, un tânăr solid cu care vorbeam uneori despre fotbal. Îi dădusem Italiei prosopul meu de plajă uitat pe bancheta din spate, coborâse din mașină înfășurându-l în jurul mijlocului. Asistentul i-a spus să se întindă pe un pat într-una din camere, de unde Italia, cu capul întors spre mine, mă privea. Medicul de gardă, o tânără pe care nu-mi aminteam să o fi văzut vreodată, sosi aproape imediat.

— Veniți, mergem să facem o ecografie.

Am intrat toți trei în lift. Femeia, pe a cărei față, ca și pe părul boțit, se vedeau urmele somnului, îmi zâmbea politicoasă, cu siguranță știa cine sunt. Italia avea acum o culoare mai bună, urcase în lift pe picioarele ei.

În timpul consultației am plecat îndreptându-mă spre secția mea. Voiam să arunc o privire unui bolnav pe care îl operasem cu o zi înainte. M-am apropiat de patul lui: dormea și respira normal.

— Mâine putem să-i scoatem tubul de drenaj, domnule profesor? m-a întrebat sora, care mă urmărea în camera bolnavului.

Când m-am întors, Italia tocmai ieșea din camera în care se făceau ecografiile.

— E bine totul, a avut loc o parțială desprindere a placentei, dar embrionul a rezistat.

Am rămas pentru o fracțiune de secundă să privesc chipul doctorei, maxilarele ei pătrate, pielea lucioasă de pe nas, ochii prea apropiați. Am făcut un pas înapoi și instinctiv am privit în spatele ei, ca și cum m-aș fi temut să nu-i fi auzit cineva cuvintele.

— Bine, cred că am spus, bine.

Femeia îmi observase fără îndoială tulburarea. Acum mă privea cu o complicitate ciudată.

— Eu, domnule profesor, aș interna-o oricum. Ar fi mai bine ca doamna să nu se obosească, cel puțin pentru câțiva vreme.

Doamna rămăsese cu câțiva pași mai în spate, confuză; îi percepeam foarte clar agitația. Nu era o doamnă, era o domnișoară, amanta mea. Ne-am privit o clipă doar, pe furiș. Am schimbat încet greutatea corpului pe celălalt picior, pentru a evita să o înscriu în raza privirii mele. Nu trebuia să stabilesc nici un contact cu ea, cel puțin nu acum. Eram acolo, în spitalul meu, în fața unei femei care mă cunoștea pentru meritele mele profesionale și care acum cu siguranță ghicea ceva din viața mea intimă. Trebuia să o duc de acolo, da, trebuia să dispară, după aceea mă voi gândi. Ne îndreptam spre ascensor, șoldurile doctorei unduiau sub halat. Cine îmi garanta că era o femeie discretă? Mi se părea că surprind ceva neglijent în felul ei de a merge. Mâine poate că povestea va face înconjurul spitalului, aș fi avut parte de priviri malițioase, care m-ar fi străpuns, de bârfe pe care n-aș fi putut să le opresc. Italia era în spatele meu, acum simțeam că sunt furios pe ea. Nu-mi spusese nimic, se ascunsese de mine, lăsase unei străine sarcina de a-mi dezvălui un asemenea lucru, aici în spitalul meu. O bucurase expresia mea uluită. Aproape că îmi venea s-o lovesc, să-i dau o palmă, cinci degete roșii imprimate pe mutra aceea mincinoasă.

Am coborât jos la fișier. M-am întors spre Italia și am privit-o într-un fel care trebuie să i se fi părut teribil.

— Ce vreți să faceți, doamnă?

— Vreau să mă duc acasă, băigui.

— Doamna semnează de ieșire, m-am adresat asistentului, dă-mi formularul.

Am scos pixul din buzunarul interior al hainei și am completat eu însumi formularul, apoi l-am împins sub mâinile roase ale Italiei, întinzându-i pixul. Am privit-o, devenise din nou foarte palidă... Am tras înapoi pixul. Nu mai eram sigur de ceea ce făceam, eram un medic, nu puteam să risc. Dar dacă ar fi avut o hemoragie? Nu puteam s-o las să plece așa. Aș fi putut s-o chinuiască mai târziu, acum important era să rămână acolo, în siguranță. Am rupt formularul:

— Să-i facem internarea.

Ea încercă să se opună, dar fără putere:

— Nu... vreau să plec, mă simt bine.

Doctorița făcu un pas spre masă.

— Doamnă, domnul profesor are dreptate, este mai bine să rămâneți aici în noaptea asta.

Am făcut în grabă formele de internare, apoi am urcat din nou la Ginecologie. Liftul s-a oprit la etaj. Pe coridorul întunecat era liniște și se simțea mirosul obișnuit de medicamente și de mâncare. Eu iubesc spitalul, noaptea, Angela, pentru mine are farmecul ascuns al unei femei nemachiate, al unei subsuori în întuneric. Italia, în schimb, părea speriată, mergea aproape sprijinindu-se de perete, cu prosopul de plajă înfășurat în jurul ei, ca o naufragiată. Am rămas singuri câteva clipe.

— De ce nu mi-ai spus că ești însărcinată?

— Nu știam.

Își strângea prosopul în jurul taliei, îi tremura vocea.

— Nu vreau să rămân aici, sunt murdară toată.

— O să cer să ți se dea ceva.

Sosi o asistentă.

— Veniți, vă duc în patul dumneavoastră.

— Du-te, am șoptit, du-te.

Și m-am uitat cum se îndepărta pe coridorul în penumbră, fără să-și întoarcă privirea.

Acasă, fără să-mi mai dezleg șireturile, mi-am scos pantofii și i-am aruncat cât colo. Apoi m-am întins pe pat așa cum eram. M-am cufundat într-o groapă de bitum și m-am trezit dimineața confuz, obosit deja. Am intrat sub duș. Italia aștepta un copil, apa curgea șiroaie, mi se prelingea pe piele și Italia aștepta un copil. Ce vom face acum? Eram gol în baia casei pe care o împărțeam cu soția mea, îmi săpuneam ciuful de păr pubian. Trebuia să mă gândesc în tihnă, dar alergam, gândurile se încălecau, ca și cortinele din fundalul unei scene de teatru.

Am ajuns la spital cu mult mai devreme, eram speriat, aveam presentimentul că n-o voi mai găsi. Într-adevăr nu mai era, semnase și plecase.

— Când? am întrebat-o pe asistentă.

— Acum.

M-am urcat din nou în mașină și am parcurs strada care se întindea de-a lungul clădirilor spitalului. Am găsit-o în stația de autobuz. N-am recunoscut-o imediat, pentru că era îmbrăcată cu un halat de infirmieră. Se sprijinea de zid, în mână avea o pungă în care se vedea prosopul meu de plajă.

M-am oprit lângă ea, nu m-a văzut. Străzile începeau să se anime încet. Îmi veni în minte ziua aceea în care o așteptasem în mașină spionând-o. Era cald, ea era machiată, mergea legănându-și șoldurile, îmi plăceau tocurile ei înalte, îmi plăcea că era vulgară. Cât timp trecuse? Acum era îmbrăcată cu halatul acela prea larg, slăbise și mai mult în timpul verii. Doar acum îmi dădeam seama cât de mult se

schimbare. Își pierduse culoarea, din cauza mea își pierduse așa culoarea. O paiată fără sulimanuri. Și totuși, pentru mine era și mai frumoasă, o doream și mai mult. Acum nu mai exista nimic în afara ei sprijinită de zidul acela, drept în țintă. M-a cuprins o frică fără noimă. *Dar dacă cineva ar lua-o drept țintă? Dacă un cartuș ar nimeri-o în piept și ea ar aluneca la pământ, lăsând doar o dâră de sânge pe zidul pe care o privesc...* Voiam să-i strig să plece de acolo, pentru că acum cineva apăsa pe trăgaci, un lunetist postat în spatele meu, poate pe acoperișul spitalului. Avea exact expresia cuiva care este pe punctul de a fi lovit, dar nu are puterea să se ferească. Și totuși se mișcă, se desprinsese de zid și, iată, nu se întâmplă nimic. Apare un autobuz care o ascunde. Nu reușesc s-o ajung la timp, a și urcat. Mă iau după autobuz, după țeava neagră care azvârle un fum urât mirositor. Se oprește din nou, las mașina în mijlocul străzii și urc și eu. O caut pe Italia să-i spun să coboare cu mine, dar o găsesc prea târziu, când ușile s-au închis deja. Stă ghemuită pe scaun, cu capul sprijinit de geam. Voi rămâne fără mașină, nu-i nimic.

— Ciao, Buruiană.

Tresare, se întoarce, oftează.

— Ciao.

— Unde te duci?

— La gară.

— Pleci?

— Nu, voiam să mă uit la mersul trenurilor.

Rămânem tăcuți, cu privirea ațintită spre străzile care încep să se anime cu primele mașini. O mamă cu doi copii traversează strada, Italia o privește. Îi pun mâna pe burtă. O mână mare, hotărâtă. Pânțelele ei geme.

— Cum te simți?

— Bine, și îmi ia mâna, se rușinează de zgomotul acela intern.

— În ce lună ești?

— Într-a doua, nici măcar.

— Când s-a întâmplat?

— Nu știu.

Ochii ei sunt imenși și calmi.

— Nu trebuie să-ți faci probleme pentru nimic, nu trebuie să-mi spui nimic, am hotărât deja singură.

Dau din cap, dar nu spun nimic. Poate se așteaptă ca eu să spun ceva. Privesc din nou afară, la străzile care se clatină dincolo de geam.

— Îți cer un singur lucru, să nu mai vorbim despre asta. E un lucru urât.

Coborâm din autobuz, mergem unul lângă altul, fără să ne atingem. Italia e îmbrăcată ca o infirmieră și suntem atât de slabi împreună. În vitrina unui magazin o fată ia afișul cu reducerile de preț ca să aranjeze articolele de toamnă, umblă cu picioarele goale pe un covor de frunze și castane din plastic. Italia se oprește să privească vitriniera care aranjează o rochie pe un manechin ciufulit.

— Anul acesta este la modă verdele...

Mergem spre parcare taxiurilor. Trei mașini își așteaptă clienții. Traversăm în grabă pentru că semaforul e galben. Deschid portiera și o ajut pe Italia să urce, apoi mă aplec spre ea și îi pun în mână banii de taxi.

— Mulțumesc, șoptește.

— Nu-ți face probleme, spun coborând vocea, pentru că nu vreau să mă audă șoferul, aranjez eu totul, fii liniștită.

Ea își întinde buzele într-un fel care ar vrea să însemne un zâmbet, dar e numai un rictus obosit. Vrea să rămână singură și poate că nu mai are încredere în mine. Întind mâna, îi ating fața, vreau să o eliberez de privirea aceea rănită, stinsă. Închid portiera și taxiul pleacă.

Rămân singur, fac câțiva pași. Încotro? Să-mi regăsesc gândurile, mașina oprită în mijlocul străzii. Am întârziat la sala de operații, asta este! A sperat până în ultima clipă că o să-i spun altceva. Exista o speranță, în adâncul privirii ei, ca o mătură uitată într-un colț, m-am prefăcut că n-o văd. N-am avut nici măcar curajul să fiu nemilos, s-o împing eu să ia hotărârea aceea. Am lăsat-o să aleagă singură, să fie vina ei, și i-am oferit în schimb un taxi.

Mama ta s-a întors în oraș. Nu mai există urmă de bivuacul meu solitar, măsuța pe care îmi puneam picioarele când citeam este din nou la locul ei, departe de fotoliul meu, în mijlocul covorului, înconjurată de divanuri. Pe măsuța aceea joasă din lemn cu intarsii sunt așezate paharele cu picior trandafiriu, un bol cu crudități și un castron cu prune învelite în șuncă afumată. Elsa i-a invitat pe prietenii noștri la cină. Operasem până târziu, cu multe probleme și câteva absențe în sala de operații, pentru că din septembrie au reînceput grevele. Am aruncat cheile pe farfuria de abanos din hol și am auzit vocile care veneau din salon. M-am strecurat în baia de serviciu și mi-am spălat fața înainte de a merge acolo. Ciao, ciao, ciao. Lovituri pe spate, sărutări. Adieri de parfum, șuvițe de păr, respirații mirosind a vin și a țigări.

Stau sprijinit de bibliotecă, Manlio este în fața mea. Vorbește despre orice. Despre bărci, despre Martine, care se află din nou în clinică pentru dezintoxicare, de o sutură abdominală întinsă ca un funduleț de copil care apoi s-a infectat, s-a umflat. Are un trabuc în mână, iar mâna este prea aproape de fața mea.

— Și tu ce mai faci?

— Trabucul, Manlio...

— Ah, da, scuză-mă, și îndepărtează puțin trabucul.

— Trebuie să-ți vorbesc.

Mă privește și pufnește, răsuflarea îi este urât mirositoare.

— Ai o față de zombi, ce s-a întâmplat?

— Au sosit paste.

La masă nu ascult pe nimeni, mănânc, mă uit în farfurie și înfig furculița, beau un pahar de vin, mă întind spre castron și mă servesc din nou. Mi-e o foame de lup. Atmosfera este încărcată de zgomote, de voci. O macaroană a căzut pe fața de masă, o iau cu mâna. Mama ta mă privește. Este îmbrăcată cu un tricou verde striat de venaturi transparente, în urechi are două mici smaralde. Cu părul strâns și o singură șuviță care îi cade pe față este splendidă. Mă gândesc la fata desculță din vitrină și la Italia care spune: anul acesta este la modă verdele.

— Nu vrei prăjitură?

M-am ridicat de la masă:

— Scuzați-mă, trebuie să dau un telefon.

Mă duc în cameră și formez numărul, telefonul sună în gol.

Mă întind pe pat. Elsa intră:

— Cu cine vorbești?

— Cu nimeni, este ocupat.

A intrat în baie să facă pipi, o văd reflectată în oglinda de la dulap cu fusta ridicată pe șolduri.

— Un pacient?

— Da.

Trage apa, stinge lumina și iese din baie.

— Un cancer „important“? și zâmbeste.

Nu-i ușor să trăiești cu un om care face o muncă atât de tristă, a ajuns să-mi accepte jargonul, să facă glume pe socoteala lui.

Zâmbesc drept răspuns.

— Cel puțin, nu te așeza cu pantofii pe pat, și iese din cameră.

— Alo?

— Unde erai?

— Aici.

— Te-am sunat de mai multe ori.

— Poate n-am auzit.

Respiră greu și în receptor pătrunde un zgomot confuz.

— Ce se aude?

— Aspiratorul, așteaptă să-l sting.

Pleacă și se întoarce în liniște.

— Faci curățenie la ora asta?

— Mă ajută să mă descarc.

— Voiam să-ți trimit o sărutare.

L-am târât pe Manlio cu mine afară pe terasă.

— Este vorba despre o pacientă pe care am operat-o acum doi ani la sân, riscă prea mult, trebuie să facă o întrerupere.

— Este în timp.

— Da.

— Atunci, de ce nu se duce la spital?

Jos, camionul de la salubritate a agățat un tomberon. Manlio și-a ridicat gulerul hainei, poate a înțeles, pentru că acum fluieră.

Petrecerea se termină pe divane, apoi divanele se golesc, rămân numai urmele corpurilor care le-au apăsât, pernele deranjate, pahare peste tot, scrumiere pline de mucuri. Elsa și-a scos deja pantofii:

— Frumoasă petrecere.

— Da.

Mă ridic și culeg o scrumieră.

— Nu pune mâna pe nimic, se ocupă mâine Gianna...

— Arunc doar mucurile, să nu miroasă.

Merge în cameră, se demachiază, își ia cămașa de noapte. Eu rămân în fața televizorului în mijlocul cimitirului aceluia de pahare murdare. Mai târziu mă culc la locul meu, mă sucesc de câteva ori și rămân apoi lungit pe o parte. Mama ta își pune piciorul pe mine, apoi gura ei caldă îmi atinge urechea. Întepenesc, nu pot, în seara asta chiar nu pot. Îmi caută gura, o găsește, dar eu nu deschid buzele. Se

retrage la locul ei cu un suspin adânc, din rărunchi.

— Știi, spune, am putea încerca să facem dragoste altfel.

Mă întorc spre ea, fixează tavanul cu o expresie ciudată.

— Am putea încerca să ne privim în ochi.

Vocea îi este străbătută de o nuanță care se înfășoară mândră în jurul fiecărui cuvânt.

— Ai băut?

— Puțin.

Mi se pare că ochii îi lucesc, bărbia îi tremură.

— Dar noi ne privim, de ce să nu te privesc, ești atât de frumoasă!

Mă întorc, aranjez perna, nu mi-e somn. Să începă noaptea predicii conjugale, dă-i drumul cu valsul revanșelor! Dar îmi dă un picior în burtă, și imediat altul și încă unul. Apoi mama ta mă lovește cu palmele peste față. Încerc să mă apăr, dar sunt absolut nepregătit pentru atacul acela.

— Tu! Tu! Cine crezi că ești, tu! Cine te crezi?!

Are chipul răvășit, vocea răgușită, n-am văzut-o niciodată așa. Mă las lovit și mi-e milă de mine, de ea, care face eforturi să găsească cuvintele cu care să mă jignească.

— Tu... Tu... Ești un rahat! Un rahat egoist!

Reușesc să-i prind o mână, apoi cealaltă, o îmbrățișez. Plânge. Îi mângâi părul, respiră cu greu printre hohote. *Ai dreptate, Elsa, sunt un rahat egoist. Reușesc să stric viața tuturor persoanelor care mă înconjoară, dar crede-mă, nu știu nici eu ce vreau, încerc pur și simplu să câștig timp. Doresc o femeie, dar poate că mi-e rușine cu ea, mi-e rușine că o doresc. Mă tem că te pierd, dar poate că fac totul să fiu părăsit. Da, mi-ar plăcea să te văd făcându-ți geamantanul și dispărând în toiul nopții. Aș alerga la Italia și poate acolo aș descoperi că-mi lipsești. Dar tu rămâi aici, agățată de mine, de patul nostru, nu, nu vei pleca în toiul nopții, n-o vei face, nu vei risca, pentru că s-ar putea să nu-mi fie dor de tine, iar tu ești o femeie prudentă.*

Ștergătorul de parbriz este oprit. Pe geam e o perdea de murdărie, un vâl turbure care ne separă de lume. În mașină se simte mirosul mașinii, al covorașelor, al pielii de pe scaune care în dimineața asta este mai întinsă și foșnește la fiecare mișcare, și acela îndepărtat al unui vechi *arbre magique* decolorat de soare, se mai simte puțin din parfumul meu, cel de aftershave, din impermeabilul rămas agățat în hol toată vara și care acum este din nou cu mine, adunat pe bancheta din spate ca o pisică bătrână. Și mai ales există în toate mirosul Italiei, al urechilor, părului, hainelor pe care le îmbracă. Astăzi și-a pus o fustă înflorată terminată în talie un un elastic negru lat și un balon de bumbac țeapăn. Are o cruce pe piept, o cruce argintată atârnată de un lanț subțire. O duce în gură în timp ce privește lumea neclară care, văzută prin parbriz, pare atât de departe. Puțin mai înainte am întrebat-o dacă nu-i este frig fără ciorapi, mi-a spus că nu, că nu-i este niciodată frig. Și-a prins părul cu o grămadă de agrafe din metal smălțuit, din care multe sunt crăpate. Este o țărăncuță care se îmbracă de la tarabele din piață sau din magazinele acelea fără uși, cu vânzătoarele înghețate de frig mestecând gumă americană. Este prima sâmbătă de octombrie, o duc să avorteze.

A venit până în centru cu autobuzul, am așteptat-o lângă stație, mi-a zâmbit. Nu știu dacă suferă, n-am vorbit despre asta. Poate a mai făcut alte avorturi, n-am întrebat-o. Pare liniștită. S-a așezat lângă mine, dar nu ne-am sărutat. În centru nu riscăm. E o pasageră prudentă, o ființă în trecere, în afara țarcului ei. În dimineața asta este mai severă, țeapănă ca balonul cu care-i îmbrăcată. Suge crucea de argint și simt că ceva îi lipsește, ceva uitat în micuța ei vizuină. Este rezervată și asta mă face să mă simt puțin singur. Poate ar fi fost mai ușor să stea lângă mine, plângăcioasă și melancolică, cum mă așteptam, dar în dimineața asta pare puternică, are o privire vioaie, de luptătoare. Poate este mai puțin delicată decât am crezut, poate încearcă doar să-și facă curaj.

— Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu.

Clinica privată în care lucrează Manlio se află într-o vilă de la începutul secolului, înconjurată de copaci înalți. Parcurgem aleea ce urcă printre trunchiurile întunecate până la peronul pe care se află și alte mașini. Italia privește construcția cu tencuială roșiatică.

— Pare un copac.

Știe ce trebuie să facă, i-am explicat tot, se va duce la recepție și își va spune numele, o așteaptă, au o cameră rezervată pentru ea. Eu, fără îndoială, nu pot rămâne, este și așa destul de neplăcut că am însoțit-o până aici. Am să-i telefonez după-masă. Italia nu a băgat de seamă că, atunci când am urcat, i-am privit burta, am crezut pentru o clipă că se putea vedea ceva, o umflătură. Nu știu ce am căutat, ceva ce nu

voi mai vedea... Una dintre roți s-a înfundat într-o urmă de mașină, am accelerat, am simțit un salt, ceva de care îmi va fi dor pentru totdeauna. Dacă este adevărat că timpul se comportă altfel decât credem și dacă o viață întreagă poate să-ți apară într-o străfulgerare, cred că în fracțiunea aceea de secundă, în timp ce trăgeam de volan să nu ajung în șanț, am văzut durerea ce mă aștepta, te-am văzut și pe tine, Angela, hematumul tău pe diafanoscop. A fost un salt în camera circulară a timpului, plină de uși care sunt toate acolo, în cerc, fără o ordine de intrare, când irealul se arată și devine posibil.

Am oprit mașina pe peronul din fața clinicii. Italia a privit ușa automată cu geamuri întunecate, i-am luat mâna și i-am sărutat-o.

— Nu-ți face griji, e un fleac.

S-a întors și și-a luat sacul patchwork.

— Mă duc.

Coboară și merge direct spre intrare. Întorc mașina. În oglinda retrovizoare îi văd pașii, mai nesiguri ca de obicei, poate din cauza pietrișului. Dar știu că nu va cădea, este obișnuită cu tocurele acelea prea înalte, cu sacul prea lung care-i intră între picioare. Dar cade, un ultim pas și brusc se prăbușește. Prinde sacul, dar nu se ridică, rămâne ghemuită la pământ. Nu se întoarce, este convinsă că eu am plecat. *Nu te mișca*, spun, fără să știu ce spun. Și poate ea știe că eu sunt acolo. *Nu te mișca*. Deocamdată am impresia că partea aceea din ea care lipsea a ajuns-o din urmă și îi acoperă spatele ca o fâșie de cârpe înaripate.

Las portiera deschisă și alerg pe pietriș.

— Ce s-a întâmplat?

— Poate e mai bine să mănânc.

O ajut să se ridice și, în timp ce o îmbrățișez, îmi ridic privirea deasupra capului ei. La primul etaj, în spatele unei ferestre mari, se află un bărbat în halat care ne privește.

Și ce! Chiar dacă s-ar termina acum, dacă am intra în întuneric așa. Am ochii aceștia care mă privesc, mâna aceasta unsă care mă reține. Nimeni nu m-a iubit așa, nimeni. Nu te voi duce acolo înăuntru, nici o canulă nu te va curăți. Te vreau, acum sunt puternic și voi găsi mijlocul să nu te mai jignesc.

— Gândește-te la tine, gândește-te cu adevărat la tine, șoptește.

Am hotărât deja, te iubesc. Și dacă îmi vrei capul, dă-mi o secure, îți voi da capul unui bărbat care te iubește.

— Să plecăm de aici.

Și i-o spuneam fiului nostru, Angela. O mică frunză roșie căzuse fără zgomot pe geamul mașinii și rămăsese lipită lângă ștergătorul de parbriz. O frunză roșie, cu nervurile subțiri, poate prima din toamnă, căzuse pentru noi.

M-am așezat la volan și am plecat, departe de clinică. Ne-am oprit într-unul din primele sate de la porțile orașului, în nord, unde peisajul se schimbă, devine mai sălbatic. Zona este încă urbană, dar se simte deja respirația pădurilor, a munților fără creste care se întind la orizont ca niște bizoni adormiți.

Am intrat într-un cinematograful. Una dintre acele săli de provincie care deschid numai sâmbăta și duminica. La primul spectacol nu era aproape nimeni, ne-am așezat la mijloc, pe scaunele de lemn. Era frig și acolo. Italia și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Ești obosită?

— Puțin.

— Odihnește-te.

A început să moțăie, sprijinindu-se de mine în întuneric, un obraz abia vizibil în lumina ecranului. Se dădea o comedie, puțin trivială, era bine, totul era bine. Eram o pereche, poate pentru prima oară. O pereche în vacanță care merge la cinema, se oprește să mănânce un sandviș și apoi își continuă călătoria. Da, mi-ar fi plăcut să fac o călătorie cu Italia, să dormim în hoteluri, să facem dragoste, să plecăm din nou. Eventual, să nu ne mai întoarcem. Puteam merge în străinătate, aveam prieteni la Mogadiscio, unul era cardiolog, lucra într-un spital de neurologie, avea o căsuță pe malul mării, seara fuma marijuana în compania unei femei cu picioare subțiri ca brațele. Da, o viață nouă. Un spital sărac, copii negri, desculți, cu ochii lucioși ca niște gândaci. Să merg unde era nevoie de mine, să operez în corturi, să îngrijesc săracii.

— Ai vrea să pleci?

— Da.

— Și unde ți-ar plăcea să mergi?

— Unde vrei tu.

Mama ta pleacă pentru două zile în interes de serviciu, un răgaz pentru mine. Își aranjează ultimele lucruri în geamantanul din piele de căprioară pestriță, cel pe care l-a avut în călătoria de nuntă. Mă atinge cu brațul, în timp ce caută un fular în dulapul cu mai multe uși care acoperă tot peretele. Este îmbrăcată cu un costum-pantaloni cu guler șal, dintr-un jersu moale de culoarea nucșoarei. La gât poartă un șirag foarte simplu din boabe mari de chihlimbar, legate cu un fir de mătase neagră. Iau o cămașă, am numai cămăși albe și costume cu cravata pusă pe același umeras, așa nu greșesc. Uneori, Elsa a încercat să mă convingă să mă îmbrac mai îndrăzneț, să-mi iau măcar o pălărie. Are un prieten, un scriitor berlinez, care poartă bascuri, fesuri, pălării de panama, șepci, lui îi stau bine, este excentric, bisexual, foarte inteligent. Scriitorul berlinez cu siguranță ar fi făcut-o mai fericită. Se întâlnesc poate în vreo cafenea literară, el își așază umbrela sau căciula pe scaun, îi citește din operele lui, iar ea se emoționează. Da, este matură exact atât cât trebuie, burgheză atât cât trebuie pentru un amant bisexual. Am fost întotdeauna mândru să am o femeie atât de elegantă alături. Astăzi însă eleganța ei mă întristează. A nu știu câta deghizare. În dimineața aceasta este ziarista în voiaj, îmbrăcată comod și feminin. Și gesturile ei mă deranjează, este expeditivă, chiar puțin dură. A intrat deja în rolul pe care va trebui să-l joace printre canaliile ei de colegi. Eu îmi trag pantalonii. I-am luat pe aceia care au deja cureaua pusă, așa fac mai puțin efort. Acum îi spun. Da, acum, poate, îi spun. În felul acesta pleacă, se gândește singură la asta și se întoarce după ce s-a gândit. Acum îi spun: *iubesc o altă femeie și această femeie așteaptă un copil, deci trebuie să ne despărțim*. Nu vreau s-o iau pe ocolite, spunându-i că vreau să stau singur sau lucruri de genul ăsta. Nu vreau să stau singur, vreau să stau cu Italia și dacă n-aș fi întâlnit-o pe ea n-aș fi găsit probabil nici un motiv serios să mă despart de Elsa. N-am nimic să-i reproșez, sau poate prea mult. N-o mai iubesc și poate că nu am iubit-o niciodată cu adevărat, am fost sedus de ea. I-am suportat tirania uneori extaziat, uneori speriat și în sfârșit cu un efort disimulat. Dacă o privesc cu atenție acum, oricum nu mă bagă în seamă, face inventarul cosmeticelelor din beauty-case, dacă o privesc acum, când are o privire fixă și întunecată, cu maxilarul relaxat, mă gândesc: *Ce face femeia asta aici? Ce legătură are ea cu mine? De ce nu stă în casa de peste drum, cu bărbatul pe care uneori îl văd plimbându-se în chiloți, un bărbat robust și burtos? De ce nu traversează strada, intră pe poartă și se duce acolo, să scoțoească în beauty-case pe patul bărbatului? Da, ar fi mai bine dacă ar face-o acum, cu expresia asta puțin bovină. Poate eu o iau pe micuța roșcovană, care trăiește cu bărbatul robust cu burtă, poate e simpatică, poate vorbim un pic, poate îi place să audă gândurile unuia care toată ziua despică oameni. O privesc pe soția mea și nu există un singur lucru care să-mi placă la ea, un singur lucru care să mă intereseze. Are un păr minunat, e adevărat, dar pentru gusturile mele e prea bogat, sânii perfecți, plini, fără a fi exagerați, și totuși nu doresc câtuși de puțin să-i ating. Își pune cerceii, a*

chemat un taxi. Îi las totul, nu mă cert pentru nimic, nu mă apuc să împart nici măcar cărțile, arunc ceva într-un geamantan și plec. Ciao.

— Ciao, plec.

— Unde te duci?

— La Lyon, ți-am spus.

— Trimite-mi o vedere.

— O vedere?

— Da, mi-ar face plăcere. Ciao.

Elsa râde, își ia sacoșa din piele de căprioară și iese din cameră. Cine știe dacă scriitorul berlinez are sexul fleșcăit ca o beretă sau dur ca un képi?

Am sărutat buricul Italiei. Era un buric zbârcit și înfundat. Acel mic nod de carne mă atrăgea spre el. Acolo se strânsese legătura ei cu viața. Aveam senzația că pot să-l penetrez, că pot să deschid cu buzele intrarea aceea moale, să vâr capul înăuntru, apoi unul câte unul umerii și în sfârșit să intru în întregime. Da, voiam să fiu în pântecul ei, ghemuit și cenușiu ca un iepure. Cu ochii închiși în propria-mi salivă. Eram un nou-născut în mediul său de apă. *Ajută-mă să mă nasc, ajută-mă să renasc, iubita mea. Voi avea mai multă grijă de mine însumi, te voi iubi fără să te chinuiesc.*

Am deschis ochii, am privit puținul care se afla în jur, caseta lăcuită, covorașul spălăcit în dungii de lângă pat și dincolo de ferestre pilonul gri al viaductului. Apoi fotografia unui bărbat, sprijinită de oglindă.

— Cine este?

— Tata.

— Trăiește?

— Nu-l văd de foarte mulți ani.

— De ce?

— Nu era un bărbat făcut pentru familie.

— Și mama ta?

— A murit.

— Și nu ai frați, surori?

— Toți sunt mai mari decât mine, toți împrăștiați prin Australia.

— Mi-ar plăcea să văd unde te-ai născut...

— Nu-i nimic de văzut. Există o biserică frumoasă, dar s-a prăbușit la cutremur.

— Nu-i nimic, vreau să văd unde ai crescut, strada pe care locuiai.

— De ce?

— Să știu unde stăteai, când nu te cunoșteam.

— Stăteam aici înăuntru, mi-a atins pântecul și mâna îi era extrem de caldă.

În după-amiaza aceea, Angela, am dus-o prin locurile mele. În cartierul acela sobru, cu muncitori și mici funcționari, care în copilăria mea se afla la periferie, dar astăzi, când orașul a crescut enorm, a devenit aproape central, are cinematografe, restaurante, un teatru și o mulțime de birouri. Am intrat în parcul care atunci când eram copil mi se părea imens, dar care, de fapt, este mic, prost întreținut și sufocat de blocuri. Pare un scul de lână veche pierdut printre valuri de stofă. Am căutat locul exact unde se oprea mama, sub un copac, în timp ce eu mă jucam. Aducea cu ea o pătură, o întindea pe iarbă și se

așeza pe ea. Mi s-a părut că recunosc copacul și ne-am așezat acolo. Italia privea un bărbat care trecea cu un câine prin fața noastră.

— Cum erai atunci când erai mic?

— Tot timpul puțin plictisit.

— De ce?

— Eram gras și fricos și transpiram. Poate eram plictisit pentru că transpiram, transpiram pentru că eram gras și mi-era frică să nu mă lovesc.

— Și după aceea?

— După aceea am crescut, am slăbit și n-am mai transpirat. Dar sunt mereu puțin plictisit, așa îmi e felul.

— Mie nu mi se pare că ești așa.

— Ba da. Numai că sunt foarte mincinos.

Scările școlii. Au trecut treizeci de ani și mai există încă, la fel ca atunci. Mai există și fâșia de curte, înconjurată de gardul negru din fier forjat, și până și culoarea tencuielii a rămas aceeași nuanță de galben. Ziua este pe sfârșite, lumina devine tot mai slabă, dar rezistă încă pentru noi doi, care de o bună bucată de vreme stăm afară și ne vedem încă, doar culorile hainelor și mâinile înlănțuite sunt puțin mai întunecate. Voiam să spun ceva, dar tac, prins de amintiri. Stăm sus pe o treaptă de marmură, cu spatele sprijinit de gard. Din această poziție, împreună cu prietenii mei am văzut multe dimineți, dar nici un apus. Și în timp ce totul se întunecă, simt că viața este dulce, chiar dacă trece. Important este să rămână o școală și un gard de care să-ți poți sprijini spatele. Un loc care ne-a văzut copii și care să ne regăsească adulți, într-o zi de lucru, din întâmplare. Acum știam că nu mă schimbam, că eram mereu același și că poate nu ne schimbăm, Angela, pur și simplu ne adaptăm.

— Erai bun la școală?

— Da, din păcate.

— De ce din păcate?

Din păcate, pentru că te-am violat, din păcate, pentru că n-am plâns când a murit tatăl meu, din păcate, pentru că n-am iubit pe nimeni, din păcate, Italia, lui Timoteo i-a fost frică de viață.

Ne mișcăm și eu îmi simt capul într-un limb ciudat, unde amintirile sunt sufocate și se contopesc cu prezentul. O strâng pe Italia și ne plimbăm pe străzi ținându-ne de mijloc ca doi îndrăgostiți într-un oraș străin, pentru că noaptea îmi este necunoscută partea asta de oraș care m-a văzut crescând.

Oamenii trec, ne ating ușor. Nu știu cât suntem de îndrăgostiți. Nu știu că ea este însărcinată. Și ajungem din întâmplare în fața fostului meu bloc. Am ieșit de pe o străduță în pantă, în colț este o brutărie de la care se simte un miros plăcut de pizza, m-am gândit că vom mânca o felie și iată-ne sub ferestrele locuinței mele.

— Am stat aici până la șaisprezece ani, la etajul al doilea, ferestrele nu se văd, dau spre curtea interioară, dar așteaptă...

Sărim peste un garduleț din cărămidă și ajungem în curte.

— Uite, aceea era fereastra mea.

— Să urcăm, zice Italia.

— Nu...

— Portarul este în ghereta lui, să-l rugăm să ne lase. Cei din casă o să-ți deschidă, fii sigur că o să-ți

deschidă.

Mă trage după ea până la ușă. Ne deschide o fată, n-o privesc, mă uit în spatele ei. Ne lasă să intrăm. Nu mai există nici măcar pereții despărțitori, există doar o cameră mare cu parchetul închis, o bibliotecă de metal în fund, un divan alb și un televizor așezat pe jos. Fata este drăguță, modernă la fel ca apartamentul, ea și Italia se privesc, ca doi câini de rase diferite. Nu recunosc nimic, zâmbesc.

— Nu vrei să beți ceva, un ceai?

Dau din cap, Italia refuză cu mai puțină convingere, poate ar vrea să rămână să o privească pe tânăra aceea sofisticată, cu părul drept și negru ca petrolul. Închizătorile de la ferestre sunt aceleași...

— Da, nu le-am schimbat.

Fata locuiește aici de mai puțin de un an.

— Înainte locuia o pereche, dar s-au despărțit. Am cumpărat la un preț bun.

Mă apropiu de închizătoarea ferestrei și o ating ușor. În spatele meu nu este nimic din ceea ce îmi amintesc, nimic. Așa, acum știu că amintirile mele se află într-un loc care nu mai există, a fost șters de pe fața pământului, iar cele patru camere, baia, bucătăria vor trăi numai în mintea mea. Tot ceea ce părea etern acum nu mai este. S-a făcut scrum scaunul W.C.-ului, scrum farfuriile, scrum paturile. Nu mai există nici o urmă a trecerii noastre, parfumul familiei mele a dispărut pentru totdeauna. Ce caut eu aici? mă gândesc. Mă agăț de închizătoare, singurul lucru rămas, micul mâner de alamă... mă urcam pe scaun să ajung la el. Mă uit afară. Și perspectiva privirii este diferită. Noi construcții au micșorat orizontul, curtea este identică, dar plină de mașini.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Suntem din nou în stradă, se simte din nou mirosul brutăriei.

— Te-a emoționat? întreabă Italia.

— Nu vrei să mâncăm o pizza? spun eu.

Mâncăm pe drumul de întoarcere, eu cu îmbucături mari, în timp ce șofez. Italia mă mângâie pe ureche, pe față, pe cap. Știe că sufăr și îi pare rău. Ea nu se dă la o parte din fața durerii, dimpotrivă, îi merge în întâmpinare. Mâna aceea mă reconfortează.

Mai târziu, în timp ce îi sărut din nou pânțele, îmi spune:

— Eu renunț, să știi, dacă vrei tu, renunț, dar spune-mi-o acum, spune-mi în timp ce facem dragoste.

N-a fost ușor pentru mine să iubesc, Angela, crede-mă, n-a fost, a trebuit să învăț. A trebuit să învăț să mângâi o femeie, să-mi mișc mâinile așa cum trebuie. Mâini de ghips, întotdeauna am avut mâini de ghips în dragoste.

Mașinile trec pe viaduct, zguduie zidurile casei. Zgomotul pătrunde înăuntru prin fereastră. Geamurile vibrează, amenințător, lipite cu o fâșie de bandă adezivă distrusă de soare.

— Eram în clasa a cincea, în piață, pe o tarabă, se afla o rochie de voal cu flori roșii. Era sâmbătă, mă plimbam prin piață, dar mă întorceam mereu la taraba aceea să privesc rochia. Era la prânz, piața era pe jumătate goală, vânzătorii își strângeau deja lucrurile. Un bărbat împătorea niște tricouri. „Vrei s-o încerci?“ îmi spune, eu îi răspund că n-am bani. „Nu te costă nimic să încerci.“ Mă urc în camionetă, bărbatul mă ajută. Încerc rochia după un fel de perdea. Bărbatul vine și el după perdea și începe să mă pipăie: „Îți place rochia...“ Nu pot să mă mișc, așa că rămân țeapănă, în timp ce el mă pipăie. Când totul se termină, este learcă de transpirație: „Să nu spui nimic la nimeni“ și îmi face cadou rochia. Eu plec și-

mi simt picioarele de gumă, îmi duc hainele mele în mână, iar rochia cu flori este pe mine. Acasă o dau jos și o pun sub pat. Noaptea mă trezesc și fac pipi pe ea, pentru că mă gândesc că altfel o să-mi poarte ghinion, a doua zi o ard. Nimeni nu știe, dar mie mi se pare că știu cu toții și că oricine poate să mă ducă într-o camionetă să facă porcării.

Este prima oară când îmi vorbește despre ea.

Elsa s-a întors din călătorie, poșeta ei e pe masa de la intrare, lângă ochelarii de soare. Mă întâmpină un miros de curry și sunetul unei muzici pe care n-o recunosc, pare ploaie pe geamuri și vânt printre copaci. Mama ta o fi cumpărat un disc nou. În sufragerie este pusă masa. Pe suprafața aceea din ardezie și lemn de cireș nu se află în seara asta obișnuitele teancuri de cărți și ziare, ci o sticlă de vin franțuzesc, o lumânare albastră și paharele cu picior.

Mama ta a apărut în ușa de la bucătărie.

— Ciao, iubitele.

— Ciao.

Îmi zâmbește, este machiată, coafată și îmbrăcată cu un pulover de culoarea fildeșului, cu mâneci scurte, pantaloni negri și un șorț de bucătărie.

Torn vinul în pahare și merg la ea în bucătărie, e lângă aragaz, amestecă cu o lingură mare într-o cratiță.

— Cum a fost călătoria?

— Plictisitoare. Noroc.

Paharele se ating.

— De ce?

— Am devenit cu toții atât de mediocri.

Ridică din sprâncene, bea, apoi lasă lingura și face un pas spre mine.

— O sărutare.

Mă aplec spre buzele ei, se lipește de mine. Și e ca și cum trupul ei ar căuta un loc nou în brațele mele. Poate este exact invers de cum cred, poate a avut o dezamăgire în călătoria pe care a făcut-o.

— Te-au dat afară?

— Nu, de ce, par una care a fost trimisă la plimbare?

Iau pâinea și încep s-o tai. Ea se află în spatele meu, somptuoasă ca întotdeauna, femeia care umple locul cu prezența ei. Dar pare mai retrasă, neobișnuit de rezervată, aplecată deasupra cratiței, deasupra tocăniței de miel de care are o grijă deosebită. Trebuie să-i vorbesc, trebuie să-i spun că voi pleca. Nu voi mai fi bărbatul acestei case.

Ne așezăm la masă. Chiar și mâncarea este mai deosebită decât de obicei.

— E prea picantă, nu-i așa?

— Nu, e foarte bună.

Gura mi-a luat foc, beau o înghițitură de vin. Vreau să mănânc repede, să o pun să stea pe divan și să-i spun cum stau lucrurile, dar nu credeam să o găsesc atât de dezarmată. A pus prea multe mirodenii în

ridicola asta de tocăniță exotică și acum pare pur și simplu dezolată. Dă la iveală o parte a ei pe care o ținea bine ascunsă, poate a înțeles că m-a pierdut. Păcat, putea să se gândească mai devreme. Acum este târziu, aceste atenții neașteptate mă stânjenesc, mă deranjează. Nu sunt de ajuns un vin franțuzesc și o lumânare să ne facă să ne întoarcem înapoi. Sau are o surpriză pentru mine sub puloverul de cașmir de culoarea fildeșului? Poate că vrea să mă lase ea. Își ține paharul lipit de obraz, vinul se clatină ușor în transparența sticlei, îi colorează nasul și o parte din ochi.

Ridic șervetul. Dedesubt se află o vedere: o imagine a vechiului Lyon, cu un bărbat și o femeie în costum popular stând în fața unei uși albastre.

— Nu mi-ai expediat-o.

— N-am avut timp.

Întorc vederea și citesc. Două cuvinte, nimic altceva decât două cuvinte scrise cu creionul.

— Adică? șoptesc.

Elsa are ochii de culoarea vinului, iar vinul se clatină cu reflexele sale roșiatice pe zâmbetul ei.

— Așa este.

Nu spun nimic, respir, mai ales respir... nu mă mișc, pentru că, dacă o voi face, voi cădea, mă voi împiedica și voi cădea în spate, unde mă împinge zâmbetul acela.

— Ești fericit?

— Sigur că da.

Dar nu știu unde mă aflu, nici ce gândesc. Ochii ei îmi amintesc o stradă noaptea închizându-se la orizont printre copaci, printre ramuri.

— Mă duc să aduc crema de zahăr ars.

Sunt însărcinată, două cuvinte scrise cu creionul pe spatele unei vederi albastre. Acum caută în frigider și eu sunt aici în fața acestei lumânări nemișcate în vânt. Un vânt care s-a iscat pe neașteptate, un praf care mă orbește. Închid ochii și mă las maltratat. Nu mă pot gândi la nimic, e prea devreme. Mănânc crema de zahăr ars din câteva înghițituri, apoi pun degetul în farfurie, îl moi în lichidul din zahăr maro și îl duc la gură.

— Când ai aflat?

— Aveam o mică întârziere, m-am dus să cumpăr dopuri pentru urechi, pentru că le uitasem acasă, și am cerut și un test de sarcină. Apoi l-am uitat în poșetă, l-am făcut doar azi dimineață în hotel, înainte de a pleca... Când testul a ieșit pozitiv, am stat să-l privesc nu știu cât timp, taxiul era jos și eu nu reușeam să mă mișc din cameră. Voiam să-ți spun imediat, am încercat să te sun la spital, dar erai deja în sala de operații. După aceea am umblat ținându-mă cu mâna de burtă, mă temeam să nu mă lovească cineva.

Ochii îi străluceau, o lacrimă îi aluneca lângă paharul lipit de obraz, flacăra lumânării dansa pe emoțiile ei. Prima șoptă despre tine, Angela, am auzit-o fără să mă bucur, cu gâtul în flăcări.

— Strânge-mă în brațe.

O îmbrățișez și caut liniște cu nasul ascuns în părul ei. *Ce o să mă fac cu ea? Vântul alungă departe tot ceea ce credeam că vreau. Sunt un mizerabil la plimbare prin viață.*

Beau un whisky, vântul se potolește și îmi îngăduie să ajung până la divan, să mă așez. Elsa se ghemuiește la capătul celălalt, își pune o pernă la spate. Discul s-a terminat, dar ea l-a pus din nou și muzica aceea de apă, pe care ea a ales-o pentru că este însărcinată, continuă. Își învârte o șuviță de păr pe degete, din când în când spune ceva, dar ascult mai ales lungile ei pauze. Nu-și ia ochii de la mine,

sunt urât, nici măcar nu m-am spălat pe cap, dar ea mă privește ca pe un miracol. Am fecundat-o, am fost în stare să schimb mersul planurilor ei și asta trebuie să i se pară un miracol. Cântărește viitorul nostru, mama și tatăl care vom fi. Cu privirea aceea visătoare, din cerul plenitudinii sale îmi găsește locul în viața terestră pe care a hotărât-o pentru mine. Iar tu ești deja în mijlocul nostru, Angela. M-ai fi ales ca tată, dacă ai fi știut cu ce suflet te primeam? Nu cred. Nu cred să te fi meritat. Erai deja acolo, o muscă strecurată în burta mamei tale, și eu n-am avut pentru tine nici măcar un gând tandru, să nu crezi că am uitat asta. Ai apărut în casa aceasta în aceeași seară în care eu hotărâsem s-o părăsesc și mi-ai înghițit destinul. Pentru tine, musculiță nevinovată, nici măcar un gând. Pentru tine, pierdută în prăfăria acestor inimi adulte care nu sunt sigure de nimic și nu știu cine sunt și nu știu unde se vor duce.

Ada a ieșit din sala de operații. Două asistente aleargă după ea. Au deschis dulăpiorul cu instrumente, am auzit vibrând geamul de la ușă. Mă scol ca un automat.

— Ce s-a întâmplat?

Ada este foarte palidă, se îndreaptă spre mine.

— Trebuie să-i facem adrenalină, există o problemă de ventilație pulmonară, tensiunea scade.

— Cât?

— A ajuns la patruzeci.

— Are o hemoragie.

Chipul ei este o implorare.

Mă apropii de hublou. Cunosc momentele acestea extreme. Când se face liniște, când persoanele devin umbre care se mișcă împreună, în valuri. Se agită, apoi se îndepărtează de masa de operație... Se uită pe monitor în așteptarea unui semn, a unui traseu care să reînceapă. Se îndepărtează ca și cum ar simți răceala trecerii, nemișcate pe pământul nimănui, unde viața se oprește și moartea nu vine încă. Atunci când neputința îți pătrunde în mâini, în priviri, când simți că nu vei reuși și catafalcul acela de cearșafuri verzi își arată chipul său cel mai crud: sub lițoliul de pânză se află un om care pleacă. Aud bipul de alarmă al monitorului. Tensiunea scade. Alfredo urlă:

— Repede! Este în stop! și masca i-a alunecat pe bărbie.

Alerg spre tine, spre inima ta. Ghearele mele de tată se reped spre toracele tău, apasă, o dată, încă o dată. Ascultă furia mâinilor mele, Angela, spune-mi că mai sunt încă bun de ceva. Ajută-mă, fetiță curajoasă, și iartă-mă dacă voi lăsa o vânătaie pe pieptul tău. În jur este liniște, ne aflăm într-un acvariu, bâjbâim muți ca niște pești fără branhii. Se aude doar zgomotul loviturilor mele, geamătul speranței mele. Unde ești? Plutești deasupra mea, mă privești de sus, dincolo de grupul de umbre în halate și poate că ți-e milă de mine. Nu, n-am să te las să pleci. Nu spera. Cu fiecare lovitură, te iau înapoi, bucată cu bucată. Picioarele tale ieșite de sub plapumă, spatele tău aplecat peste caiete, tu mâncând un sandwich, tu cântând, cana ta de ceai, mâna ta pe toartă. Nu te voi lăsa să te duci. I-am promis-o mamei tale. A plecat acum. Înainte de a se urca în avion, m-a sunat din nou. „Te rog, Timo, salveaz-o...“, a hohotit în receptor. Nu știe că pentru un chirurg iubirea este o contraindicație. Nu știe nimic despre meseria mea. O sperie gândul că vă mângâi cu aceleași mâini cu care spintec oamenii. Și totuși, am văzut sub aceste mâini lucruri de ceasornicar sângeros, am auzit zvâcnituri care nu proveneau de la carne, vieți ce luptau cu o tenacitate neașteptată, ca și cum s-ar fi bucurat de un ajutor care nu era al meu, nici al aparatelor, vieți care mai cereau și, sub ochii mei neîncrezători, obțineau. Acum, Angela, tu ești în fața acelui mister despre care se spune că este lumină. Te rog, cere-i lui Dumnezeu să te lase acestui mic întuneric terestru

În care locuim eu și mama ta.

— Reapare... a reapărut. E vocea Adei.

A reapărut bătaia inimii pe nenorocitul ăla de monitor.

Acum acul injectiei intracardiace îți străpunge pieptul. Ada împinge pistonul. Măinile îmi tremură, nu reușesc să se oprească. Sunt learcă de transpirație, respir, înghit, în timp ce în jur se aude din nou respirația celorlalți.

— Dopamină în venă.

— Se normalizează.

Bine te-ai întors, comoara mea, ești din nou în lume.

Alfredo mă privește, încearcă să zâmbească, dar șoptește doar:

— A glumit... ne-a făcut o glumă.

— Splina a fost cea care a sângerat.

N-am privit gaura din capul tău, am văzut doar o margine deschisă care trebuia să fie pielea, dar n-am privit înăuntru. Alfredo continuă, eu nu mai rămân. Am transpirat și acum tremur, simt întunericul, sunt gata să leșin.

Priveam bolnavii, în timp ce treceam pe lângă ei căutând un pat gol. Da, mi-ar fi plăcut să mă vâr într-unul din așternuturile acelea albe și să rămân acolo așteptând să aibă cineva grijă de mine. Un termometru sub braț, un măr copt, o pijama care să mă scoată din lume.

Voiam să-i spun Italiei adevărul, dar am strâns-o în brațe și am închis ochii. Avea deja o față de pisică gravidă, pe care apărea deseori o expresie de greață, nu puteam să o sperii. Am făcut dragoste și numai după aceea mi-am dat seama că o iubisem ca și cum aș fi pierdut-o. N-am vrut să ies, am rămas în ea până mi s-a făcut frig. Pentru că acum casa era înghețată, peste cuvertura de pluș mai pusese o pătură veche care nu reușea să ne încălzească. Câinele se ghemuia la capătul patului, lângă picioarele noastre. Strivită de greutatea trupului meu, ea întreba:

— De ce mă iubești?

— Pentru că ești tu.

Îmi luă mâna și o așeză pe pânțele ei. Mâna aceea mă obseda, se împotmolise într-o grădină de gânduri foarte triste. Italia mă cunoștea mult prea bine, ca să nu-și dea seama.

— Ce ai?

— Puțină febră.

Mi-a adus un pahar în care bolborosea o aspirină.

A avut poate un presentiment, dar l-a alungat în grabă. Sarcina o făcea să aibă o timidă încredere. Pentru prima oară privirea ei se desprindea de prezent și avea curajul să meargă mai departe. Eu fusesem cel care o făcuse să-și ridice capul spre orizontul acela binevoitor pe care ea se rușina să-l dorească.

Mama ta a venit la spital, ne-am întâlnit pe la unsprezece, luăm ceva la bar. Manlio și alți colegi medici se învârt în jurul ei, știu că este însărcinată, o copleșesc cu complimente, pe care ea le primește cu nenumărate zâmbete care îi fac gropițe în obraji și o umplu de lumină. A venit pentru o ecografie, prima. Este soția mea, urcă alături de mine scările, strânsă în taiorul de culoarea antracitului. Manlio ne urmează, glumește, mă invidiază. Elsa este atât de frumoasă în cutia asta tristă de culoarea porumbelului, printre bolnavii care circulă în pijama, pare o actriță venită într-o vizită de binefacere. Palid, obosit, semănând atât de bine cu locul acesta în care îmi petrec existența, mă ascund în spatele ei, ca în spatele unei mame.

Își ridică bluza, își lasă în jos fusta și își descoperă pânțele. Manlio îi întinde gelul pe burtă:

— E rece?

— Puțin.

Râde. Și în timp ce sonda se plimbă pe ea, este poate mai emoționată decât lasă să se vadă. Eu aștept

în picioare. Manlio apasă sub ombilicul Elsei, căutând zona unde s-a implantat embrionul în uter. Nu știu la ce mă gândesc, Angela, nu-mi aduc aminte, dar poate sper că nu există nimic acolo. Mama ta are o expresie rigidă, privește monitorul cu gâtul întins, se teme ca visul acela să nu se materializeze. Dar tu apari, Angela, un căluț de mare cu un punct alb care se mișcă. Este inima ta.

Așa te-am văzut prima dată. Atunci când monitorul s-a stins, mama ta avea ochii umezi, și-a întors capul și a respirat adânc. Eu am rămas cu ochii pe ecranul acela negru, tu nu mai erai. M-am gândit la Italia. Și ea avea un căluț de mare în burtă. Dar nu avea un loc pe monitor, era destinată întunericului.

Seara am mers în localul unde se vindeau arancini. Am mâncat uitându-mă la televizorul de pe zid fără să aud sonorul, pentru că era acoperit de vocile oamenilor. Lume singuratică cinând în picioare pe un covor de rumeguș și servetele de hârtie unse. M-am întors în stradă, distrat și neputincios, lovind întunericul. Magazinele se închiseseră și orașul se pregătea să se odihnească. Am intrat într-o cabină să telefonez, receptorul era desprins de firul care atârna mort. Am spus: telefonez de la altă cabină. Dar nu m-am mai oprit, am mers drept înainte.

Acasă Elsa, așezată pe divan, vorbește cu Raffaella, le aud vocile în timp ce îmi așez geanta. Raffaella se ridică, mă înăbușă cu carnea ei, o cuprind cu brațe reticente, este desculță. Îi văd cu coada ochiului pantofii pe covor.

— Sunt atât de fericită, în sfârșit pot s-o fac pe mătușa!

Tremură de elanul îmbrățișării pline de pasiune. Îi privesc pantofii, deformați de folosință.

— Noapte bună.

— Te duci la culcare?

— Mâine dimineată trebuie să mă scol foarte devreme.

De pe divan, Elsa îmi întinde un obraz călduț, îl ating ușor. Raffaella mă privește cu ochii ei rotunzi și infantili:

— Te deranjează dacă mai stăm puțin de vorbă?

Vorbește cât vrei, Raffaella, lasă-ți inima să răsuflă cât e vie, suntem cu toții tovarăși într-o croazieră pe o căruță fără roate.

A doua zi sunt în avion, merg la un congres, ceva scurt, mă duc și mă întorc în aceeași zi. Manlio stă lângă mine, fură cu brațul și spațiul de pe rezemătoarea mea. Îi simt parfumul aftershave-ului. Am locul de lângă fereastră, privesc aripa albă pe fundalul gri al pistei. Suntem încă la sol. Aici jos nu e cine știe ce, aerul e murdar și dens, dar deasupra norilor va fi poate soare. Stewardesa trece cu căruciorul de ziare. Manlio îi privește fundul. În timpul zborului o să beau o cafea, o cană de „pipi-cafea“, cum zice Manlio. *Trebuie să cobor. Avionul ăsta va cădea, trebuie să cobor, nu vreau să crăp alături de Manlio cu o cană de pipi-cafea în mână.* Mă simt rău, transpir, inima îmi torturează pieptul, nu-mi simt brațul. *Nu, voi muri de infarct, în picioare în W.C.-ul metalic care dansează, cu pachetul de șervețele detergente plutind în chiuvetă.* Mă ridic.

— Unde te duci?

— Cobor.

— Ce naiba zici?

Au închis ușa, avionul s-a pus în mișcare.

Stewardesa mă oprește:

— Scuzați-mă, domnule, unde mergeți?

— Trebuie să cobor, mă simt rău.

— Chem un medic.

— Sunt medic! Mă simt rău, lăsați-mă să cobor.

Probabil că am un aspect înfiorător, fata în uniformă cu părul blond strâns la spate și un năsuc inofensiv se retrage și intră în cabina comandantului. Intru și eu. Doi bărbați în cămăși albe cu mâneci scurte se întorc spre mine.

— Sunt medic, am un infarct, deschideți ușa.

Scara se apropie de avion, se deschide ușa. Aer, în sfârșit aer, dau buzna pe scări. Manlio mă urmează. Stewardesa îl cheamă:

— Ce faceți, coborâți și dumneavoastră?

Manlio ridică brațele în vântul care îi smulge haina:

— Sunt un coleg! strigă.

Suntem din nou pe suprafața de asfalt. Un lucrător al aeroportului ne ia cu micul său automobil și ne duce spre ieșire. Nu vorbesc, țin brațele încrucișate, gura strânsă. Inima s-a întors la locul ei. Manlio își pune ochelarii de soare, chiar dacă nu-i soare. Coborâm.

— Pot să știu ce te-a apucat?

Mă silesc să zâmbesc:

— Ți-am salvat viața.

— Zici că va cădea?

— Nu, acum nu mai cade. Dintr-un avion care trebuie să cadă, nu reușești să cobori.

— Ai făcut pe tine de frică?

— Da.

— Și eu.

Râdem și mergem la bar să bem o cafea ca lumea. Pierdem congresul.

— Fir-ar să fie, zice Manlio.

Lui îi plac improvizațiile. Și în timp ce stă acolo în picioare, îi spun. Îi povestesc totul cu obrajii atârând, pentru că îmi țin capul aplecat peste cănița goală și mă joc cu lingurița. Acolo, în barul aeroportului, cu lumea care mănâncă sandvișuri trăgând cu ochii la bagaje, dezleg sacul emoțiilor, al dorințelor, ca un bătrân adolescent înecat într-o poveste de dragoste. Nu-mi pasă că Manlio este persoana cel mai puțin potrivită, simt nevoia să spun cuiva, iar el este lângă mine cu ochii lui de porc mistreț. Suntem prieteni, prieteni nepotriviți, o știm amândoi, dar avem un moment de intimitate acolo, lângă teigheaua de metal cu cafeaua de mult terminată.

— Și cine-i asta?

— Ai văzut-o.

— Am văzut-o?

— Într-o seară, în timpul congresului de oncologie, era la o masă lângă noi.

Dă din cap:

— Nu mi-o aduc aminte.

Lumea trece. Manlio și-a aprins o țigară, chiar dacă fumatul este interzis. Mă uit drept înainte și îi spun lui, îmi spun mie însumi, mulțimii aceleia necunoscute care îmi trece prin față. O spun pentru că

trebuie să o fac:

— Sunt îndrăgostit.

Manlio stinge mucusul cu vârful mocasinilor:

— Luăm avionul următor?

Parchez mașina, îmi iau geanta de pe scaun și mă îndrept spre spital. Italia se ivește pe neașteptate, brusc este foarte aproape de mine. Îmi atinge brațul, îmi caută carnea prin stofa hainei. Mai înainte de a mă surprinde, mă sperie. Este scofâlcită, nemachiată. Nici măcar nu și-a tras părul pe frunte. Are o frunte mare și apăsătoare, îi strivește ochii. Mă uit în jur și, între timp, știu că mă apăr de ea, de greutatea pe care o duce în dimineața asta.

— Vino.

Traversez strada fără s-o ating. Vine după mine cu capul plecat, mâinile vârate în jacheta de bumbac deșirat. O mașină încetinește, ea n-o bagă în seamă, privește doar pașii mei grăbiți. Mă îndepărtez de spital, ca un hoț cu o pradă indecentă. O iau pe strada care duce până la o cafenea pe care o cunosc.

Mă urmează pe scara în spirală până la etaj, într-o sală goală care miroase a fum stătut. Se așază lângă mine, foarte aproape. Mă privește, apoi nu mă mai privește, apoi mă privește din nou.

— Te-am așteptat.

— Scuză-mă.

— Te-am așteptat mult. De ce nu mi-ai telefonat?

Nu răspund, n-aș ști ce să-i răspund. Și-a dus o mână la față, iar fața îi este acum roșie, ochii gri de plâns. În fundul sălii se află un acvariu. De departe, peștii par confetti.

— Te-ai răzgândit, nu-i așa?

N-am chef să vorbesc, nu în dimineața asta, nu la ora asta.

— Nu-i așa cum crezi tu...

— Dar cum este? Spune-mi, cum este?

Există o sfidare în ochii ei, în plânsul acela care nu vrea să izbucnească. Își ține buzele strânse și își trage insistent mânecile jachetei în jos. Mă deranjează mâinile ei nervoase și expresia chipului care nu-mi lasă nici o portiță de ieșire. Ar trebui să-i spun de Elsa, dar astăzi n-am chef de șocuri afective. Mă obosește să stau cu ea, lipit de masa asta, este prea puțină lumină, miroase a fum și mai sunt și peștișorii aceia uitați acolo ca niște confetti de la un carnaval terminat. Pe neașteptate începe să plângă în hohote, se aruncă la gâtul meu, cu buzele și nasul ude.

— Nu mă părăsi.

O mângâi pe obraz, dar mâinile îmi sunt rigide, sunt ca niște labe. Respiră pe mine, mă sărută. Gura îi miroase ciudat, a rumeguș, a stomac deranjat. O opresc, opresc răsuflarea aceea care mă scârbește.

— Spune-mi că mă iubești.

— Termină!

Dar își pierde orice urmă de control.

— Nu, nu termin...

Se agită pe scaun, sughite. Se aud pași pe scară. Un băiat intră la toaletă, un școlar cu ghiozdanul în spate. Italia se retrage la locul ei, este mai calmă. Îi iau mâna:

— Trebuie să-ți spun ceva.

Mă privește și fruntea ei pare acum făcută din ghips.

— Soția mea... este bolnavă.

— Ce are?

Spune-i, Timoteo, spune-i-o în fața aia a ei pe care s-a cuibărit mizeria. Spune-i că aștepti un fiu legitim, moștenitor al vieții tale sterile și cumpătate. Spune-i că trebuie să avorteze, pentru că acum este momentul bun, acum când ea te sperie și te gândești: ce fel de mamă va putea fi vreodată o femeie atât de disperată?

— Nu știu ..., spun și mă trag înapoi cu bustul, cu lașitatea mea.

— Ești doctor și nu știi ce are soția ta?

Băiatul a ieșit de la toaletă, îl privim cum iese, ne privește și el. Are ochii negri și bărbia subțire. Trece pe lângă acvariu și dispare pe scara în spirală.

— Mă duc la toaletă.

Se clatină și dintr-odată își ia avânt și se lovește cu capul de perete, atât de tare încât acesta se zguduie. Mă ridic și mă duc lângă ea.

— Ce faci?

Râde și mă alungă, râsul acela mă sperie mai mult decât orice plâns.

— Uneori am nevoie de câte o lovitură.

Ieșim din nou afară, ne mișcăm încet.

— Te doare capul?

Este distrată, se uită la lumea care îi iese în față.

— Te conduc la taxi.

Dar urcă în primul autobuz care trece.

Întorc spatele, mă îndrept spre spital. Și nu mă gândesc decât la mine. Să n-o iubesc a fost astăzi lucrul cel mai ușor din lume. Dar în timp ce operez, în timp ce am mâinile pe un ficat, ea rămâne pe mine ca un lucru neplăcut. O văd cum bate la ușa casei mele, se preface că este reprezentanta unei firme sau una dintre persoanele acelea care bântuie prin blocuri scâpând de controlul portarilor. Are privirea tulbure în timp ce sună la ușă și tremură, ochii i se luminează când o vede pe Elsa și o roagă să o lase să intre. Elsa, somnoroasă, este îmbrăcată cu o cămașă de noapte ecru, sub șifonul de mătase trupul ei este gol și cald. Italia este mică, are urme de transpirație sub braț, a transpirat în autobuz, a transpirat toată noaptea, s-a zvârcolit în somn. Privește casa, cărțile, fotografiile, sânii Elsei, plini, bronzați încă. Se gândește la cepele goale care se odihnesc pe coastele ei și la inima care îi bate sub ele. Este îmbrăcată cu fusta aceea ridicolă cu cordon din elastic care îi alunecă pe șolduri. Elsa îi zâmbește. Este solidară cu ființele de același sex cu ea, chiar și cu cele mai modeste, este o femeie emancipată, indulgența i se pare o datorie. Italiei nu, are un copil în burtă, sub fusta cumpărată din piață, ea nu este indulgentă. Elsa se întoarce: „Spune-mi, ce vrei?“ (de obicei le tutuiește pe fetele din clasele inferioare). Italia se simte rău, amețește, nu a dormit și nu a mâncat. „Nimic“, spune și se întoarce spre ușă. Apoi privirea îi cade pe

plicul alb cu ecografia aflat în hol...

Între prima și a doua operație o sun pe Elsa.

— Cum te simți?

— Foarte bine.

— Nu ieși?

— Mai târziu puțin, derulez un interviu.

— Să nu deschizi nimănui.

— Cui ar trebui să-i deschid?

— Nu știu, dar să întrebîi întotdeauna cine este.

O pauză, apoi o aud rîzînd în receptor, îmi imaginez obrajii ei, gropițele pe care le face cînd rîde.

— Paternitatea are un efect straniu asupra ta, parcă ai fi bunica.

Rîd și eu, pentru că mă simt ridicol. Casa mea este în ordine, soția mea este puternică, înaltă și puternică.

Seara privesc pe fereastră. Mă aflu în dormitor, dau la o parte perdeaua și cercetez strada dincolo de coroanele copacilor, pe o parte și apoi pe cealaltă, unde clipește semaforul. Nu se vede nimic în afară de o mașină care trece, o mașină anonimă care duce acasă pe cineva. O caut pe ea. Nu știu dacă o caut pentru că îmi lipsește sau pentru că mă tem că s-a postat aici dedesubt și că ne pîndește. Privesc în direcția în care locuiește: acoperișurile, antenele, cupolele, dincolo de bulevardul acela populat cu figuri nocturne, care apar în lumina farurilor unui automobil, pînă la barul care ne-a văzut de prea multe ori și cine știe dacă la ora asta mai este încă deschis. Prea multe lucruri îngrămădite ne despart, ziduri peste ziduri, existențe încolăcite în somn. E bine să fie așa, e bine să-mi trag sufletul. *Nu fi supărată, Italia, așa este viața. Momente minunate de apropiere și apoi rafale înghețate de vînt. Iar dacă tu suferi acolo, dincolo de ultima cazemată de ciment, suferința ta îmi este necunoscută și străină la această distanță. Ce importantă are că ai rămas gravidă de un murdar scuipat al meu? În noaptea aceasta ești singură cu bagajul tău pe peronul unui tren care se duce și pe care l-ai pierdut.*

— Nu te culci?

Mă întind lângă mama ta care a făcut duș și are încă părul ud. Șuvițe aspre îi înconjoară chipul, citește. Mă strîng în partea mea, îi simt mîna foșnind pe țesătura pijamalei mele.

— Cine știe cum va fi?

Mă întorc puțin.

— Copilul. Nu reușesc să mi-l imaginez.

— Va fi ca tine, foarte frumos.

— Poate e o fetiță, spune aplecînd cartea, urâtă ca tine.

Se apropie, șuvițele ei ude mă ating.

— Ieri noapte am visat că era fără picioare, că se năștea și nu avea picioare...

— La următoarea ecografie va avea deja picioare, fii liniștită.

Se întoarce în partea ei și începe să citească.

— Te deranjează lumina aprinsă?

— Nu, îmi ține companie.

Stau cu cearșaful tras peste ochi în lumina gălbuie. Nu dorm, moțai liniștit de lumina aceea, de respirația de alături care îmi sugerează că viața va continua așa, ușoară, parfumată cu șampon. Dar iată

că în gândurile somnoroase care vagabondează plăcut, îmi vine în întâmpinare un copil ciung. Elsa a stins lumina. Și eu dorm, dar nu adânc. O aud pe mama ta strigând: „Blestematule, dă-mi înapoi picioarele lui! Dă-mi-le!“ Atunci, în apa bleumarin a nopții, visez ceva teribil. Se face că mă duc în hol, iau bisturiul din geantă și mă evirez. Apoi deschid fereastra și arunc bucata aceea de carne pe trotuar, unei pisici, Italiei, dacă este acolo. *Uite, Buruiană, prinde-l pe tatăl copilului tău.* Și strâng picioarele cât pot de tare. Ce oroare, Angela, viața mușcată noaptea, o mușcătură dată stării de veghe, alta fantasmelor!

Soneria telefonului făcea un zgomot monoton în receptor, suna în gol în cocioaba aceea. Departe de mine, de mâna mea, de urechea mea. Nu era acasă la zece. Nu era la prânz. Nu era la șase după-masa. Unde era? Să facă curățenie în vreun birou, să golească vreo hazna. Mergea pe străzile orașului ștergând zidurile cu chipul acela scofâlcit pe care i l-am văzut ultima oară în cafenea, când aspectul ei dezagreabil mi se păruse de nesuportat, umilitor pentru ea și pentru mine. Umiliința poveștilor care se îndreaptă spre gunoi. Când amanții ies din silueta lor și pun în lumină o imagine obiectivă a celuilalt, necamuflată de propriile dorințe. Ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, dar de la dragoste am trecut într-o oarecare măsură la ferocitate, pentru că devenim îngrozitori cu acela care ne-a creat iluzii, Angela.

În cafeneaua aceea o privisem ca pe o trecătoare, ca pe unul din trupurile inutile care aglomerează lumea, străzile, autobuzele. Trupuri pe care în fiecare zi le deschid și le scotocesc, fără bucurie, fără milă. Privirea mea chirurgicală coborâse de la ochii ei la mâna pe care își sprijinea bărbia, rușinând-o, descoperind mici urâtenii, câteva fire de păr pe barbă, degetul mic strâmb, două dungi pe gât. Se întorsese sub mizerabila ei calotă, iar eu puteam s-o privesc așa, fără nici un sentiment, fărâmițându-i lipsa de armonie. Îi simțeam din nou răsuflarea neplăcută... provenea de la un corp macerat, ca răsuflarea bolnavilor atunci când se trezesc după anestezie.

Telefonul nu era scos din priză, funcționa, îmi spusese un telefonist cu vocea metalică, dar ea nu răspundea. Poate era acasă, lăsând sunetele să planeze deasupra corpului ei ghemuit, să intre în ea, zgâlțâind-o cu monotona lor intermitență, făcând-o să tremure. Era unicul mod de a-i spune că n-o părăsisem. Am continuat s-o sun așa până seara, să mă iluzionez că dialogam cu ea prin intermediul sunetului aceluia sec.

Am ieșit din spital sfârșit și, în drum spre casă, am trecut de mai multe ori prin intersecții fără să aștept culoarea verde a semaforului. Parcurgeam străzile și fâșiile de lumină care mă prindeau, cu ochii dilatați și cu o expresie amenințătoare... Nu m-aș fi eliberat niciodată de ea, imaginea ei ar fi continuat să mă persecute. Italia mă domina, scrijelea orice intenție a mea. Vocea ei îmi lovea tâmpile. Era atât de prezentă, încât îmi întorceam capul căutând-o. Dacă ar fi stat pe scaunul de lângă mine, cu jacheta deșirată, cu mâinile albe vârstate de albastru și cu ochii ei spălăciți, poate mi-ar fi fost mai ușor s-o uit.

Nora mă sărută, simt rujul unsuros alunecându-mi pe obraz. Ea și Duilio rămăseseră la cină și cina începuse deja.

— Felicitări, tătucule!

— Mulțumesc.

— E o veste minunată!

— Mă duc să mă spăl pe mâini.

Din celălalt capăt al mesei Nora aruncă un pachet învelit în hârtie albă. Elsa, distrată, nu-l prinde la timp și pachetul aterizează în sosul de ton. Îl iau și îl curăț cu șervetul.

— Mamă, ți-am spus să nu...

— Numai un mic dar de bun augur. Nu uita că prima cămășuță trebuie să fie nouă și de mătase.

Elsa desface pachetul și mi-l dă mie.

— Ține, ești mulțumit? Avem cămășuța nouă.

Râde, dar eu știu că este iritată. Nu vrea daruri pentru copil, e prea devreme. Cămășuța este o batistă cu două găuri, îmi vâr înăuntru degetele mari. S-a terminat apa de la masă, mă ridic să umplu carafa. Deschid robinetul, apa șterge vocile de dincolo. Familia conversează, își mișcă fețele, mâinile. Pentru mine ei sunt deja în spatele unui geam, obișnuitul geam aburit unde se oprește lumea când eu n-am chef de ea și ea n-are chef de mine. Elsa vorbește cu tatăl ei, îi atinge brațul. O văd izolată, ca decupată din aburi, o văd foarte bine. S-a întors în centrul universului, a dispărut fragilitatea pe care o avusese doar cu câteva seri înainte, nesiguranța ei neașteptată, emoționantă. Este din nou ea, puternică și neobosită, doar puțin mai misterioasă. Chiar și privirea pe care mi-o aruncă este aceea dintotdeauna, participând la lucrurile superficiale, dar distrată în profunzime. Nu mai are nevoie de mine.

Mă întorc cu carafa, le torn tuturor de băut.

— Scuzați-mă, și plec.

Nu am avut nici măcar grijă să închid ușa, atât de tare mă grăbesc să formez numărul ei.

Nu era acasă nici măcar seara. Am pus jos receptorul, am pus jos singurătatea pe care o simțeam peste tot, în mâna grea, în urechi, în liniștea biroului meu. Stăteam pe întuneric, silueta Norei a apărut în oglinda ușii, ca aceea a unei ciori. Becul din coridor o lumina ușor, mă privea în întuneric. A durat puțin, dar în acel puțin am avut senzația că înțelesese ceva. Și nu faptul că eram singur pe întuneric, cu telefonul în mână, a făcut-o să înțeleagă că aveam o viață dublă, cât corpul meu, atât de diferit față de cum era în sufragerie. Cu umerii aplecați, frânți, cu ochii lucitori... eram prea departe de mine însumi. O intimitate neașteptată, dictată de întâmplare (se ridicase să-și ia țigările, pe care le uitase în poșeta din hol), s-a stabilit între noi. Ciudat, Angela, dar uneori reușesc să te înțeleagă tocmai persoanele de la care te aștepți cel mai puțin. A făcut un pas spre mine în întuneric.

— Timo...

— Da?

— Am un neg pe spate, a crescut mult, voiam să ți-l arăt.

Este trei dimineața, mama ta doarme. Trupul ei pare un munte la asfințit, o siluetă întunecată, impenetrabilă. Poate că nu este chiar atât de greu, cum cred, să o las, e suficient să mă îmbrac și să plec. Vor face un zid împotriva mea ea, familia ei, prietenii. Apoi, împotriva zidului aceuia, se va resemna. Dacă ar fi fost în locul meu, ea nu s-ar fi temut, m-ar fi lăsat afară pe balconul de serviciu, cum făcuse cu puțin înainte cu punga de gunoi.

O ploaie ușoară ca o pudră mă udă fără să mă facă ciuciulete. M-am strâns în pardesiu în timp ce mă plimbam, nu aveam nici o destinație, voiam doar ca noaptea aceea să nu se întoarcă împotriva mea. Nu mă simțeam obosit, umblam sprinten. Mâncasem puțin și digerasem și puținul acela. Străzile erau pustii și tăcute. În scurt timp mi-am dat seama că liniștea aceea nu era totală, că asfaltul gemea înăbușit. Noaptea, orașul este ca o lume părăsită de către oameni, dar plină de prezența lor. Cineva care iubește, cineva care

se desparte, un câine care chelălăie pe o terasă, un preot care se scoală. O ambulanță care târâie un bolnav din căldura patului său către spitalul meu. Și o curvă care se întoarce cu picioarele negre ca întunericul, și bărbatul care nu o așteaptă și doarme ca un munte întunecat și teribil. Exact ca Elsa. Pentru că în somn persoanele se aseamănă toate între ele, se aseamănă pentru cel care nu doarme și știe că nu va putea dormi.

Mergeam și fiecare formă mi se părea că este Italia, copacii acoperiți de o fosforescență ciudată, contururile metalice ale mașinilor parcate, stâlpii care se aplecau furișându-se în propria lor lumină, până și terasele și streșinile. Ca și cum trupul său uriaș ar fi dominat orașul.

Am îmbrățișat un copac. M-am trezit brusc cu corpul lipit de un trunchi mare și ud. Strângându-l, îmi dădeam seama că dorisem să o fac și altă dată, dar că numai acum o descoperisem. *Poate s-a sinucis, de aceea nu mi-a răspuns la telefon. Mâna gri îi atârnă în afara vanei, acolo unde rugina a mâncat smalțul... perdeaua de plastic sfâșiată de ultimul rest de respirație. Murise gândindu-se la mine, încercând să mă îmbrățișeze sau să mă alunge pentru ultima oară. E noapte, apa s-o fi răcit deja. Apa care a fost fierbinte până când sângele a ieșit cu ușurință din încheieturile tăiate. A folosit poate un briceag sau lama de bărbierit pe care o lăsasem acolo. Este important instrumentul cu care alegi să te omori, înseamnă deja un testament.*

Din întuneric se ridică un țipăt. M-am împiedicat și am căzut peste o grămadă de cârpe: un om care doarme pe jos. Își scoate capul din culcușul lui mizerabil.

— N-am nimic!

Se agită, țipă, crede că vreau să-l fur, ce să fur? Grămada aceea de zdrențe putrede? Dinții care, atunci când deschide gura și un plânset răgușit i se rostogolește în șanțul lucitor al gâtului, se vede că lipsesc?

— Mă scuzați, am căzut.

Ce am atins? Ce miasme am respirat? Bărbatul emană un miros îngrozitor, ca de câine abandonat cu burta spintecată pe marginea drumului. Și Italia putea atunci când tragedia a copleșit-o, când a înțeles că o părăseam, că nu aș fi ținut-o nici pe ea, nici pe copilul ei, că i-aș fi oferit încă o dată bani... Aș vrea să fug, dar, în schimb, îl țin pe omul acela cu toate puterile. Mă prăbușesc peste gâtul său negru, peste părul țepos ca o blană și respir. Îi respir mirosul de câine neîngropat.

Încercam un contact, Angela, care să mă împingă definitiv în cealaltă parte, în mlaștina dintre mare și oraș, acolo unde locuia singura ființă pe care o iubeam cu adevărat. Unctorul acela nocturn nu fugea de mine. Dimpotrivă, acum mă cuprindea cu brațele și chipul său murdar mă căuta în colțul în care mă ascusesem. M-a găsit și mă mângâie pe cap, iertător ca un preot care iartă un asasin. Dar meritam eu atâta milă, fetițo? În colțul acela întunecat, un nenorocit mă primea, mă călăuzea. Pe strada udă pe care el visa și unde visam și eu acum, lipit de damful acela de viață, căreia nu-i aparținea nimic, departe de casa mea cu parchet și whisky. Pentru mine așa era dragostea, orfană și lipită de piele, dragostea nevoii extreme, când destinului i se face milă de noi și ne dăruiește un biberon.

— Vrei să bei?

A scos de sub cartoane o sticlă de vin și mi-a întins-o. Am băut fără să mă gândesc la gura care se așezase mai înainte pe marginea ciobită, am băut gândindu-mă la tata. Tata care murise pe stradă, căzuse printre oameni, alunecase pe oblonul unui magazin închis, ținându-se cu mâna de gâtul din care viața se scurgea.

Înainte de a mă îndepărta, i-am dat bani, toți banii pe care-i aveam la mine, am vârat mâna în portmoneu și am scos tot. A acceptat ca un cerșetor oarecare. A ascuns cu grijă banii sub zdrențe, ca și cum s-ar fi temut că mă voi răzgândi. M-a însoțit cu o privire neîncrezătoare până în intersecția după care am dispărut.

Întinericul începea să se decoloreze, udat de ploaia care nu înceta să cadă, ușoară și continuă. Conduceam în lumina aceea șovăielnică și din când în când farurile vreunui automobil îmi băteau în ochi. Două călugărițe filipineze așteptau în stația de autobuz, sub două umbrele mici, un bar deschidea, un teanc de ziare ude learcă zăceau lângă un chioșc închis încă. Am ajuns obosit, epuizat de noaptea aceea densă și nedormită. Acum voi dormi în brațele ei. Și doar mai târziu ne vom primi viitorul. Dădusem deja o bătălie în timpul acelei lungi nopți. Nu trebuia spus nimic, trebuia doar să o strâng în brațe fără o vorbă. Am coborât cu obrajii înroșiți de căldura din mașină. Străzile erau uscate în lumina aceea gri, în care se distingea de-acum fiecare lucru, sau poate că acolo nu plouase. Absența ploii care mă torturase toate noaptea părea să spună că lupta se terminase cu adevărat. Italia mă așteptase în siguranță, într-un loc uscat.

Eram la jumătatea celui de-al doilea palier când am auzit jos bufnetul ascensorului care sosea, apoi țâcănitul înăbușit al unor pantofi de damă în holul de la intrare. Am coborât în fugă și am văzut-o ieșind.

— Italia!

Am ajuns lângă ea tocmai când își întorcea capul, nici n-am privit-o măcar, am luat-o doar în brațe. Se lăsă strânsă, moale, fără să-și ridice brațele, rămânând exact așa cum era. Cu capul înfundat în umărul meu, i-am văzut mâna atârându-i pe lângă șold. O voi *ridica în brațe, își va întinde mâinile și îmi va răspunde la îmbrățișare, se va abandona, iar eu am s-o sprijin*. Dar nu se mișcă, rămase așa până când mi-am reluat respirația normală și i-am simțit inima bătând calm și profund. Era caldă și vie. Restul nu mai avea importanță. Ar fi fost suficiente câteva mângâieri ca să o am înapoi, o cunoșteam, se lăsa iubită fără inutile dovezi de orgoliu. M-am desprins de ea s-o privesc.

— Unde te duci?

— În piața de flori.

— Unde?

— Lucrez acolo.

— De când?

— De puțină vreme.

Sub fardul închis la culoare, ochii ei gri erau imobili ca niște pietre, iar chipul avea o expresie mai matură. Eu, în schimb, eram înarmat doar cu nevoia pe care o aveam de ea.

— Cum te simți?

— Bine.

I-am pus mâna pe burtă.

— Și el... el cum se simte?

Nu a răspuns, Angela. Începeam să simt greutatea holului din spatele nostru și a frigului care îmi pătrundea prin hainele ude. I-am luat mâinile să i le duc împreună cu ale mele pe pânțele ei, care respira sub hainele prea subțiri pentru anotimpul acela deja friguros, pentru zorii fără soare. Mâinile ei s-au lăsat conduse fără nici o împotrivire, ca două frunze în noroi. Îmi veni în minte frunza roșie, prima din toamna aceea, căzută pe geamul mașinii mele în fața clinicii.

— Am făcut avort.

Am privit-o în ochii deschiși la culoare și impasibili și am clătinat din cap, era inima cea care îl clătina.

— Nu-i adevărat.

Îi prinsesem brațele, o scuturam și eram gata s-o lovesc.

— Când l-ai făcut?

— L-am făcut.

Nu părea tristă, mă compătimea cu ochii aceia de piatră.

— De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai căutat? Eu îl voiam, îl voiam cu adevărat...

— A doua zi te-ai fi răzgândit.

Acum o să mă lase, acum o voi pierde, acum când viața mea nu se mai înmulțea într-a ei. Disperat, am început s-o acopăr cu mici sărutări care au căzut ca o grindină pe chipul ei rigid. *Nu-i nimic, vom face alți copii. O să-i facem mâine, acum. Acum vom merge să facem dragoste pe cuvertura de pluș, te vei lipi de mine și vei rămâne din nou însărcinată. Ne vom duce în Somalia și casa noastră va fi plină de copii, copii în leagăn, în hamace, în șaluri...*

Dar noi eram deja o fotografie, Angela. Una dintre fotografiile acelea rupte care separă între umeri doi iubiți care s-au pierdut. Acum se va duce să taie lujere, să vândă flori cine știe cui. Unui amant, cuiva care merge la cimitir, cuiva care a avut de curând un copil.

— Unde ai făcut avort?

— La țigani.

— Ești nebună... Trebuie să vii la spital.

— Nu-mi plac spitalele.

Nu-ți plac chirurgii, m-am gândit, și am prins-o de încheietura mâinii.

— Trebuie să vii cu mine.

— Lasă-mă, mă simt bine.

Mi-a respins mâna. Nu mai eram bărbatul ei. Mâna mea era mâna nimănui. Avea din nou chipul împietrit, golit de oricare din expresiile pe care i le cunoșteam. Cenușa zorilor îi intra în urechi, aluneca pe obraji ei colorați de o sănătate falsă. Se afla în fața mea, dar dispăruse deja în viața ei. Distrată, anonimă, ca una din mâinile acelea umede care ne dau restul la piață.

— Plec.

— Te conduc.

— Nu-i nevoie.

În timp ce se îndepărta, m-am așezat pe bordura trotuarului și, fără să o privesc, mi-am aplecat capul între mâini. Și am rămas așa până ce zgomotul pașilor ei a dispărut, și după aceea, când s-a lăsat tăcerea. Telefonul sunase în gol în casă, în timp ce ea, la câțiva metri mai încolo, în interiorul unei rulote ce se clătina, se lăsa pătrunsă de croșeta unei megere, poate aceeași care o învățase să prezică viitorul. Așa se terminase: cu o cârpă strânsă între dinți, să nu țipe.

De ce-ți povestesc toate astea? N-am nici un răspuns să-ți dau. Unul dintre răspunsurile mele precise, scurte, „chirurgicale“, cum le numești tu. Este hemoragia vieții cea care bate la tâmples. Ca și hematumul din cutia ta craniană. Acum știi, Angela, tu ești cea care mă operează pe mine.

Nu-ți caut iertarea, nu profit de călătoria ta. Crede-mă, m-am judecat cu mulți ani în urmă, așezat pe trotuarul acela. Și a fost un verdict fără apel, neclintit în timp ca o piatră de mormânt. Sunt vinovat, mâinile mele o știu.

Dar dacă ai ști de câte ori mi-am imaginat copilul acela pierdut! L-am văzut crescând lângă tine ca un frate geamăn fără noroc. Am încercat în zadar să-l îngrop. S-a întors când a vrut și s-a strecurat în pașii mei, în oasele mele care îmbătrânesc. S-a întors în toate ființele dezarmate, în copiii fără păr din secția de oncologie pediatrică, s-a întors într-un arici pe care l-am călcat pe un drum de țară. S-a întors în relele pe care ți le-am făcut.

Îți aduci aminte de judo? Nu voiai să mergi, dar eu, în felul meu, te-am obligat. Cu tăcerea, cu reproșurile mute, care înainte de a te face să te supui, te întristează. Mă plimbam în jurul vechii săli de sport, a vechilor aparate, a bătrânilor profesori, cu sacul de box și linoleumul dezlipit. Coboram din mașină, adulmecam sudoarea, figurile combatanților, luam pliantele cu orare. Ce să-ți spun, Angela? Obișnuita poveste. Că atunci când eram copil mi-ar fi plăcut să fiu un campion de arte marțiale, să mă strecur noaptea într-o sală de sport ca aceea, cu tricouri, mușchi adevărați, fețe dure, și să mă înarmez, sub veston și sub ochelarii bunelor maniere, cu o forță invizibilă și sigură. Din două mișcări să pun pe cineva la pământ, un coleg, pe asistentul acela cu o statură care te înspăimântă doar când îl privești. Vise de om laș, de copil moale. Aș putea să-ți spun asta. Și ar fi adevărat, așa era. Existau toate sentimentele acelea ușor neplăcute și ușor patetice, dar mai exista ceva. Exista, nemărturisită, dorința de a te face să te supui, de a-ți face ceva anapoda, pentru că viața mea anapoda se răsfrângea asupra ta. Și existau toate condițiile să nu fiu descoperit. Era un sport bun, nici mama ta nu a reușit să găsească pe chipul meu patern contraindicații. Desigur, existai tu, care voiai să faci dans și umblai prin casă pe vârfuri, cu fularul mamei tale legat peste șolduri. Voiai să dansezi, Angela. Dar erai prea înaltă pentru dans. Erai potrivită pentru judo. E un sport bun, am spus, o disciplină pentru spirit. Trebuie să fii leal, să respecti mișcările și partenerii, fie ei băieți sau fete. Te-am luat de mână, ți-am cumpărat papuci și te-am dus în sala aceea de la subsol.

Și iată-te acolo cu judocanii și centura rigidă la brâu. Luptai fără plăcere, și numai dorința de a nu fi pusă la pământ te făcea să rezisti. Luptai pentru mine, care veneam să te privesc. Luptai să nu ajungi la covor, să nu simți cum te izbești de pământ și să nu auzi vocea aspră a maestrului care îți striga să te ridici, când plângeai. Nu-ți plăcea costumul de judo, era rigid ca un sac. Tu voiai voalurile rochiei de

balerină, pantofiorii cu vârful de ghips, voiai să te simți ușoară. Dar iată-te acolo, în fața tovarășei de luptă pe care ți-o dădeau întotdeauna, una robustă, cu o coadă de cal care sălta în aer ca un bici. Robustă și zveltă, tu însă erai slabă și rigidă. Îți dădeam sfaturi: „Trebuie să fii mai maleabilă în schimbul de tehnici“. Dar tu nu puteai fi maleabilă. Aveai prea multe lupte de dus.

Mă așezam pe scaunele acelea de grădiniță împreună cu alți părinți adunați acolo pentru trecerea la o altă centură. Stăteai ghemuită într-un colț al covorului de cauciuc albastru și îți așteptai rândul ținându-ți încrucișate picioarele goale. Îmi zâmbeai strâmb. Îți era frică de maestru, de mișcările pe care nu puteai să le controlezi, de fetițele mai dezinvolve decât tine, mai puțin pedepsite decât tine. Sosea rândul tău, te ridikai, te aplecai pentru salut. Maestrul îți striga mișcările, tu executai, nervoasă, nesigură. Cu obrajii plini de pete roșii și buzele strânse. Când prindeai tu, îți priveai partenera și părea că o implori să se lase doborâtă, să nu reziste. Când erai prinsă, îți dădeai drumul ca un sac. Câte lovituri ai încasat! Transpirată, învinsă, cu costumul sucit, salutai, treceai la o altă centură.

— Ești mulțumită? te întrebam în mașină. Nu erai mulțumită, erai extenuată.

— Când cazi pe tatami, nu doare, nu-i așa?

Nu era adevărat, pe tine te durea. Mă priveai roșie la față, cu plânsul în gât și mă întrebai din ochi: de ce?

Chiar, de ce? Suntem în timp de pace, de ce războiul acela inutil? Să te fortifici, să înveți disciplina. Nu te-am fortificat, ți-am făcut rău, ți-am luat din forță. Ți-am zidit veselia. Iartă-mă.

Apoi, într-o zi, te-ai lăsat de judo, ne-am întors în septembrie, după mare, erai centura verde-portocalie.

— Nu mai vreau să merg. Punct.

N-am mai insistat, te-am lăsat în pace, obosisem și eu. Începusem să trec prin fața sălii de sport fără nici un interes. Îngropasem fiorul acela, nebunia aceea, fiul acela. Prostii de tați, Angelina, de violatori care nu știu cum să crească. Punct.

Era doar o chestiune de timp. Timpul și-ar fi îndeplinit sarcina lui corozivă, mi-ar fi atacat remușcărilor până la a le face să devină talc. La urma urmei, Italia îmi făcuse un serviciu, îmi curățase viața de complicația aceea scârboasă. Nu se lăsase dusă a doua oară la clinică, disprețuise eleganța aceluia fals hotel. Eram vinovat doar în parte, mă limitasem la a o lăsa singură. În abandonul acela se cuibărea deprinderea mea cu lașitatea.

Într-o seară mi-a telefonat Manlio, ne-am dus să mâncăm o pizza ca doi studenți bătrâni care se revăd.

— Ce mai e cu fata aceea?

— Nu e.

— Și tu ce faci?

La o masă mai încolo, o femeie blondă fumează cu spatele la mine, văd doar fumul alb ridicându-i-se deasupra părului și chipul bărbatului care stă în fața ei privind-o. După expresia lui încerc să ghicesc chipul ei.

— Nu știu, spun, aștept.

— Ce?

— Nu știu.

Aștept ca femeia aceea să se întoarcă, poate seamănă cu ea.

Uneori mă duc s-o aștept la piață. E ora închiderii și o găsesc în mijlocul unui morman de flori rupte. Mă salută dând din cap. Pune casetele una peste alta, mută ghivecele cu plantele nevândute într-o camionetă acoperită cu o pânză verde din plastic, parcată în spatele tarabei. Aștept să-și termine treaba, proțăpăit cu hainele mele elegante în mijlocul apăraiei de pe jos. Italia își scoate cizmele de cauciuc și își pune pantofii. Când se urcă în mașină, ne purtăm unul cu celălalt fără bucurie, dar cu bunăvoință, ca doi prieteni bătuți cu același băț. Sau poate ca doi părinți care au pierdut un fiu. Suntem cu siguranță doi veterani. Ne mișcăm lângă o rană, trebuie să fim atenți unde punem cuvintele.

— Ce mai faci?

— Bine. Și tu?

— Ești obosită?

— Nu, deloc.

Nu-i niciodată obosită, își strânge mâinile crăpate de frig. A crescut, în mașină fruntea ei pare mai înaltă, dar umerii îi sunt mai adunați. Nu se lasă niciodată cu totul pe scaun, rămâne întotdeauna puțin îndepărtată, încearcă să reziste. Privește prin geamul mașinii lumea aceea care nu ne-a apărut.

Așteptăm ca doi convalescenți să treacă timpul, odată cu mașinile care se scurg și zilele care devin tot mai scurte. Luminile vitrinelor se reflectă în irișii Italiei, care le lasă să-i strălucească în ochi fără să le bage în seamă. N-am mai atins-o, nu te culci cu o femeie după un avort, o lași în pace. Și mi-e groază să mi-o imaginez goală, groază să nu mă trezesc în brațe cu durerea pe care o poartă înăuntru, care stagnează sub hainele ei umede. Îi este prea frig în piață, are nasul roșu, cojit. Scoate din buzunar o batistă, udă deja, și își suflă nasul. I-am adus vitamine, mi-a mulțumit, dar nu sunt sigur că le ia. Nu-i normal ca timpul să treacă așa. Nu pentru noi. Noi nu suntem prieteni, nici nu vom fi vreodată. Am fost amanți încă înainte de a ne cunoaște. Ne-am dăruit nebunește unul altuia. Iată de ce este atât de ciudată amabilitatea care s-a cuibărit între noi. O privesc și mă întreb ce legătură avem noi doi cu apa asta moartă. Nu se poate termina așa, fără un țipăt, fără nimic. Dacă e să cadă vreun demon peste noi, atunci să ne ardă! Nu putem sfârși pe teritoriul ăsta neutru.

Poate ar fi suficient să schimbăm scenariul. Mă sperie casa ei, cuvertura aceea de culoarea tutunului, șemineul gol, câinele ei orb și maimuța de pe perete cu biberonul între labe, ca o bătaie de joc. Așa că, într-o după-amiază, o întreb dacă are chef să stăm puțin singuri într-un hotel.

— Ca să nu stăm mereu în mijlocul traficului, spun.

Și așa, iată-ne într-o cameră care nu ne-a văzut niciodată, o cameră frumoasă în centrul orașului, cu perdele din damasc ca pereții. Nici măcar nu a privit în jur, și-a aruncat poșeta pe pat și s-a dus imediat la fereastră. A ridicat brațul să dea la o parte perdeaua. Am întrebat-o dacă îi era foame sau dacă voia să bea ceva, mi-a răspuns că nu. M-am dus în baie să mă spăl pe mâini și când m-am întors ea mai era încă acolo lângă perdea, privind afară.

— E foarte sus, a zis când mi-a auzit pașii, la ce etaj suntem?

— La nouă.

Avea părul strâns. M-am apropiat și am sărutat-o pe ceafă cu buzele deschise și ochii închiși. De când n-o mai sărutam așa? Și mă întrebam cum de renunțasem la ea atât de mult timp. Trupul ei călduț era din nou lângă mine în camera aceea nouă care ne-ar fi ajutat să uităm.

Acum îmi va simți umezeala buzelor. La început o să-i fie greu, dar după aceea va fi din nou a mea, ca întotdeauna. Nu poate renunța la mine, mi-a spus-o. Coboară brațul, perdeaua acoperă deschiderea spre orașul de zi. Încep s-o dezbrac, lângă stofa aceea grea și nemișcată. Îi scot jacheta, n-a făcut-o ea singură, e o jachetă urâtă dintr-o lănică fără culoare și foarte ușoară, pare mucilaginoasă. Îi ating sânii, sânii aceia mici și ofiliți care îmi plac atât de mult. Nu mă oprește:

— Iubitule, spune, iubitul meu... și mă strânge în brațe.

O iau de mână și o conduc spre pat, vreau să stea comod, să se odihnească. Îi scot pantofii. Are ciorapi deschiși, de nylon aspru, îi mângâi coapsele, picioarele care par ale unui manechin. Își scoate fusta, o împătorește cu grijă și o așază pe marginea de metal a patului. Face la fel cu bluza. Gesturile îi sunt lente, încearcă să câștige timp, să amâne momentul de intimitate.

Mă dezbrac repede, îmi arunc hainele pe jos. Profit de privirea ei întoarsă în altă parte, pentru că acum mi-e rușine. A dat la o parte cuvertura din partea ei de pat, se întinde și trage cearșafurile peste ea. Mă vâr lângă ea, în patul încă rece. Stă întinsă cu mâinile de-a lungul trupului, își încrucișează picioarele, unul îi alunecă, pentru că nu și-a scos ciorapii.

— Nu trebuie s-o facem neapărat.

— Știu.

Ce amant gentil am devenit dintr-odată! Ce ridicol trebuie să par! Nu avea nici un chef să se dezbrace. Ar fi rămas cu plăcere lângă perdeaua ușor trasă să privească lumea de la înălțime, să se întrebe dacă exista vreun loc undeva și pentru ea. Când o iau, tresare ușor, și apoi nu mai face nici un gest, mă lasă să mă mișc într-o tăcere absolută. Îmi ascund fața în părul ei, nu pot s-o privesc, mi-e frică să nu-i întâlnesc privirea impasibilă. Atunci gem tare, sperând să i se facă milă de mine și să-mi răspundă. Nu se întâmplă nimic. Nu ne ridicăm în zbor, rămânem pe pământ. Am ochii tulburi, părul ei mi-a intrat în gură. Nu reușesc să mă abandonez, văd, ascult totul. Bâzâitul ușor al frigiderului, ventilatorul rămas aprins, împreună cu lumina din baie. Iar zgomotul trupului meu care alunecă într-al ei e într-adevăr teribil. Italia nu este, trupul ei e gol pe dinăuntru. Îi apăs sufletul ca o iubire moartă. Acuplarea aceea este înmormântarea noastră. Îmi simt corpul transpirat sprijinindu-se pe scheletul ei. Nu mă mai vrea, nu mai vrea nimic. Trupul ei este un pasaj care se închide. Atunci înțeleg că am pierdut totul, Angela, pentru că tot ceea ce vreau se află, fără viață, în brațele mele. Îmi ridic pieptul de pe al ei. Ochii îi înoată în lacrimi ca niște pești într-o mare prea strâmtă. Plânge pentru că e singurul lucru pe care a vrut să-l facă de când am intrat în camera aceea de hotel. Sexul meu chircit se retrage repede ca un șoarece care traversează noaptea strada.

Rămân în tăcere lângă ea, până când plânsul devine mai puțin sfâșietor, mai blând. Plafoniera din tavan, un oval de sticlă albă, un ochi orb, ne privește fără să-i pese de noi.

— Nu reușești să nu te gândești, nu-i așa?

O rafală de vânt deschide fereastra și aerul rece ne atinge trupurile goale. Nu ne mișcăm, ne lăsăm sfichiuiți de frig. Apoi Italia se ridică, închide fereastra și se duce la baie.

I-am văzut trupul gol traversând camera, își acoperea sânii cu mâna. Am întins brațul spre cearșaful unde stătuse și care păstra încă urma ei călduță și m-am gândit că se terminase, că se terminase așa, într-un hotel. Gândurile au alunecat pe cutele cearșafului. M-am gândit la un prieten al meu care în tinerețe frecventa o prostituată, mereu aceeași. În timp ce făceau dragoste, ea se prefăcea că moare, el i-o cerea. M-am gândit la mulți bărbați pe care i-am cunoscut. Care făcuseră dragoste și acum erau morți ca toți oamenii. M-am gândit la tata. El frecventa femeii oarecare și o făcea cu multă prudență, fără să aibă de fapt vreun motiv, deoarece de când se despărțise de mama trăia singur. Și totuși, îi plăcea să țină anumite lucruri în secret. Alegea stranii figuri singuratice, femei între două vârste puțin atrăgătoare, aparent spălăcite, dar poate cu calități ascunse. Una era casieră la un cinematograf de mâna a doua, avea părul vopsit, un chip acvilin și sânii mari strânși într-un sutien rigid. Am văzut-o o singură dată, când tata m-a dus în barul care comunica cu cinematograful printr-o ușă de sticlă. În spatele ușii am văzut-o pe femeia la care tata se uita pe furiș cu o privire pe care nu i-o cunoșteam, o privire infantilă, sub sprâncenele foarte dese de satir bătrân. Părea fericit să se găsească în situația aceea, cu fiul său de o parte și amanta lui de cealaltă. Poate că ea îi ceruse să mă întâlnească. M-am prefăcut că nu văd nimic. Despre femeia aceasta am aflat mai târziu că se numea Maria Teresa, că era căsătorită cu un invalid și că nu avea copii. Mergea deseori să mănânce cu tata într-un restaurant din spatele unei mezelării, mâncarea ei preferată era limbă de mânzat în sos verde. N-am vrut să mai știu altceva. Cu mâna nemișcată pe cearșaful care acum este un ecran cinematografic o văd pe femeia aceea cum se dezbracă, își desface ceasul și îl așază pe suprafața de marmură a unei vechi noptiere. Alături, tata își scoate pantalonii și îi pune pe umerășul de lemn. Tata care face dragoste cu bătrâna casieră cu chipul suferind și ceafa mirosind a parfum amar, într-o pensiune ascunsă pe o străduță de lângă mezelăria unde ea a mâncat limbă în sos verde. Ce se

Întâmplase cu ei? Și ei lășaseră un pat călduț și boțit într-o pensiune cu scări înguste, unde pe sub ușă intră curentul de la o altă ușă care se închide la același etaj. Tata fumează în timp ce casiera este în baie, se spală sub braț, își întinde buzele, și le rujează, apoi stinge lumina cum face acasă la ea. Mai târziu, când ei au plecat, intră o cameristă să deschidă ferestrele și să arunce cearșafurile pe jos. Camerista: o femeie care pleacă cu găleata cu detergenți și cu lenjeria sub braț. O altă femeie, cu un miros al ei și cu un combinezon al ei, care se dezbracă lângă un bărbat, și ea face dragoste, și ea se lasă chinuită. Te întrebi dacă tatăl tău o avea mai mare decât a ta. Nu i-ai văzut-o niciodată, dar crezi că așa este. Până una alta, se află în sicriul în care l-ai lăsat cu câteva luni în urmă, cu fața neagră, vată în nas și o floare în mână. Cine i-a pus floarea aceea? Poate casiera. Nu, ea nu era la înmormântare, avuseseră o poveste cu mulți ani în urmă. Poate se despărțiseră. Continuase să mănânce limbă în sos verde cu altcineva. Poate murise și ea. Italia s-a dus în baie, mângâi cearșaful cald încă de la trupul ei. Filmul s-a terminat, ecranul a devenit din nou alb, boțit. Și acum știi că peste puțin vei plânge, pentru toți amănții morți, pentru tine și pentru ea, care stă în fața oglinzii, ca și casiera tatălui tău. Când vei intra după ea, în baie, vei plânge. Pentru că tu și ea sunteți, asemeni tuturor, trecuți deja. Vom merge înainte și vom muri departe unul de celălalt. Nimeni nu va ști niciodată cât de tare ne-am strâns în brațe și cât de intimi am fost, și nici despre viața care a alergat până aici, până la brațul meu sprijinit de cearșaful pe care a stat ea și care începe să-și piardă căldura. Suntem trupuri care au nevoie, proiectate pe un ecran gol, trupuri care se repetă. Sau poate, Angela, energia noastră a alimentat o altă lume, o lume perfectă care trăiește sprijinită de a noastră și nu are nevoie să se teamă și să sufere. Poate suntem ca fochiștii negri care transpirau în burțile vapoarelor cu cărbune pentru a le permite celor doi amănți de pe puntea superioară să danseze un dans romantic, deasupra covorului lucitor al mării. Cineva va culege visele noastre, cineva nu atât de imperfect ca noi. Noi facem munca murdară. Sunt în baie, aplecat deasupra bideului plâng, ținându-mi capul în mâini. Peste puțin va veni o cameristă să arunce pe jos cearșafurile pe care se află o mică pată udă care s-a prelins din intimitatea Italiei. O pată pe care am sărutat-o.

Când ieșim din cameră și mâna mea întârzie să stingă lumina, Italia se întoarce să privească pentru ultima oară pata aceea de întuneric care se închide în spatele nostru. Gândim același lucru: *ce păcat, ce ocazie pierdută!*

Probabil că aproape au terminat. Aspiratorul a scos sângele din capul tău, canula s-a umplut de roșu. Te clătesc cu ser fiziologic.

Manlio stă așezat în fața mea. A sosit de câțeva vreme. M-a îmbrățișat, a încercat să plângă, fără să reușească, s-a agățat de celular. S-a înfuriat pe cineva de la aeroport. Avionul mamei tale are o ușoară întârziere și el a insistat să afle ora exactă de aterizare, a început să discute, a ridicat vocea. Să se înfurie pe un funcționar pentru nimic este maniera lui de a fi alături de mine. Are celularul cald încă, nu reușește să-l lase din mână, ar vrea să telefoneze din nou, dar nu știe cui. Se teme să rămână singur cu mine în interiorul tăcerii. Știi că este obișnuit să aprindă viața așa cum își aprinde trabucurile. Se agită, respiră zgomotos, colțurile gurii i-au căzut odată cu ochii, se simte în cușcă. Închis împreună cu cel mai bun prieten al său în ziua cea mai urâtă din viața acestuia. Îl privesc fără să-l înțeleg, mă gândesc la cuvintele scrise pe un zid: *cum poți vedea fundul apei, dacă nu încetezi să-i tulburi suprafața?*

— Scuză-mă, trebuie să-i telefonez lui Bambi.

Se duce la fereastră, se întoarce cu spatele, bolborosește. Nu vrea să-l aud. Îi văd fundul, a împlinit cincizeci și șapte de ani luna trecută, este definitiv gras.

Și-a schimbat tonul vocii, l-a curățat de răgușeală. Vorbește cu gemenele, „Scuițițelele“, cum le zici tu. Foarte blonde, foarte frumoase, foarte antipatice. Nu seamănă deloc cu el. Manlio este brunet, îndesat, cu siguranță simpatic. Seamănă cu mama lor, cu Bambi. Venețiana cu trupul diafan de manechin și sufletul dur, de țărăncă. L-a obligat să părăsească orașul și să se mute pe o moșie cu cai, căprioare, măslini, unde ea se lasă fotografiată, pentru reviste country, în fața grajdurilor, îmbrăcată ca o ciobăniță, împreună cu fiicele ei, în fuste în carouri și bluze albe de bumbac brodate. Produc ulei de măsline, îl pun în sticle de lichior și îl exportă în America. Câștigă o grămadă de bani. Bambi este obsedată de produsele biologice. Manlio se îndoapă însă cu friptură și bordel în oraș, iar seara aleargă cu o sută nouăzeci la oră pe autostradă, ducându-se spre casa aceea cu pănuși și smocuri de lavandă uscată. Detestă natura, liniștea ei. Bineînțeles că are piscină cu bordura canelată și pietrele aranjate de un arhitect. Dar e furios și pe piscină, pe robotul care fâșâie pe fundul ei. Implacabil, ca tânăra lui soție. Îi pare rău după Martine, marioneta cu arc. De câte ori poate, în drumurile lui, la congresele din ce în ce mai frecvente, se oprește la Geneva și îi face o vizită la magazinul de antichități cu multe statuete care îi seamănă. Este singură, decrepită și fericită. El îi dă cecuri, vrea să cumpere tot.

— Îmi place să te ajut, zice.

Ea zâmbește și rupe cecurile în bucățele:

— Mulțumesc, n-am nevoie, Manliò.

Accentul pus pe ultima vocală din numele său îl înnebunește de bucurie. Și cine știe, în avion, în

mijlocul unui cer intercontinental, cu ochelarii de dormit pe nas, poate îl face să plângă.

Și-a vârât celularul în buzunar. Ține trabucul stins între buzele negre. Te adoră, te-a considerat întotdeauna fiica lui ideală.

— Mă duc la aeroport s-o iau pe Elsa. Ne vedem mai târziu.

Nu băteam la ușă, desprindeam cheia de pe guma de mestecat și intram. O găseam întinsă pe pat cu câinele lângă ea. Crevalcore ridica ușor capul, ea nici măcar atât. Își ținea picioarele strânse, avea o expresie absentă:

— A, tu ești..., spunea.

În bucătărie nu mai era nimic de mâncare, ieșeam și îi cumpăram câte ceva. Clăteam farfuria câinelui și goleam înăuntru o conservă. Îi cumpărasem și o sobă, dar o găseam întotdeauna stinsă. Deschideam ferestrele să intre puțin soare. În casă stagna un aer nesănătos, de lume bolnavă. Veneam acolo fără chef, frânt de oboseală. Veneam pentru că nu știam unde aș fi putut să merg.

A schimbat poziția mobilelor. A mutat masa lângă șemineu și a pus în locul ei divanul. A așezat altfel și obiectele, micile bibelouri: le-a aranjat într-un fel care trebuia să corespundă unei noi ordini, pe care n-a mai reușit s-o țină sub control. Își petrecea timpul căutând lucruri pe care nu le găsea. Câinele se învârtea pe lângă ea fără rost ca și cum nici el nu și-ar mai fi găsit locul. Această frenezie o apuca brusc. O descopeream urcată pe o scară și spălând geamurile sau lampadarul. Curăța, dar uita lucrurile peste tot, un burete ud pe masă, mătura lângă un scaun. La fel făcea cu ea însăși. Avea ochii perfect machiați, părul legat, dar nu era atentă, se ducea la W.C. și se întorcea cu o bucată din fustă în ciorapi. Mă apropiam și-i aranjam fusta, ca și cum ar fi fost o fetiță. Atunci îi simțeam trupul, îi respiram parfumul pielii. Erau momentele cele mai grele, cele în care aș fi vrut să iau o canistră de benzină și să aprind tot, mătura, patul, câinele. Un con de fum negru și gata.

Speram să se revolte, îi priveam mâinile pe care nu și le mai rodea și speram că-și lăsase unghiile să crească ca să-mi zgârie fața. Gândul de a părăsi o ființă atât de neajutorată și de blândă mă speria. De partea cealaltă se afla Elsa, burta ei care creștea încet. Telefonul suna la ore neobișnuite. Elsa ridica receptorul și nu spunea nimeni nimic. Știam că era ea. Speram să spună ceva, orice. O insultă, un vaiet. Mama ta puneă jos receptorul și își așeza din nou mâna pe burtă, senină. Telefonul suna din nou.

— Răspund eu.

Dar nici mie nu-mi spunea nimic. Vorbeam eu.

— Tu ești? Ai nevoie de ceva?

Mă așezam din nou lângă Elsa, ținând-o de mână în melasa așteptării tale. Aș fi putut să merg așa înaintea pentru totdeauna. *Poate că înnebunesc. Poate că nebunia este această precizie fără calcule, această stare de grație constantă.*

Apoi, într-o seară, m-am dus la ea, mirosea a alcool și nici măcar nu se spălase pe dinți pentru a ascunde mirosul. Era dezordonată, în halat, și totuși părea să fie din nou ea însăși. Ochii, cu cearcăne

negre, își pierduseră patina aceea opacă. Mi-a cerut să facem dragoste. Mi-a cerut-o brusc, din adâncul ochilor ei vineți.

— Nu vrei să..., și a făcut un mic gest cu mâna. Un gest vulgar.

Eram în smoching, veneam de la o petrecere. Mă simțeam stânjenit. Mi-am desfăcut papionul. Simțeam în gură un amestec de gusturi, mi-era sete. Ea stătea în picioare lângă perete, sub posterul cu maimuța.

— Ca pe vremuri, zise.

Își descheia halatul. Era fără chiloți, dar am recunoscut imediat tricoul. Am recunoscut floarea de paiete care atârna strâmb, smulsă de dorința mea în după-amiaza aceea de vară atât de departe acum. Era acolo, lucea sub privirile mele. Își înălță brațul:

— Ajutor..., bolborosi. Ajutor..., imitându-se pe ea însăși și râse.

Ca o fetiță coruptă și disperată. Apoi vocea i se întoarse în prezent:

— Omoară-mă, te rog, omoară-mă.

Am privit în jos spre smocul acela rar de păr. Am prins capetele halatului și am acoperit-o.

— Ți-e frig.

M-am dus în bucătărie să beau apă. Mi-am pus gura la robinet și am băut direct de acolo, apa părea gheață topită. Când m-am întors, am găsit-o vârată în șemineu strângându-și capul în mâini, ca și cum ar fi încercat să și-l țină nemișcat. Alcoolul începea să-și facă efectul.

— Stinge lumina, a zis, amețesc.

— Ce ai băut?

— Acid muriatic.

Râdea din nou, dar nu a vomat. Vorbea, ținându-și în continuare capul.

— Îți aduci aminte de vânzătorul ambulant, acela cu rochia? Era tatăl meu. O făceam cu el. Mă culcam cu tata.

— Nu l-ai denunțat?

— De ce? Nu era un monstru, era un nenorocit, unul care nu putea să deosebească pietricelele de măsline.

Dădu din cap, oprind un râgâit care îi umflă obrazii. Amețeala îi trecuse și, ca o furtună, curățase. Italia era limpede.

— A fost mai bine așa, iubitele, n-aș fi putut niciodată să fiu o mamă bună.

Aș vrea să o scot din camioneta aceea, din hăul acela întunecat. Este departe, într-un loc în care eu nu exist.

Doar acum îmi povestește acest secret al vieții ei, acum când ne despărțim. Știe că nu va mai găsi niciodată pe nimeni căruia să i-l spună. A băut ca să prindă curaj. Vrea să mă ajute să plec. Mă apropii, o mângâi pe frunte, dar între trupul ei și al meu există o fisură de șiretenie. O parte din mine se și află la adăpost, departe de iubirea ei cariată. *Erai chiar tu cea pe care o iubeam? Sau mai degrabă o iubire pe care i-am pretins-o sorții, pe care o mai pretind încă? O să merg din nou la plimbare prin lume, și nu are importanță dacă dorul îmi va face inima să tremure ca un dinte într-o gingie zbârcită. Cu toții avem un trecut uitat care dansează în spatele nostru. Acum te privesc și știu ce mă înveți. Mă înveți că păcatele se plătesc, poate că nu-i așa pentru toți, dar pentru noi este. Pentru că, împreună cu fiul acela, ne-am aruncat pe noi înșine.*

Nu fumez, deci nu există nici măcar un muc de țigară cu amprenta buzelor mele. Nimic vizibil care să mărturisească trecerea mea prin casa aceea. Invizibilul era în trupul Italiei. O dată îmi tăiasse unghiile de la picioare, dar nu le aruncase, le lăsase să alunece într-un săculeț de catifea pentru bijuterii. Unghiile acelea tăiate erau tot ceea ce-i lăsam din mine.

Cunosc mirosul capului tău, Angela, și toate mirosurile pe care, an de an, le-ai adus de afară în casă. O anumită perioadă ai avut mirosul mâinilor tale transpirate, al cariocilor, al plasticului din care erau făcute păpușile tale. Ai mirosit a școală, a coridoare închise, a iarbă din parc și a smog. Sâmbăta seara ai deseori mirosul localurilor pe care le frecventezi și al muzicii pe care ai ascultat-o. Mirosuri de ceea ce ți-a rămas în suflet. Am respirat mulțumirea ta și norii care te-au străbătut. Pentru că bucuria are un miros al ei, ca și tristețea. Italia m-a învățat să tac și să simt. Ea m-a învățat să miros. Să mă opresc, să închid ochii pentru a respira un miros. Unul singur, pierdut printre milioane altele; aștepti și vine să se formeze pentru tine: un fumuleț, un roi de musculițe. În toți anii aceștia am căutat-o olfactiv. De-ai ști de câte ori am urmărit un halou îndepărtat, am intrat pe o străduță, am urcat niște trepte! Ea a rămas în mirosuri. Și acum, știi, dacă îmi miros mâinile în camera aceasta aseptică, dacă îmi vâr nasul în mâini, știu că-i găsesc mirosul. Pentru că ea mi-a intrat în sânge. Ochii ei plutesc în venele mele, două găuri luminoase ca ochii unui caiman în noapte.

Primele zile au fost mai puțin grele. Eram, desigur, rănit în manieră vizibilă, slăbit, terminat fizic. Dar mai mult decât orice îmi trăgeam sufletul. Am început să mă îngrijesc, să iau vitamine, să mănânc mai puțin dezordonat. Șchiopătatul sufletului, mă gândeam, s-ar fi vindecat de la sine, cu timpul. Și într-o bună zi m-am lăsat prins de o nouă frenezie. Exact ca după o mutare, când duci sus cutiile cu cărți, aranjezi mobilele, umpli sertarele, arunci ceea ce nu-ți mai trebuie: medicamentele expirate, băuturile cu dopuri înțepenite, mătura veche. Mi-am făcut abonament la o sală de fitness. Mă duceam seara, când ieșeam de la spital, mă închideam în localul acela în care lipsea aerul, în mijlocul altor oameni încastrați în aparate de efort, și transpiram. Scuiam transpirație pe bicicletă, convins că acest exercițiu m-ar fi ajutat să dau afară și deșeurile interioare. Puneam în mișcare pârghia, trebuia să fac mai mult efort, să mă cațăr pe o pantă falsă. Aplecam capul, închideam ochii și îmi forțam mușchii. Mă întorceam acasă, goleam sacoșa cu hainele murdare pe jos lângă mașina de spălat și mă simțeam mai pregătit să intru și să înfrunt atmosfera aceea de falsă poveste. Burta soției mele creștea, pe fereastră se vedeau lucind, printre coroanele copacilor, luminile tremurătoare ale decorațiunilor de Crăciun. Într-o seară valul m-a izbit cu forță. Valul negru al melancoliei, al dezastrului. Viața îmi cădea în cap. Nu era de ajuns să pedalezi în gol, pentru a te salva. Răul nu se desprindea de mine, rămânea lipit ca bicicleta aceea fără roți.

În seara aceea i-am telefonat. În salon se aflau obișnuiții musafiri, se juca un joc de societate, sofisticat în construcție, dar vulgar în desfășurare. Am ieșit din joc. Am făcut în grabă numărul ei, a trebuit să mă opresc: nu-mi mai aduceam aminte ultimele cifre. M-am simțit copleșit de teamă. Am început să respir ținând receptorul pe piept până când numărul mi-a apărut clar în memorie.

— Alo?

N-am răspuns imediat.

— Alo...

Vocea îi era deja mai mică, căzuse cu câteva tonuri mai jos. În scurtul răstimp de așteptare a bănuț probabil că eu eram cel care telefona.

— Ce faci?

Trecuse aproape o lună de când nu ne auzeam.

— Mă pregătesc să ies.

— Cu cine?

Nu aveam nici un drept s-o întreb, clătinam din cap dojenindu-mă. Fața îmi era crispată, dar am încercat s-o fac să creadă că râdeam.

— Te-ai logodit?

A răspuns, fără să schimbe tonul.

— Mergem să bem ceva.

Mergem? Tu cu cine? O, târfulița mea, te consolezi deja! Acum nu râd deloc, am o voce care zgârie, paralizată, dar o forțez cu o falsă veselie condescendentă.

— Atunci, petrecere plăcută...

— Mulțumesc.

Acum exista, și încă cum, tristețea aceea pe care speram s-o aud, acea mânășă de nostalgie, de oboseală.

— Italia?

— Da?

Da-ul era acum diferit, Angela. Voiam să-i spun că de când nu mai eram împreună, îmi făcusem de două ori electrocardiograma. Urcasem la Cardiologie și îl rugasem pe colegul meu să-mi pună ventuzele. „Fac mult sport“, mă justificasem. Voiam să-i spun că o iubesc și că îmi era frică să nu mor departe de ea.

— Ai grijă de tine, am spus.

— Și tu.

Poate că-și reconstruia o minusculă existență, se întorsese în barul acela unde ne întâlniserăm, reîncepuse de acolo. Și un alt bărbat se apropiase de ea să o întrebe ceva. Era obișnuită să fie amețită cu puțin, cu o privire care să îi trimită o imagine a ei, una oarecare. Da, va sfârși în brațele unui bărbat oarecare, ce o va lăsa să se prăbușească în pace. Un prost care n-o cunoștea, care nu știa cât este de prețioasă, care îi ignora suferința. Ea se lăsa luată pentru a se amăgi că există încă, își întorcea capul pe pernă și plângea când el nu putea s-o vadă. Eu o vedeam.

În zilele acelea am aflat ce erai. Aveai picioarele strânse spre spate. Manlio te-a lovit ușor, a apăsat sonda și s-a întors spre Elsa:

— E o fetiță.

Mama ta s-a întors spre mine.

— E o fetiță.

La întoarcere, în mașină, Elsa tăcea, cu buzele întinse într-un zâmbet. Știam că-și dorește o fetiță. În timp ce strada se derula, ea se gândea, somnambulă, la viața care vă aștepta, Angela, la grindina de mici și zgomotoase evenimente care însoțesc o creștere, un destin. Era îmbrăcată cu o pelerină de culoarea

untului. Lângă acea barză maiestuoasă mă simțeam o rățușcă urâtă pe o baltă fără apă. Îmi înfundam capul în trafic, în prezent, căutam o pernă pe care să-mi așez gândurile. Italia era acolo, se plimba ca ștergătorul de parbriz. Îmi aminteam cuvintele ei. Vorbea puțin, dar puținul pe care îl spunea apărea pe buzele ei ca și cum ar fi făcut o lungă călătorie în gânduri, în suflet.

— Este băiat, sunt sigură.

O spusese fără solemnitate, pentru că era ceea ce simțea, și era adevărat. Acum știam asta. Acum când mi se părea că pot pătrunde un destin de rezervă, unde stăteau aliniate lucrurile care nu se întâmplaseră. Gândul acesta mi-a venit fără să mă rănească. Ar fi fost mult mai ușor să încetez. Să mă retrag în fiecare zi câte puțin, până când ați fi rămas singure. Fiicele stau cu mamele, le privesc în timp ce se machiază, se încălță cu pantofii lor. Iar eu, fără să bat la ochi, aș fi putut să mă retrag, să rămân în casă ca o figură de fundal, discret, ca un servitor indian.

Zilele treceau una după alta cu încărcătura lor de lucruri mereu aceleași, ușor diferite ca și chipul meu. Timpul așa lucrează, Angela, într-un progres sistematic. O mișcare invizibilă, dar implacabilă ne macină. Urzeala țesăturilor se întinde și este pusă din nou pe suveica oaselor, până când, într-o bună zi, fără să fi fost avizat de cineva, îmbraci chipul tatălui tău. Nu este numai vina sângelui. Poate că sufletul tău a favorizat impulsurile unei dorințe ascunse, pe care știi că o ai chiar dacă îți repugnă. Această schimbare devine vizibilă la jumătatea vieții, anii care vor urma vor adăuga doar câteva fatale retușuri. Chipul de la patruzeci de ani este deja cel al bătrâneții tale. Cel care va intra în mormântul tău.

Eu, care am crezut întotdeauna că semăn cu mama, am devenit tatăl meu într-o dimineață de decembrie, în oglinda mașinii oprite în trafic. Suferința îmi încurajase trupul spre asemănarea cu bărbatul pe care continuam să-l detest fără un motiv precis. Numai pentru că eram obișnuit să o fac de când mă știu. Mi-am scos ochelarii și m-am apropiat de oglindă. Ochii înotau tulburi într-un cerc violaceu, nasul (pe care se vedea urma ochelarilor) devenise și mai supărător. Vârful era orientat spre gura care se restrânsese, ca un mal înghițit de mare. Aveam totul de la el sau aproape. Lipsa aerul acela de bufonerie fixată pe trăsăturile sale triste, care îl făcea unic și care nu l-a părăsit nici atunci când era mort. Chipul zbârcit, fără dorințe de-acum, păstra aroganța chiriașului său defunct. Eu eram o nereușită copie pierdută, un domn trist cu un chip de pasăre răpitoare.

În ziua de Crăciun nu am rămas în casa socrilor mei pentru tombolă, la care, de la o anumită oră, se adăugau noi oaspeți, cu fețele sătule și somnoroase. I-am dat vecinului meu cartelele pe care le aveam în față și am ieșit să iau o gură de aer. Străzile, după toate zilele acelea de aglomerație, erau goale, vitrinele magazinelor cu gratiile trase. Era o zi foarte friguroasă și fără soare. M-am refugiat în biserica cartierului. Era aproape pustie la ora aceea intermediară, dar se simțeau încă urmele credincioșilor care o umpluseră probabil la slujba de dimineață. M-am îndreptat pe sub arcade, prin partea laterală, spre locul în care se afla ieslea sfântă. Câteva figuri de ghips aproape de mărime naturală. Fecioara într-o mantie cu lungi pliseuri rigide își ținea ochii plecați spre o grămăjoară puțin ridicată de fân, pe care se odihnea statuia pruncului. În mod ciudat, picioarele mi s-au îndoit în fața acelu grup urât de statui cu expresii mirate. M-am cufundat într-o patetică conversație cu mine însumi, ca și cum o prezență invizibilă m-ar fi văzut și judecat. Evident că nu s-a întâmplat nimic, Dumnezeu nu se deranjează pentru un bărbat ridicol. După puțin timp eram deja cu gândul în altă parte.

Nici o lumină divină nu alunecă pe pruncul rigid pe care-l am în față, în umbra poleită a bisericii. Aureola se sprijină pe un bastonaș negru de metal, pe care, poate, cineva l-a lipit, pentru că pe ceafa de ghips se vede o pată galbenă de lipici învechit. Poate că văd prea multe lucruri, Angela, pentru a putea

crede, îmi apar în fața ochilor în puținătatea lor. Mizerabilele lucruri pământești pe care cerul nu le va ajunge niciodată. Sărmana statuie care se plimbă între fân și cutia de lemn ascunsă în sacristie. Acolo își petrece iarna nou-născutul cu ochii turcoaz, acolo dau peste el primăvara și vara, în întunericul unei cutii de lemn din doage, în care intră praful și umezeala. Alături stă împachetată, tot cu fața ascunsă de paie, mama. Figuranți de ghips scoși afară o dată pe an, pentru suflete călduțe și mincinoase ca al meu.

Priveam dezamăgit ieslea, ca unul dintre turiștii în pantaloni scurți și sandale care intră într-o biserică să se adăpostească de zăpușeală și trag cu ochiul, plini de curiozitate, la locul acela de tămâie și rugăciuni, sub privirea mâhnită a unei bătrâne bigote cu trupul aplecat pe prima bancă, cea mai aproape de altar. Și chiar există o femeie îngenuncheată, ascunsă în spatele unei coloane. Există întotdeauna o femeie îngenuncheată în biserică. Îi văd tălpile pantofilor și o văd și pe mama. Ea era credincioasă și tata i-a interzis toată viața să-și practice religia. Ca să nu-și supere soțul, s-a obișnuit să se roage în tăcere. Se prefăcea că citește, își pleca ochii pe o carte deschisă, dar uita să întoarcă paginile. Doar spre sfârșit, când absențele tatei au devenit tot mai frecvente, ea și-a regăsit curajul. În orele moarte luneca spre biserica modernă din cartierul acela pe care îl detesta. Se apleca pe o bancă, deoparte, aproape de ușă, de agheasmatar, de zgomotul celor care intrau, ca și cum nu s-ar fi simțit demnă de locul acela. Tălpile pantofilor femeii aceleia erau ca și acelea ale mamei mele. Tălpile celui care stă îngenuncheat, care se desprinde de pământ și se roagă. Și Italia era credincioasă. Ținea în dormitor un crucifix, care atârna pe perete printre boabele unui rozariu mare de lemn, și purta la gât o cruciuliță de argint pe care o sugea când era tristă. Poate acum și ea intra într-o biserică să ceară iertare unei statui. Cine știe cum petrecuse Crăciunul. Am văzut un cozonac tăiat în două, pe mușama printre firimituri, mâna ei tăind o bucată și îmbucătura care mergea în jos pe gât în penumbra casei aceleia neîncălzite. Poate și ea avea în față o iesle sfântă, una din acelea mici din plastic, dintr-o singură bucată, care se cumpără la supermarket.

Apoi am uitat. Și în timp ce uitam, viața mă premia. În februarie am devenit medic primar. Era ceva care plutea în aer de câțeva vreme. O meritam. Lucram în spitalul acesta de șaptesprezece ani. Fusesem rezident, apoi medic specialist, apoi medic primar. Acum comandam eu. M-am lăsat transportat de euforia altora, a mamei tale în primul rând și a colegilor care au organizat o petrecere în cinstea mea. Promovarea aceea îmi încorona viitorul, dar îl îngrădea în același timp. Abandonam pentru totdeauna visul de a merge într-o țară defavorizată, unde profesiunea mea ar fi putut în sfârșit să fie ceea ce îmi imaginasem de tânăr. Un freamăt constant, o misiune. Departe de lenta, hipnotica vezică a acestui spital bogat și prost administrat, unde medicamentele expiră și aparatele se învechesc înainte de a fi scoase din cutiile lor. Unde totul se petrece sub anestezie și lucrul cel mai viu este șoarecele care din când în când traversează bucătăria și le face pe bucătărese să țipe. Fiecare din noi, Angela, visează ceva care să scoată din țâțâni lumea lui obișnuită. Îl visezi stând pe divan, așezat comod în mijlocul beneficiilor pe care viața ți le adaugă zi după zi. Dintr-odată, împins de o ridicolă tresărire de revoltă, cauți esența omului care ți-ar fi plăcut să fii. Dar, spre norocul tău, ești învăluit într-un bandaj de grăsime care s-a instalat perfect în jurul tău, ca să te protejeze de înțepături și de prostiile pe care din când în când ți le povestești.

Rămas singur, după ce directorul spitalului m-a felicitat, când m-am întors în mașină spre casă, m-am trezit meditănd la schimbarea aceea, la felul în care se aranjau lucrurile. Și mi s-a părut că și promovarea era un semn precis în graficul pe care viața îl alcătuisese pentru mine. M-am gândit din nou la ultimele luni de buimăceală amoroasă, ca la un soi de an sabatic, de vacanță intensă și tulburătoare pe care inima mea

și-l îngăduise în vederea acestui nou ciclu de responsabilități care mă așteptau. Măsimțeam din nou puternic. Și dacă ceva teribil se întâmplase, acum zbura în urma mea ca o hârtie dusă de vânt pe malul mării la un sfârșit de vară.

Între timp, tu te mișcai în burta mamei tale tot mai greu. Avea o burtă mare care ieșea din haine asemeni unui trofeu, cu ombilicul proeminent ca vârful unui scut. Mai era mai puțin de o lună. Elsa răsufla tot mai greu. Seara, după cină, o masam încetișor deasupra stomacului. Dormea puțin, când se întindea, tu păreai că te trezești. Noaptea o surprindeam deseori trează și tăcută, cufundată în gânduri. Veghea la urzeala aceea de dorințe din care peste puțin te-ai fi desprins. O priveam în penumbră și nu îndrăzneau să o deranjez, simțeam că voia să rămână singură. Pe stradă se sprijinea de brațul meu, avea o apariție impunătoare și neîndemânatică, eram înduioșat când o vedeam reflectată într-o vitrină. Mă înduioșa comportamentul ei, încăpățânarea care nu o părăsea niciodată. Pe un corp atât de transformat, toată trufia aceea era într-adevăr caraghioasă. Voia să-mi demonstreze că se descurca foarte bine și singură, așa că ducea o viață mult mai agitată decât aceea pe care situația ei i-o impunea. Își alegea hainele cu grijă, niciodată din magazinele pentru gravide, pe care le detesta. Pielea ei devenise mai strălucitoare, privirea îi era mai limpede. Și continua imperturbabil să intre în competiție cu alte femei.

Făceam încă dragoste, dorința ei nu părea să fie diminuată de oboseala fizică. Se așeza pe o parte și eu mă apropiam de corpul ei care mă primea abandonat și mare. Făceam un efort să-mi înfrâng spaimile care păreau să fie numai ale mele, în fața acelui trup atât de schimbat care mă făcea să mă simt minuscul și inoportun. Era un sex blând, dăruit unei cărni deja gravide. M-aș fi lipsit cu plăcere de asta. Dar Elsa pretindea să mă ocup de ea și atunci îi făceam pe plac. Intram în ea, între voi două, ca un musafir dezorientat așezat pe o strapontină la o petrecere prea aglomerată. Ascultam în întuneric zgomotul vieții care era între noi, pe care o creasem cu acea mișcare a trupurilor și care continua acum, aproape ca și cum n-am fi încetat niciodată. Eram acasă la mine, între picioarele femeii pe care o cunoșteam de cincisprezece ani și care era însărcinată cu mine. Dincolo, în camera de oaspeți, era un tapet cu ursuleți și fusese pregătit leagănul. Poate ar fi trebuit să fiu mai fericit decât eram. Dar intimitatea este un teritoriu dificil, Angela. Nu mă gândeam la Italia, dar o simțeam. Știam că rămăsese în mine cu un zgomot înăbușit de pași, ca bătrâna guvernantă a unui castel care stinge luminile una câte una, până când se face întuneric.

Și, iată-ne, în hărmălaia magazinului aceuia cu două etaje și cu vitrine imense prin care se vede în interior. Mama ta mi-a cerut să merg cu ea să cumpere lucrurile pentru tine. La șase după-masa era întuneric deja și ploua. Elsa scutură umbrela, o puse în coșul de lângă intrare, își atinse părul să vadă dacă este ud și mă căută cu privirea în spatele ei. Deasupra noastră atârnav o grămadă de animăluțe din pluș prinse cu ventuze din gumă de tavan. În raionul dedicat distracției copiilor erau jocuri din plastic cu colțurile rotunjite, iar fetele de la casă, cu o pălărioară în formă de plic roșu, ca și minijupa, dăruiau tuturor copiilor care ieșeau din magazin un balon fixat pe o mică tijă din plastic.

Am urcat cu scara mobilă. Ne-am plimbat amețiți printre standuri împingând căruciorul, fără să reușim să ne hotărâm. Ne aflam în raionul „Primele luni“, micimea hăinuțelor ne puneă pe gânduri. Era cald, eu țineam paltonul Elsei pe braț, iar pe al meu îl aveam încă pe umeri. L-am descheiat. Elsa, meticuloasă, se apleca spre mărfurile acelea minuscule, citea prețul, compoziția țesăturii.

— Ți place?

Ținea în mână un umerăș cu o rochiță regală, toată din tafta cu volane. O întoarse pe o parte și pe cealaltă, apoi hotărî că era prea încărcată pentru un bebeluș. Voia să cumpere numai lucruri practice, care să poată fi schimbate repede și puse în mașina de spălat. Dar după ce ne-am învârtit de mai multe ori, am apucat rîzînd rochița de tafta și am aruncat-o în cărucior. Și cu aceeași euforie am cules bluzițe, salopete din frotir, o acoperitoare pentru urechi din blăniță, un pește albastru de pus în cădiță pentru a măsura temperatura apei, o carte plutitoare, o morișcă din animale, pentru agățat la cărucior, o pereche de pantofiori de gimnastică măsura 00, complet inutili, dar prea frumoși ca să fie lăsați acolo. O vânzătoare zâmbind venea după noi să ne sfătuiască. Eu și mama ta ne țineam de mână, din când în când ea mă împingea ușor, pentru că eu eram acum cel care voia să cumpere totul. Ne simțeam cu adevărat bucuroși în magazinul acela, unde dintr-odată doream ca tu să te naști repede, ca să te îmbrăcăm cu rochița aceea de vis și pantofiorii de sport. Acum, că aveam hăinuțele tale, ni se părea că te vedem. Când vânzătoarea a împins căruciorul în ascensor, Elsa cu obraji roșii și fruntea transpirată a lovit ușor bara:

— Bine, mi se pare că nu lipsește nimic.

Pentru o clipă s-a simțit ușor pierdută pentru că ne îndreptam spre casă cu toate lucrurile acelea. Tu nu existai încă, erai îmbrăcată cu apă. Iar ea, mereu cât se poate de atentă, pentru prima dată se lăsase transportată de entuziasm, ea care intrase spunând:

— Doar lucruri indispensabile.

La casă, fata cu pălărioara roșie zâmbi și ne dăruî un balon. Încărcați cu pachete, am recuperat umbrela Elsei din coșul de la intrare și am ieșit. Afară se auzea zgomotul traficului și al ploii care cădea pe trotuare și pe mașinile oprite la semafor. Îi cerusem vânzătoarei să ne cheme un taxi și acum îl

așteptam în picioare sub copertina magazinului, o perdeă pe care apa stagna o clipă înainte de a cădea jos. Mai era lume în jurul nostru, care se înghesuise acolo pentru a se feri de rafalele ploii devenite dintr-odată violentă. Prea aproape de piciorul meu picura apa de pe umbrela unei doamne neatente. Priveam sforțându-mă dincolo de părul Elsei, în stânga ei, printre farurile roșii și galbene care ajungeau până la mine confuze și se spărgeau la capătul străzii în atmosfera încărcată de apă. Căutam firma luminoasă a taxiului care trebuia să sosească. Țineam într-o mână pungile, iar în cealaltă balonul acela ridicol, de care nu reușisem să mă eliberez.

În sfârșit, taxiul apare, prins între alte mașini, înaintând încet în direcția noastră. Întorc capul și cu privirea o caut pe aceea a Elsei care este lângă mine, dar s-a distras o clipă.

— Iată-l, spun.

Mă blochez. Mă întorc puțin îndărăt, într-un punct aflat între mine și trafic, unde privirea-mi călătorește, stânjenită de potop, a capturat ceva: o umbră care alunecase în câmpul meu vizual pentru o fracțiune de secundă. De fapt, n-am văzut nimic, nu este decât un abur în apă. Dar sunt imediat sigur. Și simt că mi se strânge stomacul și gâtul. Italia este acolo, nemișcată în ploaie. Privește în direcția noastră. Poate ne-a văzut ieșind din magazin... Râdeam din cauza balonului, din cauza casierei cu un comportament prea expansiv. „Ce curviștină“, îmi șoptise Elsa la ureche, „din cauza burții ăsteia s-a gândit că am ieșit din competiție...“ Râsesem și aproape alunecasem pe trotuar. Ca să mă susțină, Elsa și-a pierdut echilibrul și era cât pe ce să cădem împreună. Atunci am râs și mai tare, fericiți și comici, sub ploaia care cădea cu găleata. Italia o privește pe Elsa aflată lângă mine. Elsa cu burta umflată sub palton. Am în mână balonul roșu, îl las în jos pentru că mă rușinez, și încerc s-o acopăr pe Elsa cu trupul meu. O protejiez de privirea oprită la câțiva metri de noi. Nu văd expresia Italiei, lumina unei vitrine îi scaldă spatele, chipul îi este în umbră. Nu mai are părul galben. Dar știu că este ea și știu că ne-a văzut. Și nu mai știu unde mă aflu. Nu există decât umbre și străfulgerări care îmi ating chipul. Sunt singur cu ea în zgomotul ploii. Ea neadăpostită, cu trupul nemișcat înghețat de frig, cu jacheta de lână udă leoarcă și picioarele descoperite. Ridic mâna și o scutur de apa care cade de pe copertină și-mi intră în mâneca impermeabilului. Îi spun să mă aștepte, îi spun: nu te mișca.

Taxiul s-a oprit lângă noi, Elsa intră cu umbrela strânsă pe jumătate deasupra capului. Îi văd umerii, paltonul care se strecoară pe ușă. Mă întorc cu privirea spre Italia, care se îndepărtează. O urmăresc cum traversează strada printre mașinile care se mișcă încet. Mă aplec prin portiera deschisă. Elsa mă privește de jos în sus, nu înțelege ce mai aștept.

— Ne vedem acasă.

— De ce? Nu vii?

— Am uitat cartea de credit.

— Te aștept.

Mașinile claxonează în spatele taxiului.

— Nu, du-te. Vreau să fac câțiva pași.

— Ia cel puțin umbrela.

Văd prin geamul din spate chipul Elsei întors spre mine, în timp ce taxiul se îndepărtează. Traversez strada, am rămas cu o pungă plină de lucruri pentru nou-născuți în mână, în cealaltă am balonul de la casieră și umbrela Elsei pe care nu am deschis-o, pentru că nu intenționez să mă feresc de ploaie. Mă uit pe trotuarul de vizavi, mă uit într-o parte și în alta, Italia a dispărut. Mă opresc în pragul unui bar plin de

oameni care stau în picioare lângă teighea, așteptând să se termine furtuna. Se simte miros de rumeguș ud și de ketchup, Italia nu e nici acolo. Acum nu mai știu unde s-o caut, dar alerg, o apuc pe prima stradă care îmi iese în cale și care dă într-o străduță, strâmtă și întunecată, unde ploaia cade singuratică. O văd. Stă pe trepte, în fața unei porți de care și-a sprijinit spatele. Nu mă aude, pentru că zgomotul ploii îl acoperă pe cel al pașilor mei. Nu mă vede, pentru că își ține capul sprijinit între mâini. Îi privesc ceafa aplecată. Nu mai are părul de paie, acum îl are scurt, negru, lipit de pielea capului ca un ciorap lucitor. Acolo îmi așez mâna, pe capul incredibil de mic, pe părul ud. Tresare, gâtul, spatele îi vibrează ca și cum ar fi fost atinsă de o lovitură de bici. Nu mă aștepta. Chipul îi este o mască macerată de apă, dinții îi clănțane sub buzele strânse. Ascult bătaia nebună a dinților pe care Italia nu reușeste s-o țină în frâu. Stau în fața ei, foarte aproape. Impermeabilul ud learcă îmi apasă umerii, apa îmi pătrunde pe gât între pielea caldă și haine. Am alergat, respir cu gura deschisă, în timp ce ploaia mi se scurge pe față. Am un balon roșu în mână. Ce mică este, strânsă în corpul ei ud learcă, cu picioarele albe întinse pe trepte, într-o pereche de cizme scurte până la glezne, lucind din cauza apei. E grozav s-o regăsesc, e minunat. Pare mai tânără. Pare o fetiță bolnavă. Pare o sfântă. Apa îi șterge trăsăturile. Nu-i rămân decât ochii. Două bălți strălucitoare care mă scrutează în timp ce rimelul negru îi curge pe obraji ca o funingine udă. Este singură cu oasele ei, cu ochii ei. Este ea, câinele meu pierdut.

— Italia...

Și numele ei se rostogolește pe strada aceea întunecată și îngustă, printre zidurile care o închid. Își duce mâinile la urechi, își clatină capul, nu vrea să mă audă, să-și audă numele. Îngenunchez pe trepte, în fața ei, îi prind brațele. Se zbate, dă din picioare.

— Pleacă de aici..., spune printre dinții care continuă să-i clănțane. Pleacă de aici... pleacă!

— Nu, nu plec!

Acum eu sunt câinele, îmi aplec botul spre ea, în poala ei udă. Se simte un miros puternic în hainele acelea ude. Apa a trezit un vechi miros cuibărit în țesătura moale a jachetei de lână. E un miros de animal transpirat, de naștere. Iar eu sunt deja un fiu, tremur îngenuncheat pe trepte, în timp ce potopul cade peste noi. Îi înconjur cu brațele șoldurile slabe.

— N-am putut să-ți spun, n-am avut curajul...

Ea s-a tras să scape de îmbrățișarea mea, respiră sacadat, continuă să mă alunge.

Mă ridic, îi caut privirea. Acum mâna ei se desprinde de jos, se apropie de chipul meu și mă mângâie. Iar când mâna aceea, rece ca piatra pe care stătuse, se oprește pe obrazul meu, știu că o iubesc. O iubesc, fetiço, cum n-am iubit niciodată pe nimeni. O iubesc ca un cerșetor, ca un lup, ca o urzică. O iubesc ca o tăietură în sticlă. O iubesc pentru că n-o iubesc decât pe ea, oasele ei, mirosul ei de femeie săracă. Și vreau să urlu la toată apa aceea că nu va reuși să o ia cu ea într-unul din pârlășele care se scurg pe pavajul pustiu.

— Vreau să fiu cu tine.

Mă privește cu niște ochi pe care apa pare să-i fi ruginit, mâna ei îmi mângâie buzele, îmi strecoară un deget între dinți.

— Mă mai iubești? spune.

— Mai mult, Buruiană, mult mai mult.

Îi ling degetul. Îl sug ca un nou-născut. Sug timpul pe care l-am petrecut departe unul de celălalt. Suntem iarăși noi, mai bătrâni cu vara care a trecut, înghesuiți sub o poartă cu apa care curge de pe

terase, în parfumul grădinii ude din spatele nostru, noi cu trupurile călduțe și aburinde sub hainele ude, noi încă o dată pe stradă ca două pisici. Îi ating genele cu limba. Și-a scos chiloții și îi strânge în mână. Ține picioarele deschise ca o păpușă în cizmuluțe lucioase de apă. Îmi mișc spatele, pătrund în ea, în timp ce apa alunecă în grămăjoara noastră de căldură ca într-o seră. Fețele lipite, iar dedesubt plăcerea aceea vâscoasă care te azvârle departe și duce totul cu ea. Și nu mai simți frica în spatele tău, unde cineva ar putea să vină, să te lovească și să te facă de rușine. Ești un vierme de carne, aflat la adăpost în trupul pe care îl iubești. Suntem iarăși noi în amurgul răsuflărilor. Noi care nu vom rămâne, care vom muri așa cum totul moare.

Apoi se face întuneric cu adevărat și apa este cu adevărat enorm de multă. Unde vom merge? Ce destin? Ce cameră ne va primi acum? Nu trebuia să ne iubim și totuși am făcut-o. Ca și câinii, în mijlocul străzii. Momentul următor este din nou opac, obositor, incert. Puține gesturi stângace, o aranjare, o mângâiere, o rușine în plus. Am făcut-o și nu trebuia. Am o soție însărcinată care mă așteaptă acasă. Nu-i nimic, ia-ți chiloții, Italia. Iar eu îmi trag pantalonii în grabă și cu neplăcere sub impermeabilul care pare o cârpă bună de aruncat. Nu ne-a văzut nimeni, pentru că nu trece nici un suflet pe strada aceea, scoasă afară din lume pentru noi. Italia s-a ridicat, îi privesc corpul spectral în jacheta de lână grea de apă. Pare o capră rătăcită, singură pe un povârniș sub un potop. Din nou totul este teribil. Lângă mine e un bec stins. *Dacă ne-ar fi lovit un fulger în timp ce ne iubeam! Un șarpe de electricitate căzut între mine și ea. Un fir albastru și tremurător, înfipt în plăcerea noastră. Atunci ar fi avut într-adevăr un sens...*

Dar acum... Acum să ne trecem mâinile pe hainele șifonate, pe părul lipit de cap, și să ne întoarcem cu dezordinea aceea încă înăuntru, cu trupurile zguduite, la lumea din fundul străzii care lucește de la luminile reflectate pe asfalt, de la mașinile în mișcare, de la picioarele grăbite sub umbrele. Suntem încă noi, niște nenorociți, niște amanți mizerabili în mijlocul străzii. Un balon roșu zace pe asfaltul negru, ca o inimă uitată. Italia îl privește.

— De ce ți-ai tăiat părul?

Nu răspunde, zâmbește în întuneric, dinții ei neregulați apar sub lama minusculă a buzelor. Așa ne întoarcem în mulțime, cu brațul meu îndoit și mânuța ei sub el, cu degetele înfipte în impermeabilul meu. Înaintăm încet de tot, simt în brațul pe care se sprijină ce greu se mișcă. Puținii oameni care trec pe lângă noi foșnesc alături fără să ne bage în seamă. Acum, în sfârșit, cerul curge încet, ca o rufă stoarsă care-și lasă ultimele picături.

— Ce este? Arată-mi.

Suntem iarăși noi, încă o dată așezați într-un bar, la masa cea mai retrasă. În spatele Italiei se văd lambriurile închise la culoare. Masa îngustă e udă de la coatele noastre ude. Sub masă genunchii ni se ating, în timp ce pe tălpi ni s-au lipit câteva șervețele de hârtie. Am făcut greșeala să așez punga sub masă, nu mi-am dat seama ce fac. Italia o trage spre ea. O rețin:

— Nu-i nimic.

— Arată-mi.

Și rochița cu volane de tafta iese la iveală udă și înfoiată.

— E fetiță?

Dau din cap cu privirea aplecată spre pâlnia pe care am făcut-o cu mâinile sprijinite de masă. Mă impresionează vederea aceluia material candid între noi. Cu mai puțin de o oră în urmă eu și mama ta râdeam în fața rochiței, o luaserăm de pe umeraș și o pusese în cărucior, eram fericiți. Acum o

privesc și mi se pare oribilă. Apa a veștejit-o în timp ce eu și Italia făceam dragoste. Pare rochița unei fetițe moarte, înecată într-un lac. Italia își ține capul plecat, își mișcă mâinile, le mișcă prea mult, desface materialul, atinge volanele.

— Ce păcat, să sperăm că n-a intrat la apă.

O întoarce pe dos, caută eticheta internă.

— Nu, din fericire, se poate spăla cu mâna...

Ce face? Ce spune?

— ...trebuie doar călcată, va fi perfectă.

O împătorește. Ia mânecile, le întoarce spre interior, cu grijă, ca și cum n-ar reuși să se desprindă de materialul acela. Ochiul ei nu vor să mă privească, se uită dincolo de mine, între oamenii care se mișcă în cealaltă parte a localului.

— În dimineața în care am făcut avortul am venit în fața casei tale. Ai ieșit pe poartă, dar nu m-am apropiat, pentru că erai cu soția ta. V-ai dus spre mașină, tu i-ai deschis portiera, ai împins-o ușor. Ea și-a dus mâinile spre burtă, jos... Atunci am înțeles. Pentru că viața mea a fost întotdeauna așa, plină de mici semne care mă caută.

— Nu mă vei ierta niciodată, nu-i așa?

— Dumnezeu nu ne va ierta.

A spus chiar așa, Angela. Și acum îi aud vorbele întorcându-se la mine, din barul acela, din ploaia aceea, din timpul acela îndepărtat. *Dumnezeu nu ne va ierta.*

— Dumnezeu nu există! am șuiert strângându-i mâinile înghețate.

Ea m-a privit și poate că a râs de mine. A ridicat din umeri:

— Să sperăm.

Nu ne-am spus că ne vom revedea, nu ne-am spus nimic. Am salutat-o în mijlocul străzii. Mi-a spus că pleca, trebuia să lase casa noilor proprietari.

— Și unde te duci?

— Deocamdată mă întorc la mine în sat, apoi vom vedea, poate mă duc în Australia.

— Vorbești engleza?

— Învăț.

Mama ta a născut în seara următoare. Contractiile au început în primele ore ale după-amiezii. Mă aflam în spital și am plecat imediat. Era în capot, în fața televizorului stins din sufragerie. A întins mâna spre divanul gol.

— Vino.

M-am așezat lângă ea. Și-a dus mâinile la șolduri, s-a strâmbat de durere. Am privit ceasul, după câteva minute a mai avut o contracție.

M-am dus în camera unde era pregătită de câteva zile sacoșa cu lucrurile voastre.

— Pot s-o închid? am strigat să mă audă.

Dar ea se și afla lângă mine.

— Da, a spus încet.

Și-a scos capotul și l-a aruncat pe pat. Am luat rochia de pe scaun și am ajutat-o să se îmbrace.

— Stai liniștită.

S-a mai învârtit puțin prin casă fără nici un rost. S-a apropiat de bibliotecă, a luat o carte, apoi a așezat-o la loc și a luat alta.

— Pardesiul...

— Îl caut. Care?

— Cel albastru, sau care vrei.

I-am dat pardesiul și ea l-a lăsat pe masă.

S-a dus în baie. A ieșit pieptănată și rujată, dar tremurând. Durerile erau tot mai dese. S-a oprit la intrare, a ridicat receptorul și a format numărul părinților ei.

— Mamă, noi mergem. Să nu veniți imediat, mai e timp.

Dar a fost puțin timp. În mașină i s-a rupt apa. Șuvoiul acela de căldură neașteptată o sperie, o stânjenește. Nu-i place deloc să ajungă cu rochia udă în clinică. Noroc că are pardesiul, îl ține pe umeri atunci când intrăm în holul de marmură închisă la culoare. Eu, în spatele ei, ducând sacoșa. Urcăm imediat. Bianca, ginecologa, ne așteaptă în fața liftului. Se tutuiește cu Elsa.

— Cum te simți, Elsa?

— Așa și așa...

Eu am văzut-o de cel mult două ori, e o femeie între două vârste cu părul scurt și cărunț, înaltă, elegantă, face surfing. Manlio s-a supărat când Elsa i-a spus că preferă să se dea pe mâinile unei femei, i-a spus-o în timpul uneia din cinele noastre comune, cu un zâmbet drăguț și neîndurător, atunci când a intuit probabil ușoara complicitate dintre mine și el. Bianca îmi întinde mâna:

— Bună ziua.

Maternitatea este la etajul patru, pardoseala din gresie de culoarea ierbii îi dă un aer vesel, de grădiniță pentru copii. Pe coridor, deasupra ușilor închise, sunt atârinate cocarde din voal și funde roz sau albastre. Camera are un pat electric din metal aurit și o fereastră prin care se vede frunzișul grădinii. Elsa se sprijină de pat respirând cu greu. Ies în timp ce intră Kentu, o moașă de culoare, cu forme robuste și vesele, urmată de Bianca, care trebuie s-o consulte pe Elsa. Când intru din nou, Elsa privește cu ochi gelatinoși ecranul albastru al aparatului de monitorizare a intensității contracțiilor care se află alături de ea. Are buzele uscate, o ajut să bea. I-au făcut clismă, au depilat-o, i-au atins intimitatea și ea a suportat totul ascultătoare ca un bebeluș. Se mișcă în sus și în jos prin cameră cu mâinile pe șolduri. Din când în când se oprește și rămâne așa, cu capul aplecat, picioarele desfăcute, și burta aceea mare atârând. Geme încet. O ajut în respirație, îi mângâi spatele. Din când în când Bianca vâă capul pe ușă:

— Cum merge? întrebă.

Atunci Elsa încearcă să zâmbească, dar nu prea reușește. A citit într-un manual că la naștere se vede caracterul unei femei. Vrea să pară curajoasă, dar poate că nu mai are prea mult chef să fie.

— Sunteți mai palid decât soția dumneavoastră, spune Bianca, în timp ce se duce să apropie ușa.

Are gesturi grăbite, hotărâte și nu e lipsită de o ușoară ironie. Nu pare să aibă prea multă considerație pentru bărbați, acum înțeleg de ce o apreciază atât de mult Elsa. Sunt medic, ar trebui s-o ajut mai mult decât o fac, dar știu puține lucruri despre obstetrică și oricum evenimentul care ne așteaptă nu prea are de-a face cu știința, aparține naturii. Ea este aceea care îi scutură trupul, îl face să vibreze lângă al meu. Și sper ca totul să se termine repede. Acum, Angela, dintr-odată mă tem că ceva nu va merge cum trebuie. Mama ta suferă, îi țin fruntea și mă tem. Sunt un mizerabil. Am o amantă pe care nu reușesc s-o uit. Pentru că am pierdut un fiu cu ea, l-am lăsat să se ducă fără să mișc un deget. Un fiu care ar fi avut același travaliu ca să vină pe lume. Dar a rămas în întunericul unui monitor stins. Elsa s-a întins din nou. Pe monitor punctele roșii ale contracțiilor sunt în creștere. Desface picioarele, Bianca o consultă. Îi vâă o mână înăuntru, adânc. Elsa ridică puțin capul, strigă. Colul uterin este deschis, dilatarea este de zece centimetri.

— Suntem aproape, zice Bianca, în timp ce își scoate mănușa de cauciuc și o aruncă în coșul metalic. Elsa s-a agățat cu toată forța de brațele negre ale moașei, puternice ca niște trunchiuri de copac.

— Veniți să vedeți.

Mă apropii și privesc. Sexul mamei tale a crescut, este larg și întins. Umflat de capul tău. Se vede ceva în mijloc. Un bumb negru. Părul tău, Angela. Primul lucru pe care l-am văzut din tine.

Ne îndreptăm spre sala de nașteri. Elsa mă caută cu mâna, o strânge pe a mea. Infirmiera aleargă împingând targa, eu abia reușesc să țin mâna Elsei. Înainte de a intra în sală, șoptește vlăguită:

— Ești sigur că vrei să asiești?

De fapt, nu sunt deloc sigur. Sunt chirurg, și totuși mi-e frică să nu leșin. M-a impresionat teribil să văd ghemotocul acela negru, între sânge și sexul epilat al soției mele. Aș rămâne bucuros afară, mă sperie povestea asta poetică și violentă în același timp, dar știu că nu pot să mă sustrag, pentru Elsa este important ca eu să fiu acolo. Există o forță teribilă în jur, înregistrez profund această vibrație misterioasă, un ultrasunet care captează ființa mea adultă în cristalul în care începe viața.

Și așa mă trezesc înăuntru, în sala unde începe nașterea. Bianca își mișcă mâinile între coapsele Elsei, are o expresie serioasă, încordată, și dintr-odată brațele ei devin curajoase, ca de moașă de țară.

Trebuie acționat în grabă. Trebuie ca Elsa să împingă și ea o face, ghidată de Bianca și de Kentu, care își ține mâinile pe pantecele în mișcare al Elsei și apasă hotărât.

— Respiră adânc și după aceea împinge puternic, ca și cum ai fi constipată.

Elsa are gâtul încordat, capul rigid și fața cianotică. Își privește burta încă plină, scrâșnește din dinți, strânge ochii și încearcă să împingă, dar este deja extenuată.

— Nu pot, mă doare prea tare.

Acum Bianca vorbește tare, pe un ton autoritar.

— Haide, așa!

Mângâi părul mamei tale, care este ud și mi se lipește de palme. Bianca face un pas înapoi, se desprinde de pat. În fața coapselor Elsei se află acum Kentu. Mă apropii. Vreau să văd. Durează o clipă, Angela, mâinile lui Kentu intră în deschizătura aceea însângerată, un deget într-o parte, altul în cealaltă. Un zgomot sec, ca de dop care sare, și capul tău e afară. Apoi, foarte repede, restul corpului. Pari un iepure. Un iepure jupuit. Cu bustul lung și botul zbârcit. Ești murdară de sânge și de ceva mâlos deschis la culoare. Cordonul ombilical este înfășurat în jurul gâtului.

— Iată de ce nu ieșea...

Bianca prinde cordonul, îl desfășoară din jurul capului tău și apoi îl taie. Între timp, primești o lovitură în spate, o lovitură ușoară de la o mână neagră. Fața îți este atât de murdară, că încă nu reușesc să înțeleg cum arăți. Ești albastră. Simți lovitura și nu faci nimic, rămâi nemișcată atârând ca un maț. În spatele peretelui din sticlă satinată care desparte sala de operații se află un neonatolog. Bianca se repede spre el, ținându-te în brațe. Nu mai văd. Doar umbre de capete, de trupuri. Aud zgomotul aspiratorului, ai gâtul înfundat cu mucus, te curăță. Nu ai plâns încă. Nu ești încă vie. Elsa, vânăta la față și transpirată, se uită la mine. Dialogăm cu privirile care se întâlnesc neîncrezătoare. Ne gândim la același lucru: *nu se poate, nu se poate*. Mâna Elsei este acum de gheață, la fel și fața ei. A durat puțin, Angela. Dar puținul acela a fost o pauză infernală. O văd pe Italia și pe mine în ea, în infinite momente, toate momentele în care am făcut dragoste. Să mă pedepsesc este singurul lucru pe care pot să-l fac. Să-mi vâr gâtul într-o spânzurătoare deja pregătită. O privesc pe mama ta și poate că și ea renunță la ceva pentru a-ți salva viața. Îl înșfac pe demonul acela care călărește pe spatele meu, care îmi intră în sex: *Fă să trăiască fetița și eu voi renunța la Italia!*

Se aude țipătul. Acut, intens, perfect: primul țipăt izbucnit între mâinile mele și cele ale mamei tale, între palmele noastre sudate. O lacrimă alunecă pe tâmpla Elsei, se pierde în păr. Bucuria are timp, este placidă, lentă. Aspiratorul a fost oprit, lucrurile se întorc la locul lor. Pactele cu diavolul nu mai au nici o valoare. Kentu te aduce în brațe: o maimuțică roșie într-o păturică albă. Te primesc, te studiez. Ești urâtă rău. Ești frumoasă foc. Ai buze puternice, deja conturate, răsfrânte în mijlocul fețișoarei zbârcite încă, ochii umflați, pe jumătate închiși, pentru că toată lumina aceea neașteptată te deranjează. Ridic brațul să te apăr de raza puternică ce plouă de la lampa scialitică rămasă aprinsă. Este primul gest pe care îl fac pentru tine, primul cu care te protejez. În timp ce mă aplec spre mama ta. Te privește cu o expresie pe care n-o voi uita. O expresie mulțumită și mirată, dar cu o ușoară urmă de tristețe. Înțeleg sentimentul pe care îl exprimă: conștiința neașteptată a rolului pe care i-l încredințează viața. Cu o clipă înainte era o femeie care transpira și își smucea capul, acum este însă o mamă, a inclus în aspectul ei maternitatea. Izolată în conul acela de lumină rece care cade de sus, cu părul ciufulit și umflat de efort, are forța și nesiguranța unui prototip.

Mama ta a rămas în sala de nașteri să elimine placenta. Eu am coborât scările spre salon cu tine în brațe. Chiar dacă erai ușoară ca un săculeț cu pâine, cântăreai mult și mă simțeam nepotrivit pentru transportul acela excepțional. Pe ușă fusese atârnată o cocardă roz. În sfârșit, eram singuri. Te-am așezat încetișor pe pat. Aplecat peste tine, te-am privit de la înălțimea chipului meu adult. Eram tatăl tău și tu nu știai nimic despre mine, despre viața care se scursesese pe spatele meu. Eram tatăl tău, un bărbat cu mâini mari și tremurânde și un miros al său infiltrat în porii pielii, un bărbat peste care trecuseră zilele a patruzeci de ani. Ai rămas nemișcată, așa cum te așezasem, ca o țestoasă cu burta în sus. Mă priveai cu ochii aceia de apă, de un gri profund. Și poate te întrebai ce se întâmplase cu locul acela strâmt care te protejase. Nu plângeai. Stăteai acolo liniștită, înfășurată în hainuțele prea largi pentru tine. Păreai un șoricel îmbrăcat. M-am gândit că îmi semănai. Erai minusculă, indescifrabilă, dar aveai ceva ce recunoșteam. Tu ai furat aproape toate trăsăturile mele, Angela. Ai lăsat deoparte frumusețea mamei tale, pentru a-ți însuși figura mea prea puțin atrăgătoare, care a găsit în mod misterios în tine trăsături și forme privilegiate. Nu ești o frumusețe modernă, agresivă. Ai un chip desuet, de o gingășie infinită, larg și liniștit. Un chip fără crepuscul. Am găsit întotdeauna că ești specială. M-am ghemuit lângă tine, strângându-mi picioarele ca un făt. Aveai doar câteva minute de viață, te priveam și mă simțeam nesigur și tulbure, exact așa cum mă vedeai tu. Mă întrebam dacă din lumea albă din care proveneai ai adus puțină împăcare și pentru mine. Era deja dimineață, prima ta dimineață.

Te-am lăsat singură pe patul acela mare și m-am îndreptat spre fereastră. Jos, în spatele terasei, se afla o grădină care începea să se vadă. Aerul era făinos din cauza brumei și soarele nu apăruse încă. M-am gândit la ziua închisă și vâscoasă ce se ridica printre blocurile și barăcile care înconjurau casa Italiei. Ce făcea în felia aceea de dimineață? Poate luase o cârpă atârnată de sfoara din fața ferestrei de la bucătărie și rămăsese să privească cerul tăiat de viaduct, sprijinindu-și bărbia în mână. M-am gândit la mama, i-ar fi plăcut să aibă o nepoată. Ar fi dus-o cu ea vara în hotelurile cu demipensiune. Bunica și nepoata. La prânz, un sandwich mâncat pe patul plin de nisip. La cină, apa minerală astupată cu un dop de cauciuc și cu șervetul din ziua precedentă. Dar nu puteam desigur să bat la mormântul ei. Te născuseși, cântăreai două chile și șapte sute de grame. Aveai ochii mari și melancolici ca ai mei.

Am avut o zi plină. Salonul s-a umplut de vizitatori și de flori. Părinții Elsei s-au plimbat toată ziua între patul fiicei și incubator. Sosiră rude îndepărtate și prieteni apropiați. Bunica Nora vorbea, îi întreținea pe vizitatori, stabilea asemănări cu tine. În pauzele dintre o vizită și alta aranja lucrurile din salon, dulcețurile, florile în vase. Manierele ei, ca întotdeauna, prea grijulii, o deranjau pe Elsa, care stătea pierdută în pat, cu mâinile încrucișate pe umflătura burții și brățara de cauciuc roz la încheietura mâinii. Când îmi întâlnea privirea, ridica din sprâncene și mă implora cu ochii să o eliberez de mama ei. O luam pe Nora de braț și o duceam la barul clinicii. Tu fuseseși pusă la sân. Mă aplecam asupra Elsei și o ajutam să te așeze corect. Păreai mult mai expertă decât noi, știai deja totul. Prindeai sfârșul, sugeai, apoi adormeau. Rămâneam să te privesc așezat pe scaunul de lângă pat. Chiar din primele ore am simțit că adevărata legătura era între voi două.

Seara mă găsește buimăcit, obosit. Am mutat scaunul lângă fereastră. Bruma nu a dispărut cu totul, este încă acolo, încleind întunericul. În grădină, în mijlocul rondurilor cu flori, sunt așezate niște lumini care creează un halou alb în aerul cețos. O mașină trece încet, depășește gardul viu și alunecă tăcută dincolo de privirea mea, dincolo de nasul meu. *Nici unul dintre noi nu va trăi, orice ar fi, acest circ se va termina, această legănare înăbușită de lucruri, de mașini în întuneric, de lumini în ceață, de priviri*

reflectate în geam. Sunt un om trist și voi continua să fiu, un om care își privește bănuitor ochii reflectați în geam, un om care face eforturi să se iubească, care supraviețuiește în ciuda ne iubirii pentru el însuși. Ce voi putea să-ți dau, fetiço? Te-ai întors dincolo, în leagănul pe rotile din incubator, pentru că mama ta trebuie să se odihnească. A lăsat tava cu cina la capătul patului și acum se uită, cu ochi adormiți, la un televizor dat prea încet. Ce voi putea să te învăț, eu, care nu cred în bucurie, eu, care pedepsesc frumusețea, eu, care iubesc o femeiușcă cu șoldurile slabe, eu, care despice trupuri fără să tresar, eu, care fac pipi în picioare și plâng pe furiș? Poate într-o zi îți voi vorbi despre mine, poate într-o zi vei ști să mă mângâi și ți se va părea ciudat că sub mâna ta mă aflu eu.

Raffaella traversează grădina îmbrăcată cu jacheta verde-otravă. A fost aici după-masă, a făcut multe fotografii. S-a trântit pe pat, lângă Elsa, să facă una cu declanșatorul automat, și patul s-a clătinat din cauza greutatei excesive și neașteptate. Spusese că se va întoarce mai târziu, după orele de serviciu, și acum sare printre rondurile de flori cu un pachet în mână: fursecuri pentru cea mai bună prietenă a ei, de mâncat în seara aceea foarte specială. Și chipul ei apare în deschizătura ușii, cu zâmbetul pe care nu și-l pierde niciodată. Elsa se ridică, se sărută din nou.

— Angela unde este?

— În leagăn.

— Atunci se poate fuma.

Raffaella, cu una din țigările ei maro în gură, desface pachetul cu fursecuri și îl așază pe burta Elsei. Profit pentru a lua o gură de aer, în cameră e o căldură exagerată. Mă plimb prin frigul nocturn, fără să mă îndepărtez. Intru în self-service-ul clinicii, lângă bărbați ca mine, deveniți tați de câteva ore. Sărmani imbecili cu jachete impermeabile, cearcăne și o tavă în mână. Locul este întunecat ca pavimentul de granit negru, întunecat ca tavanele joase, ca plafonierele cu lumină gălbuie și satinată. Tați în sala de mese, asemeni copiilor la grădiniță. Iar mâncarea e, clar, o porcărie. Dar e minunat așa, în spatele clinicii, ca într-o tabără, ca într-o pedeapsă. E cam târziu, pastele sunt moi și umflate, friptura de vițel cu lămâie are marginea întunecată și un sos ce pare lipici de tapițerie. Dar nimeni nu se plânge. Voci șoptite ca în sacristie, clinchet de pahare întoarse cu gura în jos lângă tacâmurile așezate pe foaia de hârtie ce alunecă pe tavă. Câte unul se oprește, caută printre sticlulele de apă minerală sfertul de vin cu dopul înșurubat. Se gândește puțin înainte de a-l lua. Și apoi, da, pentru că: *La naiba! În seara asta sărbătorim! În seara asta mi-am făcut datoria față de lume. Merit și eu un sfert de vin!*

Apoi se așază și mănâncă, așa cum mănăcăm noi bărbații singuri, fără femei. Iuți, relaxați în mișcări, cu bucata de pâine mereu la îndemână. Mănăcăm așa cum ne masturbăm, când ajungem repede la final. Eu stau într-un colț, am luat o bere și două felii de brânză pe care le mănânc fără pâine, rupându-le cu mâna. Cu coatele sprijinite pe masa de plastic, pe care se vede dâra lăsată de curând de un burete, privesc, în profunzimea aceea opacă, spatele semenilor mei.

Am rămas cu Elsa toată noaptea. Divanul de scai de sub televizor se transformă într-un pat scurt și strâmt. Nu mă întind, iau perna rece și albă și o așez la spate, lipită de peretele de lângă fotoliul pe care rămân. Închid ochii, moțâi. Nici un zgomot precis și nici o liniște precisă. Pe la două, Elsa cere puțină apă, îi apropie paharul de gură, buzele îi sunt uscate, aproape crăpate.

— Vino lângă mine.

Mă întind în patul ei regesc, larg, mobil, cu multe perne. Elsa are sânii mari sub cămașa de noapte și un miros de transpirație stătută și de medicamente:

— Nu reușesc să dorm, mă simt ca și cum aș fi fost aruncată într-o mașină de spălat...

După câteva clipe tace. Tace ca și părul ei. Și poate că acum doarme. Deschid ușa și alunec în întunericul coridorului spre incubator. Au pus pe geam o perdea de tifon. Se ghicesc, mărite, profilele leagănelor, umbrele lor. Pun mâna pe sticlă: fiica mea doarme acolo înăuntru. Cu mânuțele vineții și ochii ca niște scoici închise pe chip.

În zori, Kentu a intrat cu tine în brațe, caldă de somn și roșie după baia abia făcută. Erai îmbrăcată cu o salopetă nouă, albă cu broderie roz, și fețișoara îți părea mai destinsă. Chipul mamei tale, în schimb, se albise și acum prin piele apărea un fond gălbui. Era aplecată deasupra ta și tu o priveai cu ochii tăi voalați, îi supravegheai sânul ca un animal înfometat.

— Plec.

Ridică puțin capul. Stau în picioare la capătul patului, îmi țin cu o mână obosită haina șifonată, am barba lungă și fața cuiva care n-a dormit. Privirea ei e gingașă, dar nesigură, parcă știrbită de o bănuială. Mă îndrept spre ușă asemeni unui fluture de noapte cu aripi grele ca de plută, rămas până în zori prizonier într-o cameră.

— Când te întorci?

Am auzit un zgomot, o izbitură bruscă și un bufnet în piept, ca atunci când cazi din pat în timpul somnului. Poate nu s-a întâmplat nimic, căderea a fost doar interioară, un rest de gând. Nu, a căzut probabil ceva dincolo. Era un zgomot violent, dar înăbușit de perete, un obiect de metal izbit de ceva. O targă, sigur, o targă pe roțile care a fost împinsă pe paviment cu putere și s-a oprit în perete. Poate ai murit. Și acela a fost gestul lui Alfredo. Tocmai atunci când credea că a reușit, te-ai stins sub mâinile lui fără preaviz și fără zgomot, ca o flacăra. Alfredo s-a întors, a văzut targa cu care te-au transportat și a lovit-o. Cu brațul sau cu piciorul. Zgomotul a fost identic cu un strigăt și a fost, trebuie să fi fost. Nu pot să mă mișc, aștept. Să se deschidă o ușă. Aștept niște picioare elegante și clemente. Aud pașii înăbușiți de talpa de cauciuc a saboților Adei. Ea este cea care vine, așa cum i-am cerut. Vine spre mine fără să știe că tu de-abia te-ai născut. Ai câteva ore și ești la sânul plin de lapte al mamei tale. Vine cu mâinile transpirate și înghețate din cauza fricii pe care a simțit-o și pe care va continua s-o simtă atunci când va da cu ochii de mine. Ascult zgomotul slab al mâinilor pe care și le freacă ușor de halat, în timp ce face ultimii pași. Acum e aici, în oglinda ușii, nu mă uit la ea. Îi privesc doar picioarele și aștept. *Nu vorbi, Ada, nu spune nimic. Nu te mișca. O bucată de fustă îți iese de sub halat, gri ca și anii noștri. În urmă cu treizeci de ani, aș fi putut să mă căsătoresc cu tine, erai cea mai tânără anestezistă din spital, cea mai talentată. Te lăudam și tu tăceai. Până în după-amiaza aceea... când a fost? Stăteai în stația de autobuz, am încetinit și, în mașină, pe neașteptate, ai vorbit. Nu te văzusem niciodată fără halat, aveai o talie subțire și șolduri care se lărgeau pe scaun. Mi-a rămas amintirea unui genunchi pe care ți-l mângâiai cu mâna. Ai trecut și nu mi-am dat seama. Nu-i nimic, e mai bine așa. Viața este un depozit de cutii goale, pe care nu le-ai avut. Suntem ceea ce rămâne, ceea ce am reușit să apucăm. Ce faci acum? Mănânci seara în picioare? De ce nu te-ai căsătorit? Sâni tăi sunt foarte bătrâni? Fumezi? Bărbații s-au purtat frumos cu tine? Pe care parte dormi? Fiica mea a murit?*

Mă apropii ca un urs, ca un bizon cu blana murdară. Ușa este crăpată, o împing, se deschide cu greu, pentru că o împiedică ceva. Înăuntru e întuneric, jaluzelele sunt trase, întunericul zilei în care oricum se întrezărește lumina. Ușa este blocată de două sacoșe mari și de câteva cutii, în jur este o dezordine ciudată, lipsesc multe obiecte de pe rafturi, se simte miros de praf mișcat din loc și de cafea. Fac câțiva pași fără zgomot în locuința aceea pe cale de a fi strânsă. Mă apropii de ușa bucătăriei, care este pustie, se vede doar o cană cu gura în jos pe chiuvetă.

— Sunt aici.

Italia stă pe pat, își ține coatele sprijinite de pernă și privește fâșiile de plastic ale perdelei de după care apar.

— Te odihneai, scuză-mă.

— Nu, eram trează.

Mă apropii și mă așez lângă ea pe patul fără cearșaf. Italia e îmbrăcată cu o rochie bleumarin, pe gât, care nici nu pare să fie a ei. Pare o rochie a Elsei. Nu și-a scos pantofii, își sprijină picioarele încălțate de salteaua goală. Pantofi eleganți de culoarea vinului. Își ține gâtul întins și lung vârât între umerii care par mai mici din cauza poziției aceleia incomode.

— Mă pregăteam să ies.

— Unde?

— La gară, plec, ți-am spus.

În jurul gâtului alb ca lumina are un fular înflorat, un capăt îi cade pe piept, iar celălalt în spate, pe saltea. Are un chip rahitic, înviorat de machiaj, și aerul răătăcit al cuiva care este în trecere.

— S-a născut fetița, spun.

Ea nu spune nimic, dar privirea îi cade în jos, pe mine, poate pe mâinile mele. Cade în spate pe tot ceea ce a fost și nu va mai fi, pe tot ce am pierdut. Suspină și ea în felul ei, încet, cu un șuierat al nasului.

— E frumoasă?

— Da.

— Ce nume i-ați pus?

— Angela.

— Ești fericit?

Prind un capăt al fularului, apoi pe celălalt și le țin în mână cu gingășie, apoi, brusc, strâng capetele, strâng nodul până îl rup puțin.

— Cum aș putea să fiu fericit? Cum aș putea?

Încep să plâng pe neașteptate. Lacrimi mari, dure, care coboară încet pe obrazii aspri.

— Nu pot trăi fără tine, gem, nu pot...

Ea zâmbește, clatină din cap:

— Ba poți.

Și în privirea ei apare o strălucire, ca o sfidare tăcută, iarăși mila aceea perenă pentru ea însăși și pentru oricine îi este alături.

— Trebuie să plec, pierd trenul.

Las strânsoarea, mă ridic brusc în picioare, îmi șterg ochii cu un gest repezit.

— Te conduc.

— De ce?

S-a sculat, este foarte slabă în rochia închisă la culoare care se lipește de ea. Sâni par să-i fi dispărut, nu mai există decât o mică umflătură sub oasele sternului unde îi foșnește respirația. Are o agrafă într-o parte în părul foarte scurt, o agrafă inutilă, care strălucește în întuneric. În cameră mai este încă oglinda, ea se întoarce, face câțiva pași către ea însăși și se oprește să se privească. Își atinge sprâncenele cu degetul, nu face decât gestul acela mic și necunoscut. Un ultim, nemotivat retuș al machiajului sau poate doar un salut, o urare pentru viața care va veni.

Mă aplec să iau sacoșele, mă lasă, șoptește „Mulțumesc“ și merge să-și ia jacheta care pare mucilaginoasă, întinsă pe divan, cu mânecile desfăcute ca un crucifix în așteptarea brațelor ei.

Ajunsă în prag, se întoarce să mai vadă o dată casa, umila ei casă. Nu mi se pare că există vreo urmă de nostalgie în ea, doar grabă și un soi de neliniște ascunsă, ca și cum s-ar teme că a uitat ceva. Poate eu sunt mai trist decât ea. Am iubit-o în casa aceasta. Am iubit-o pe pavimentul de gresie, pe divan, pe cuvertura de pluș de culoarea tabacului, lipită de perete, în baie, în bucătărie, am iubit-o în lumina zorilor, în adâncul nopților fără lună. Și brusc îmi dau seama cât de mult iubesc casa aceea care tremură încă o dată, în timp ce o mașină trece pe viaduct.

Privirea Italiei se oprește la picioarele divanului, care nu mai are cuvertura lui cu flori, e acoperit cu o catifea ocru murdară și deșirată.

— Ce cauți?

— Nimic.

Dar ceva îi reține privirea. Atunci îmi amintesc de câine, de botul lui ieșind în permanență de sub marginea divanului desfundat.

— Unde e Crevalcore?

— L-am făcut cadou.

— Cui?

— Țiganilor.

Posterul însă a rămas acolo, maimuța cu biberonul ei nu s-a mișcat de pe perete.

În stradă am observat că era neobișnuit de nesigură pe tocuri. Slăbiciunea părea să-i pornească din piept, care era curbat și ușor împins înainte, în afara liniei corecte a corpului, ca și cum ar fi încercat să anticipeze ceva, o frică poate. Am pus în portbagaj cele două sacoșe, apoi m-am întors către Italia, oprită pe cealaltă parte a străzii. Am luat geamantanul pe care insistase să-l ducă singură și care acum era lângă picioarele ei.

Nu s-a mișcat, m-a lăsat să-l iau. A stat să mă privească în timp ce închideam portbagajul. Când s-a urcat în mașină, când s-a aplecat să intre, i-am văzut chipul crispându-se într-o expresie încruntată, ca și

cum ar fi simțit o durere nemeritată.

— Ce ai?

— Nimic.

Dar ceva mai târziu, în timp ce conduceam, și-a pus amândouă mâinile pe burtă, lăsându-le să alunece încet, ca și cum ar fi vrut să nu fie băgată în seamă.

Nu m-am dus la gară, nici măcar nu m-am prefăcut că vreau să traversez orașul, am intrat pe varianta de legătură cu autostrada.

— Unde mergem?

— Te conduc.

Ne aflam deja pe autostradă, Italia a clătinat încet din cap, apoi s-a predat. S-a abandonat pe scaun, fără să opună rezistență.

— Cât facem?

— Mai puțin decât cu trenul. Odihnește-te.

A închis ochii. Dar pleoapele au continuat să vibreze ca și cum privirea ei, dedesubt, nu și-ar fi găsit pacea. A deschis din nou ochii, și-a întors capul spre mine și mi-a atins piciorul cu mâna. O mângâiere care m-a făcut să tremur de plăcere și fericire și am avut chef să opresc mașina lângă marginea drumului, să o iubesc acolo.

— Vino lângă mine.

Mi-a dat ascultare, și-a așezat capul pe umărul meu, căpșorul ei osos și fremătător, și a rămas așa privind strada împreună cu mine. Conduceam, iar din când în când era suficient să mișc puțin maxilarul ca să-i ating urechea ori altceva, să o sărut. Ea respira calm, și încetul cu încetul o mare liniște a pus stăpânire pe noi. Timpul era puțin îngăduitor, fără mult soare și chiar cu valuri de ceață. Mașinile treceau una după alta. Uneori, câte un tir ieșea din coloana din dreapta semnalizând prea târziu schimbarea direcției. O zi oarecare, fetiço, într-adevăr nimic special. Dar a fost cea mai frumoasă călătorie din viața mea. Dacă mă gândesc la viața mea, dacă mă gândesc la un premiu, revăd călătoria aceea. Viteza care clatină frontierele din afara mașinii și noi, nemișcați, în respirația a ceva care ne apare minunat, fără sfâșieri, fără chin. O fericire făcută din nimic, nesperată și profundă. Era ca și cum cerul, cerul acela gri și anonim, ne-ar fi despăgubit.

Nu-mi aminteam să mă fi simțit vreodată atât de în armonie cu mine însumi: pieptul sub cămașă, fruntea, privirea, mâinile așezate pe volan, greutatea ușoară a capului ei. Italia adormise, nu voiam să mă mișc, ca să n-o trezesc, și doar când eram obligat s-o fac, mutam încetișor mâna pe schimbătorul de viteză, unde se sprijinea piciorul ei. Făcusem eforturi să o iubesc, o respinsesem, o îndepărtasem, făcuse un avort din cauza mea. Acum totul se terminase. Aș fi ținut-o cu mine pentru totdeauna și fuga aceea către sud mi se părea primul pas adevărat spre ea. Da, călătoria aceea de-a-ndărățelea spre locurile ei natale ne-ar fi oferit posibilitatea s-o luăm de la început. Acum mă grăbeam să sosesc, s-o văd coborând cu rochia șifonată de drum. În timp ce mâna ei albă, în spatele fularului care zboară, se mișcă spre mine și mă invită să n-o urmez, s-o las să facă singură primii pași în spaima aceea de lucruri regăsite. Poate acolo, acasă la ea, pe pajiștea unei bisericuțe de piatră care se sfârâmă, voi îngenunchea la picioarele ei, o voi înlănțui cu brațele și îi voi cere iertare pentru ultima oară. Apoi nu voi mai avea nevoie s-o fac. De acum înainte o voi iubi fără s-o fac să sufere.

La asta mă gândeam, Angela, nu la tine. Te născuseși, erai sănătoasă, mama ta era bine și ea. I-aș fi

scris o scrisoare, o scrisoare scurtă în care i-aș fi povestit totul, fără măcar să încerc să mă justific: faptele, nimic altceva decât faptele, în câteva rânduri. Restul era doar al meu. Nu poate fi explicată dragostea. Este singură, se înșală și trudește în sine însăși.

Aș fi aranjat lucrurile repede, fără risipe inutile. Chiar mâine l-aș fi chemat pe Rodolfo, prietenul nostru avocatul, să se pună de acord cu Elsa. I-aș fi dat mână liberă în toate. Ființa aflată alături de mine era singurul lucru pe care îl voiam pentru mine. Și acum o luam cu mine, o duceam pe autostrada care devenise mai lină, șiruri prăfuite de oleandri se vedeau pe margine. Lumina se schimbase, ziua se topea în noapte, contururile erau mai puțin nete, dar poate mai profunde, chipul Italiei părea aproape violet. Mâna îi alunecase pe scaun între piciorul meu și al ei. I-am luat-o și i-am ținut-o strâns. Va fi vai de cel care ar încerca să mi-o ia, m-am gândit.

M-am oprit la o stație de benzină, îmi era sete și trebuia să merg la baie. Mi-am tras încetișor umărul de sub capul Italiei, care și-a schimbat poziția pe scaun cu un mic oftat. Afară nu era deloc frig, am căutat în buzunar niște monede să le las în farfurioara de metal abandonată pe masa de la intrarea la W.C.-uri. Nu aveam bani mărunți și nu era nimeni primprejur, așa că am făcut pipi fără să-mi dau obolul. În bar, în afară de mine, mai era doar un client. Un bărbat robust, fără palton pe el, care mânca un sandviș. Am luat o cafea într-un pahar de plastic, o sticlă de apă minerală, o cutie de biscuiți pentru Italia și am ieșit.

Am rămas afară să-mi beau cafeaua, la pompa de benzină erau două mașini. Un bărbat cobora, își dezmoțea picioarele, își pune coatele pe capota mașinii. Era o atmosferă neobișnuită, soarele pe care nu-l văzusem o zi întreagă apăruse la apus. Lumina se apropia de pământ, îl mângâia și pământul părea să se bucure de bunăvoința aceea trandafirică ca de o desăvârșire prețioasă. Aerul acela neobișnuit, lumina înflăcărată anunțau că sudul începuse cu adevărat. Am privit la capătul benzinăriei marile perii albastre folosite la spălarea automobilelor atârând nefolosite. Am întors capul spre mașină. Italia era trează, mă privea prin geam și zâmbea. Am răspuns zâmbetului ei cu un gest al mâinii.

După aceea am fost veseli, Italia a deschis radioul, cunoștea cuvintele tuturor cântecelor și a început să cânte cu vocea ei puțin răgușită și să miște umerii. Apoi s-a făcut întuneric, Italia nu mai cânta, ascultam o voce care spunea că apa mărilor era agitată.

Tremura, îi tremurau picioarele și mâinile uitate în mijlocul scobiturii albe și slăbănoage unde carnea devenea mai fragedă.

— De ce nu ți-ai pus ciorapi?

— Suntem în mai.

Am dat mai tare căldura. După puțin timp, eu transpiram și Italia nu încetase să tremure.

— Poate e mai bine să ne oprim să dormim undeva.

— Nu.

— Cel puțin să mâncăm.

— Nu mi-e foame.

Privea hotărât în fața ei strada care se întunecase și farurile mașinilor care ne depășeau. Părăsisem autostrada și mergeam pe o stradă provincială liniștită. Italia îmi arătase ieșirea și acum mă ghida, nesigură, îngrijorată probabil, pentru că din cauza întunericului nu recunoștea nimic și poate multe lucruri se schimbaseră.

— De câtă vreme nu ai mai fost pe aici?

— De mult.

Se odihnișe și totuși părea că face un efort și să-și țină capul în sus. I-am pus mâna pe frunte: ardea.

— Ai febră, trebuie să ne oprim.

După câțiva kilometri, într-o localitate de trecere (câteva case urâte, spânzurate pe strada prost iluminată), pe o firmă verticală fluorescentă am văzut scris: *Restaurant*, iar mai jos, pe orizontală, cu litere mai mici: *camere, Zimmer*. Am oprit mașina pe platforma largă de la marginea străzii.

— Ai nevoie de geamantan?

Nu mi-a răspuns, în întuneric cuvintele mele i-au atins ușor ceafa nemișcată.

— Haide, să mergem.

Am ajutat-o să coboare, m-am aplecat până la ea și i-am cuprins talia cu brațul, i-am simțit oasele vibrând în timp ce se ridica și un suspin adânc îi mișcă pieptul, un îndemn pentru ea însăși. Afară cerul era locuit de o lună plină, largă, cu un chip caritabil pe care, în timp ce ne duceam îmbrățișați către firma luminoasă, ne-am oprit s-o privim. Era atât de aproape luna aceea că părea să facă parte din noi și nu din cer. Atât de joasă și mare pierdea puțin din mister, se umanizase.

Am intrat în restaurant printr-o ușă de sticlă, cu perdele subțiri de voal. În dreapta era tejgheaua barului pustiu, în cealaltă parte, într-o sală mare și tristă, se aflau câțiva oameni așezați ici-colo, puțini mâncau, cei mai mulți aveau în față doar carafa cu vin, priveau la un televizor așezat la înălțime, care transmitea un meci de fotbal. Ne-am așezat la masa cea mai retrasă. Cineva și-a întors privirea spre noi, o privire lipsită de interes care s-a întors imediat spre ecranul televizorului.

O femeie a ieșit din bucătărie ștergându-și mâinile de șorț. Avea o față de țarancă, aureolată de un păr gri și înfoiat.

— Putem să mâncăm ceva?

— Chelnerul a plecat.

— Niște salam, puțină brânză...

— Vreți și o supă de legume?

— Mulțumesc, am spus, mirat de neașteptata amabilitate a femeii.

— V-o încălzesc.

— Dar de dormit? Putem dormi aici?

Femeia a privit-o pe Italia mai mult decât ar fi trebuit.

— Câte nopți?

Italia a mâncat doar câteva linguri de supă. Îi priveam întunecimea părului tuns scurt, cu care nu mă obișnuisem încă, chipul slăbit, făcut din scobituri și mici umbre, și rochia bleumarin, pe gât; părea o călugăriță fără vâl. Îi turnasem un pahar plin cu vin și o obligasem să ciocnească, la care ea răspunsese apropiind paharul de al meu fără să-l ridice, un clinchet jos pe fața de masă. Prea jos, ca luna de pe cer. Puteam s-o vedem prin fereastra cu ramă metalică. Stătea acolo cu fața aceea benignă și sătulă, iar atmosfera din jurul sferei ei apărea diafană în întuneric: părea curioasă să ne vadă. Eu eram puțin amețit, băusem unul după altul cel puțin trei pahare pline cu vin. În localul acela mirosind a mâncare reîncălzită și a băuturi proaste mă simțeam fericit pentru că eram cu ea, la sute de kilometri depărtare de orașul în care trăisem ca un șobolan. Fericit pentru că viața noastră începea și fiecare etapă ar fi fost splendidă, trebuia să fie. Acum mă temeam ca Italia să nu fie tristă, voiam să mă simt bine ca s-o înveselesc, pentru că mi-era frică să nu devin și eu în scurtă vreme trist. Simțeam că oglindirea în luna aceea putea să ne facă să devenim dintr-odată triști. Beam pentru că nu voiam să mă gândesc la asta, Angela. Beam și eram

plin de încredere, pentru că viața mi-ar fi dat ocazia să-mi iau revanșa, beam pentru că am fi avut un alt fiu și nu i-aș mai fi interzis nici o bucurie, aș fi premiat-o până în ultima zi. O priveam și ochii mei stupizi luceau plini de încredere și nu avea nici o importanță dacă nu mânca, era doar obosită. Trebuia să doarmă și să viseze, în timp ce eu aș fi mângâiat-o în ciuda lunii aceleia grase, iar dacă i s-ar fi făcut foame în timpul nopții, aș fi mers în bucătărie să fur ceva, un pic de pâine, o felie de tobă. Și aș fi privit-o ca o iubire în noapte cum mănâncă.

A vomat în farfurie. Efortul a surprins-o, i-a înroșit fața, o venă întunecată i s-a umflat pe frunte. A luat șervetul și l-a dus la gură.

— Scuză-mă.

I-am strâns mâna nemișcată pe masă, o mână prea caldă și lipicioasă din cauza transpirației.

— Eu trebuie să-ți cer scuze, te-am obligat să mănânci.

Se făcuse albă, ochii i se umpluseră de o capitulare ciudată. A tușit, apoi s-a uitat în jur, ca și cum s-ar fi temut că cineva își dăduse seama că nu se simțea bine. Sala tăcea, se auzea doar bâzâitul televizorului, vocea comentatorului care urmărea mișcările mingii. Ușa de la bucătărie s-a deschis în spatele ei, împinsă de corpul femeii. Aceasta s-a apropiat de noi și a pus pe masă un platou cu salam și șuncă. Era bine alcătuit, printre felii se vedeau bucăți de murături, vinete și roșii uscate.

— Prietena mea nu se simte bine, ați putea să ne conduceți în cameră?

Femeia ne privea interzisă, poate nu-i mai inspiram încredere.

— Scuzați-ne, am zis și am pus o bancnotă de o sută de mii pe masă, împreună cu cartea de identitate. Mai târziu cobor să vă aduc actele doamnei.

Luă bancnota, se îndreptă fără grabă spre bar, deschise o cutie de metal și îmi încredință cheia.

Camera era mare și avea un aspect curat, dar mirosea a stătut. Avea un pat de lemn furniruit și un dulap identic, care mai avea încă folia de plastic în jurul picioarelor. Două prosoape, unul albastru și unul mai mic, de culoarea nucșoarei, erau așezate lângă chiuvetă. Cuvertura era verde ca perdeaua, am tras-o spre capătul patului. Italia se așeză, ghemuită, ținându-și mâinile pe burtă.

— Ești la ciclu?

— Nu, și se lăsă pe pat.

I-am scos pantofii, apoi am ajutat-o să-și întindă picioarele. I-am aranjat o pernă sub cap, o pernă aproape goală care s-a turtit de tot, atunci i-am pus-o și pe a mea, s-o ridic puțin mai sus. Se simțea într-adevăr un miros ciudat în cameră, chimic, nesănătos, poate din cauza mobilei de proastă calitate, abia ieșită pe poarta fabricii. Am dat perdeaua la o parte, am ridicat storul și am deschis larg fereastra să intre mirosul nopții care era călduță, părea deja o noapte de vară.

Italia tremura în pat. Am închis fereastra și am căutat o pătură. Am găsit-o într-un sertar al dulapului, o pătură maro, aspră, de cazarmă. Am îndoit-o și am pus-o pe ea. I-am căutat pulsul. Bătăile erau slabe. Nu aveam geanta cu mine, nu aveam nimic, nici măcar un termometru, m-am detestat pentru neglijența aceea.

— Hai să dormim, te rog, a spus.

M-am întins lângă ea, fără să-mi scot măcar pantofii. *Acum vom dormi. Vom dormi așa, îmbrăcați, iar mâine ea se va simți bine, vom pleca devreme, pe răcoare. Ne vom opri să luăm micul dejun într-un bar, voi cumpăra ziare, lame de ras.* Vinul băut în grabă stagna în corpul meu întins, îmi lipsea vocea Italiei, îmi lipsea trupul ei, simțeam că o doresc și mi-ar fi plăcut să fac dragoste. Ea dormea. Am stins

lumina. Respira greu și zgomotos, ca un copil peste măsură de obosit sau ca un câine care visează. Dar vinul nu fusese bun, m-a făcut să-mi treacă repede extenuarea și acum eram din nou treaz și îmi simțeam gura înțeleasă și amară. M-am lipit de Italia încetișor, să n-o trezesc. Era a mea, va fi pentru totdeauna.

Razele de lună îi luminau chipul care apărea crispat, uimit, ca și cum în pragul somnului ar fi luat cu sine o incertitudine. Nu m-am întrebant care. Dar am zâmbit pe întuneric și am simțit cum pielea obrazului mi se încrețește la contactul cu cearșaful, gândindu-mă cât de mult îmi plăcea s-o spionez. Eram fericit, nu ne dăm niciodată seama că suntem, Angela, și m-am întrebant de ce asimilarea unui sentiment atât de binevoitor ne găsește întotdeauna nepregătiți, rătăciți, așa încât știm doar cum este dorul de fericire sau continua ei așteptare. Eu eram fericit în momentul acela și mi-o spuneam mie însumi: sunt fericit! Fericit pentru acel puțin din Italia pe care lumina slabă mi-l oferea în camera tristă ca un atelier de mobilă.

Fruntea îi lucea, m-am apropiat să i-o șterg cu un capăt al cearșafului. Ardea încă, poate mai mult decât înainte, iar un firisor de salivă îi curgea din gură pe gât, în partea în care își înclinase capul. Acum îmi dădeam seama că de fiecare dată când dădea aerul afară din plămâni gema ușor. Am stat să ascult. Încet-încet geamătul s-a rupt, s-a stins. Apoi a revenit violent ca țipătul unei păsări speriate.

— Italia..., am scuturat-o.

Nu s-a mișcat.

— Italia!

Era probabil foarte amorțită. A întredeschis cu greutate buzele, ca și cum ar fi mestecat în gol, fără să deschidă ochii, poate căuta un cuvânt, dar nu reușea să-l găsească.

M-am ridicat în picioare, m-am aplecat asupra ei și am palmuit-o, la început ușor, apoi tot mai tare, încercând s-o trezesc. Capul i se bălăbănea mișcat de loviturile mele.

— Trezește-te... Trezește-te!

Nu aveam medicamente, nu aveam nimic cu mine. Și nu știam nimic, nu eram un diagnostician, eram obișnuit să intervin pe o indicație precisă, pe porțiuni din corp delimitate de cearșafuri. Și unde ne aflam? Într-o pensiune, pe o stradă provincială, pe care n-o cunoașteam, departe de un oraș, de un spital.

Apoi ea s-a mișcat, a bolborosit chiar un salut. Dar era atât de amețită încât palmele mele trebuie să i se fi părut fâlfâiri ușoare de aripi, ca și cum ar fi atins-o un fluture. Am ridicat-o în sus, voiam să-și sprijine spatele de perete, să stea dreaptă. Ea mă lăsă, alunecă doar puțin în jos, ținându-și capul aplecat pe umăr. Am aprins lumina, am alergat la chiuveță, am deschis robinetul, care la început a tușit și m-a stropit cu apă. Am udat un prosop și i-am șters fața, părul, pieptul. Și-a revenit, a deschis ochii și i-a ținut deschiși.

— Ce s-a întâmplat? a întrebant.

— Nu te simți bine, am bâlbâit.

Dar ea nu părea să-și fi dat seama de nimic, nici măcar de leșinul neașteptat din somn. Am dezvelit-o cu violență până la brâu.

— Trebuie să te consult, am spus aproape strigând.

I-am palpat abdomenul. Era tare ca piatra. Ea nu s-a mișcat.

— Mi-e frig, a șoptit.

Am privit pe fereastră, sperând ca luna să înceteze să ne lumineze și să apună în grabă. Trebuie, m-am gândit, să plecăm imediat. În momentul acela am văzut că urina, o pată caldă se întindea pe cearșaf. Mă privea fără să-și dea seama ce face, ca și cum corpul acela nu-i aparținea. Am apăsant-o din nou pe

burtă:

— Simți? am țipat. Îmi simți mâna?

Nu a miștat.

— Nu, a șoptit, nu simt nimic.

Atunci, Angela, am înțeles că se întâmpla ceva grav. De lângă perete, spatele Italiei alunecase din nou în jos, chipul ei gri ajunsese între perne.

— Să mergem.

— Lasă-mă să dorm.

Am luat-o în brațe, nu era deloc grea. Pe pat rămăsese o pată albăstrie, din rochia ei bleumarin ieșise culoarea. Am traversat coridorul și am început să lovesc cu piciorul în ușa de sticlă pe care era o tăbliță cu inscripția: privat. Femeia ieși însoțită de un băiat cu privirea năucă.

— Spitalul! am strigat. Unde este spitalul?

Între timp, scuturam capul Italiei pentru a le arăta motivul îngrijorării, al nebuniei mele. Strigam și aveam ochii încărcăți de un plâns furios, de un refuz atât de mare, încât cei doi, poate mamă și fiu, se lipiseră de zid în timp ce încercau să-mi explice drumul. Am alergat spre mașină, am așezat-o pe Italia înăuntru. Femeia mă urmase în papuci și cămașă de noapte, speriată și fără motiv, doar pentru că nu știa ce să facă, doar pentru a-mi însoți furia. Am văzut-o în oglinda retrovizoare acoperită de praful pe care i-l aruncasem în față când am plecat.

Indicațiile erau imprecise și puține, iar eu eram atât de agitat, încât nici măcar pe acelea nu mi le aduceam aminte. Dar dacă trebuie să mergem, viața este cea care ne duce, Angela. Strada lucind în lumina zorilor era acul metalic al unei busole care mă trăgea spre ea. Apăsam pe accelerație și vorbeam cu Italia.

— Fii liniștită, îmi spuneam, suntem aproape, o să vezi, totul va fi bine. Fii liniștită.

Italia era liniștită, nemișcată și fierbinte, poate chiar în comă.

Marea începea să se simtă în aer, în vegetație, pe străzile plate și nelegate între ele. Marea sudului, cu ororile ei imobiliare care dădeau spre plajă. În sfârșit, în centrul unui sens giratoriu, sub o adunătură de indicatoare stradale ruginite, a apărut acela alb cu H-ul roșu în mijloc. Am mai făcut câteva sute de metri și am ajuns. Am dat peste o clădire de dimensiuni modeste, dreptunghiulară și destul de joasă, înconjurată de o platformă de ciment. Unul din spitalele de mare, care pe timpul iernii rămân aproape total nefolosite. În parcare se aflau câteva mașini și o ambulanță. Serviciul de urgențe era pustiu, luminat doar de un bec de serviciu. O duceam în brațe pe Italia, care își pierduse unul din pantofii de culoarea vinului. Am aruncat o privire în spatele oblonului unei uși, am împins-o: alte uși, altă tăcere.

— Nu e nimeni?

A apărut o asistentă, o fată cu părul negru strâns la spate.

— E o urgență, am spus, unde este medicul de gardă?

Fără să mai aștept vreun răspuns, m-am năpustit în camerele alăturate, deschizând ușile cu piciorul. Speriată și ținându-se puțin într-o parte, fata mă urma împreună cu un individ într-un halat prea scurt, ca un șorțuleț de grădiniță.

În sfârșit, am găsit camera de reanimare, goală și ea, cu obloanele trase, burdușită de aparate, care, nu era greu de imaginat, nu mai erau folosite de multă vreme. I-am pus Italiei un tub de oxigen. M-am întors către fată:

— Trebuie să fac o ecografie.

Rămase nemișcată, am apucat-o de braț și am scuturat-o:

— Grăbește-te!

În scurtă vreme, căruciorul ecografului alerga spre mine, împins de asistentul cu halat scurt. Deschisesem dulapul cu medicamente, căutam agitat printre cutii inutile. Sosi medicul de gardă, un bărbat între două vârste, cu o barbă zbârlită care se întindea până sub ochelari. Tocmai îi injectam antibioticul Italiei.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă cu vocea încleiată a celui care a trecut brusc de la somn la trezie.

— Un chirurg, am spus, fără să mă întorc măcar. Monitorul ecografului era în funcțiune.

— Ce are? întrebă.

Nu i-am răspuns. Apăsam sonda pe abdomenul Italiei cu ochii țintă pe monitor, dar nu reușeam să văd nimic. Acum în jurul meu toți ceilalți tăceau, auzeam foarte aproape respirația medicului de gardă, o respirație greoaie de tabagic. Apoi am înțeles, chiar dacă nu voiam să cred, și ceilalți au înțeles și ei. Abdomenul ei era plin de sânge. Și totuși, nu pierduse nici un strop. Hemoragia era doar internă, organele cuprinse puteau fi deja în necroză.

— Unde este sala de operații?

Medicul de gardă mă scruta neîncrezător.

— Dumneavoastră nu sunteți autorizat să operați în această instituție...

Dar eu începusem să împing targa, deși nu știam în ce direcție s-o iau. Asistenta fugea alături de mine, încercând să mă călăuzească. Sala de operații era într-una din încăperile de la parter, în fundul unui coridor cu faianța azurie, asemănătoare cu celelalte, lumina era stinsă și se simțea un miros de dezinfectant evaporat în sticlele închise. Electrocardiograful zăcea într-un colț, alături de un cărucior de serviciu gol. Am pătruns în întunericul acela, am împins targa spre mijlocul camerei, sub lampa scialitică fixată în tavan. Am aprins-o, o bună parte din becuri erau arse.

— Ridicați storurile, deschideți tot! i-am spus asistentei, care execută ca un robot.

— Unde sunt instrumentele?

Intră într-o cămăruță în care se întrezăreau ușile unui dulap metalic, începuse să scotocească pe rafturi, m-am repezit după ea. Stătea în patru labe, din fundul unui sertar a tras afară o pungă sigilată plină de foarfeci, nimic altceva decât foarfeci. Se uită la mine, habar nu avea ce anume îmi trebuia exact. Am smuls sertarul din mâinile ei și l-am răsturnat pe jos, apoi am răsturnat un altul și încă unul. În sfârșit am găsit ce-mi trebuia: bisturiu rece, pense, depărtător, cauterizator, cleme, ace. Existau de toate. Am luat pungulițele plastifiate și le-am azvârlit pe căruciorul de serviciu. Am tăiat rochia Italiei în două, am apucat capetele și am desfăcut-o larg. Trupul ei mi s-a înfățișat dintr-odată, de o albeață ireală sub lumina aceea rece, cu oasele sternului și micile sfârcuri trandafirii străbătute de vinișoare.

— Electrozi, am spus.

Asistenta a pus ventuzele pentru electrocardiogramă pe pieptul Italiei. Apoi am intubat-o eu, încet, să n-o rănesc. Am luat două cearșafuri verzi dintr-o grămadă și le-am așezat ușor pe ea, unul pe picioare, iar cu celălalt i-am acoperit pieptul. Am pregătit doza exactă de pentothal. M-am spălat și am îmbrăcat halatul steril în grabă, peste haine. Medicul de gardă a venit lângă mine, animat de o voce mai metalică.

— Spitalul acesta nu e decât un cabinet medical mai mare, nu suntem dotați pentru operații ca

aceasta. Dacă se întâmplă ceva, dumneavoastră veți avea probleme, eu voi avea probleme, toți vom avea probleme...

— Are septicemie.

— Puneți-o în ambulanță, duceți-o la un spital cum trebuie, ascultați-mă. Dacă moare pe drum, nu e vina nimănui.

L-am apucat de față, Angela, de o porțiune din barbă, de o ureche, de ce am găsit. L-am înșfăcat și l-am zvârlit de perete. A plecat. M-am spălat din nou pe mâini.

— Mănuși, am spus, deschizând degetele. Asistenta brunetă s-a străduit cât a putut să mi le pună cu o oarecare decență, dar îi tremurau mâinile.

Tânărul cu halatul prea scurt rămăsese deoparte. Își pusese un halat lung și o mască. I-am aruncat o privire, avea o figură ciudată, trapezoidală.

— Te-ai dezinfectat?

— Da.

— Atunci vino să-mi dai o mână de ajutor.

Îmi dădu ascultare și se apropie de capul Italiei.

— Să nu pierzi din vedere monitorul și fii gata să defibrilezi, dacă va fi nevoie.

Afară se vedea o lumină albăstruie. Italia avea o expresie senină. Mă simțeam puternic, neașteptat de puternic, Angela. Era o scenă pe care o mai văzusem, cine știe unde, poate în somn. Trăisem momentul acela și poate că îl așteptasem. Aveam acea întâlnire. Și mi se păru că îmi pătrund în sfârșit viața. Frica de sânge pe care o aveam atunci când eram copil, clipa aceea albă în care carnea, incizată, nu sângerează încă... poate era ea. Ea era în tăietura aceea. Sângele de care mă temeam era al său, așa cum mă temusem de iubirea ei. Ea exista de atunci. Cine te iubește există întotdeauna, Angela, există înainte de a te cunoaște, există înainte de tine. Acum nu-mi mai era frică. O căldură neașteptată mă cuprindea, un soare cald și bun, numai pentru mine.

— Bisturiu.

Am prins instrumentul, l-am strâns, l-am așezat pe carne. Te iubesc, m-am gândit, îți iubesc urechile, gâtul, inima. Și am tăiat. I-am auzit zgomotul când se deschidea și i-am așteptat sângele.

Mi-am început apoi treaba. Sângele care ieșise învălmășise organele care în partea mai expusă aveau deja culoarea închisă a necrozei. Am dat la o parte intestinul. Uterul era gri, trompele îngroșate, peste tot era plin de puroi, o pungă mare zăcea sub sacul lui Douglas. M-am gândit imediat la avort, Angela. Infecția aceea era cauzată de o intervenție traumatică. Și totuși nu-mi venea să cred, de un avort septic se moare după puțină vreme. Poate că mai făcuse un chiuretaj după aceea, de doi bani și el. Trăise așa cu infecția aceea înăuntru. Am întors privirile, am făcut un pas înapoi. Da, acum exista, în plus, și gândul acela... Am privit în jur, tânărul cu fața trapezoidală mă fixa înspăimântat, iar asistenta, pătată de sânge pe frunte, avea o expresie îngrozită. Am privit apoi fața mică a Italiei, palidă și adormită, pe care se reflecta verdele cearșafurilor cu care era învelită. Acela a fost momentul în care i-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute. Am întins brațele înainte cu pumnii strânși în mânușile însângerate. Aș fi luptat, n-aș fi lăsat-o să plece, și voiam ca el s-o știe.

Am tamponat hemoragia, am curățat puroiul, am făcut o mică rezecție intestinală. Doar la sfârșit m-am ocupat de uter. Era mult prea compromis, infecția se întinsese peste tot, nu puteam să risc. Am scos punga aceea gri care ar fi trebuit să fie lăcașul fiului nostru. Nu mi-am mai ridicat ochii, Angela, doar din

când în când, dacă aveam nevoie de un nou instrument, îmi întorceam privirea spre dreapta, spre mâinile asistentei cu părul negru, care nu era niciodată sigură de ceea ce trebuia să-mi întindă. În încăperea se auzea doar zgomotul mâinilor mele în corpul Italiei. Zgomotul acela lunecos, vâscos, contractat, pe care îl fac degetele atunci când operează. Dar la sfârșit eram din nou optimist, plin de încredere. Tremuram, eram transpirat și puțeam. Ziua intrase pe fereastră, mă învăluia o altă lumină, o lumină plină. Asistenta transpira din cauza oboselii și a căldurii. Pentru că, doar acum îmi dădeam seama, zăpușeala luase în stăpânire încăperea. Sutura și căldura mi se lipea de păr, de vârful degetelor. Diagrama băților cardiace era normală. Văram acul în carne ca un croitor grijuliu care face ultimele retușuri la o rochie de mireasă. Noaptea trecuse. Peste puțin, în sfârșit aș fi putut să mă așez pe scaunul care se afla în spatele meu. De două zile nu mă spălam și nu mă rădeam, și totuși mă credeam un înger. Cu ochii închiși și ceafa sprijinită de perete, ca eroul unui film.

Dar muri. Peste două ore, viața a părăsit-o. Eram lângă ea. Se trezise. O mutasem într-un salon la același etaj. Se trezise în timp ce eu stăteam în picioare în fața ferestrei care se afla la nivelul străzii. Cercetam peisajul pe care nu-l văzusem cu o seară înainte și care acum, la lumina zilei apărea drept și argilos. Pe un uriaș panou publicitar un cowboy călărea o doză de bere. Este o graniță, m-am gândit. Da, părea că eram într-o zonă de frontieră. Însăși clădirea care adăpostea spitalul avea aspectul fragil și birocratic al unei vămi. Fiecare poveste de dragoste are nevoie de dovezi, mi-am spus. Trecu fără zgomot o mașină mică și roșie. Soarele era sus pe cer. Am zâmbit.

A bolborosit ceva și m-am întors. Soarele îi lucea în ochi, irișii ei gri erau punctați de solzișori argintii.

— Mi-e sete..., a șoptit. Sete.

Pe noptiera de metal se afla o sticlă pe care o adusese asistenta pentru mine și din care, după febra operației care durase aproape șase ore, băusem dintr-o înghițitură aproape toată apa. Mai rămăsese exact o picătură, imobilă pe fundul de sticlă verde. Am vărsat puțină apă pe batistă și i-am șters buzele crăpate de uscăciune. Deschise gura ca un pui însetat.

— Mai...

Am udat din nou batista, i-am așezat-o între buze și a supt. Totul s-a întâmplat în câteva minute, brusc a ridicat capul și l-a lăsat pe spate. Am auzit o voce care nu părea a ei.

— Cum să fac?

Și părea că-i vorbește neantului sau poate unei ei înseși pe care o vedea de departe, o soră geamănă care îi dansa pe creștet, pe plafon. Am pătruns în privirea ei, prinzându-mă cu mâinile puternic de pat. *Unde vrei să pleci, mic scaiete crăpat, broscuță fără suflare? Unde crezi că mergi?* Mă sprijineam pe pumni, cu brațele întinse, forțându-mă să nu cad peste ea. Îi opream privirea. Mă aflam în umbră și ea era sub mine, în lumină. Era deja dincolo. Cu ochii întorși în alb, căuta ceva, un loc deasupra ei, și se agita ca și cum s-ar fi chinuit să-l ajungă.

— Cum să fac? spuse din nou cu un fir de voce gătită și părea că se adresează cuiva care aștepta, acolo sus, pe tavanul jos și inundat de lumină. I-am mângâiat chipul, obrații îi erau nefiresc de rigizi. Pielea de pe bărbie avea vinișoare albastre, gâtul era întins și diafan ca o lanternă de pergament în vânt. De câte ori o văzusem plecând așa? Când făceam dragoste, își înclina pe neașteptate capul spre perete, întindea gâtul care devenea lung și slab și căuta un loc doar al ei în întuneric. Strângea pleoapele și deschidea larg nările, ca și cum ar fi căutat un parfum. Aroma intensă a unei fericiri pe care n-ar fi avut-o niciodată și pe care o căuta cu disperare pe perna aceea transpirată. Am încercat din nou să-i prind privirile, dar mâna mea transpirată nu reuși să-i țină bărbia.

— Iubire...

Respiră profund, pieptul i se ridică, apoi se lăsă și în respirația aceea întregul corp se cufunda, se abandona. Atunci mă privi, dar nu eram sigur că mă vede. Își mișcă buzele, șopti un ultim cuvânt.

— Du-mă.

Dar nu îmi spuse unde. Nemișcată pe pernă nu mai era vie, dar nu era încă dincolo, suspendată în nelocul care precedă moartea. Chipul i se lărgise, relaxat, privea în sus, acolo unde cineva o aștepta, fără agitație, fără chin. Ultima ei răsufare a fost un geamăt ușor, de ușurare. Așa a găsit drumul către cer, Angela.

Nu te mișca.

Mi-am văzut saliva picurând peste ea, îmi era plină gura. N-am abandonat-o nici cu privirile, nici cu răsufarea. Am rămas să respir peste ea. Mă aplecam, eram foarte aproape și poate că speram să o salvez cu răsufarea mea. O apăsam cu chipul meu răvășit... Simțeam o forță ușoară desprinzându-se din ea, ca un abur care se înalță din apă. Nu m-am gândit să fac nimic ca medic, uitasem că sunt. Am privit-o cum se privește ceva misterios, cu ochi atenți și încețoșați, am privit-o așa cum te privisem pe tine născându-te cu câteva ore mai devreme. Așa am lăsat-o să moară. Am lăsat ca ultima suflare să-i iasă pe gură, iar suflul acela mi-a atins genele. Și ea fugise, absorbită de tavan. Din instinct, mi-am ridicat privirile s-o caut. Atunci l-am văzut, Angela, l-am văzut pe fiul nostru. Pentru o clipă, chipul lui mi-a apărut acolo sus. Nu era frumos, avea o mutrișoară plăpândă și aspră ca a mamei sale. Ticălosul acela mic venise s-o ia. Și acolo unde fusese chipul lui, pe tavan, rămânea o crăpătură în tencuială, împreună cu o pată de umezeală care îi semăna mult. M-am ghemuit lângă ceea ce îmi lăsase, trupul acela nemișcat și călduț încă, i-am luat mâna și am așezat-o pe mine. *Bine, du-te, Buruiană, du-te acolo unde viața nu va mai putea să te lovească, du-te cu mersul tău ciudat de câine. Și să sperăm că acolo sus există cu adevărat ceva: o pătură, o aripă, pentru că ar fi cu adevărat nedrept să ai parte doar de întunecimea neantului.*

În salon erau risipite diferite lucruri: scaune, medicamente, aparatură... am început să lovesc cu piciorul tot ce îmi ieșea în cale. Mi-am privit apoi mâinile. Erau încă albicioase după lungile ore în care stătuseră în mânușile chirurgicale de cauciuc, am strâns pumnii, am strâns toată inutilitatea mea. Și m-am năpustit asupra peretelui, asupra mâinilor mele. Am lovit cu o ferocitate ieșită din comun, până când pielea degetelor s-a umplut de sânge, s-a rupt și a rămas albul oaselor. Nu m-am oprit până când nu a intrat cineva. Au venit multe persoane și un bărbat mi-a prins brațele și mi le-a întors la spate, obligându-mă să încetez.

Mai târziu mi-au bandajat mâinile, eram așezat pe o targă, îmi priveam rănile fără emoție, ca și cum nu ar fi fost ale mele. Nu simțeam nici o durere, mă gândeam la ce voi face. Îmi clătisem fața, îmi pusesem capul sub robinet, făcusem pipi, îmi vârașem cămașa în pantaloni, totul cu mâinile care mă dureau, iar acum eram acolo cu părul ud, pieptănat pe spate.

Îmi bandajau mâinile, o făcea o fată cu o șuviță de păr roșcat care îi atârna pe fața aplecată. Venise medicul legist, completase un formular și plecase. Ea nu fusese încă îmbrăcată, trebuia s-o îmbrace, hainele se aflau în portbagajul mașinii mele. Nu eram soțul ei, nu eram rudă, nu eram nimeni. Fata care mă doftoricea avea asupra corpului Italiei aceleași drepturi ca și mine, nici mai mult, nici mai puțin. Și-a ridicat capul, și-a tras după urechi părul care-i acoperea fața. I-am mulțumit și am coborât de pe targă.

Am intrat în biroul directorului spitalului, de acolo am telefonat unui vicechestor pe care îl operasem cu câțiva ani înainte. Formalitățile au fost îndeplinite în mai puțin de o jumătate de oră. De la postul de

poliție din apropiere a sosit un subofițer cât se poate de binevoitor. Reușise să găsească pe cineva din familia Italiei, o verișoară. Femeia nu se opusese absolut deloc ca eu să mă ocup de cadavru, păruse chiar mulțumită, atâta vreme cât îmi asumam și cheltuielile de înmormântare.

Stăteam amândoi în picioare pe coridor și el îmi privea mâinile bandajate.

— Dar dumneavoastră ce legătură aveți cu fata decedată?

Era o curiozitate omenească, avantajată de uniforma pe care o purta.

— Era logodnica mea.

Polițistul avea ochii de un albastru viu. Făcu o strâmbătură care aducea a zâmbet și strânse între riduri privirea aceea turcoaz:

— Condoleanțe, murmură.

Câteva clipe mai târziu aveam în mână o foaie de hârtie acoperită de tot felul de ștampile și hainele Italiei. Le alesesem din portbagaj stând în soare, pe platforma din fața spitalului. Deschisesem geamantanul ei și căutasem. Nu te mai gândi, îmi spuneam, ia ce găsești și pleacă.

Morții sunt îmbrăcați de două persoane, dar eu am vrut s-o fac singur. Când asistenta s-a oferit să mă ajute, am dat din cap și am rugat-o să mă lase singur. Nu s-a împotrivit. Nimeni, am observat, nu încercase în spitalul acela să mi se împotrivescă. Durerea pe care o încercam înspăimânta și respingea pe oricine.

Ce picioare iuți are moartea, Angela, cu câtă sânghință se apropie de ceea ce i se cuvine! Italia era nemișcată și rece, ca patul, ca masa, ca orice lucru neînsuflețit. N-a fost ușor s-o îmbrac, a trebuit s-o întorc pe o parte, apoi pe cealaltă, pentru a-i pune bluza. Ea, pentru prima oară, nu mă ajută. Iar eu eram cu adevărat dezolat, pentru că știam că, dacă ar fi avut în ea chiar și un fir de viață, m-ar fi ajutat. Ar fi ridicat brațele care acum erau grele și cădeau, se izbeau de patul de fier fără să simtă durerea. Reușisem să-i trag mânecile, acum mai aveam doar de trecut nasturii prin butoniere. Mă părăsea tocmai acum, când știa că o iubesc, când mă învățase s-o fac.

Îi priveam sfârcurile și sânii căzuți, unul de o parte, unul de cealaltă. Sfârcuri trandafirii, transparente ca niște larve. Scotocind în geamantanul ei, dădusem din întâmplare peste săculețul cu bijuterii în care păstrase unghiile mele tăiate. Îl țineam în buzunar, era un săculeț moale de catifea bej, i l-am ascuns între mâini. *Uite, ține-ți bijuteriile, Italia, bucățelele acestea îngălbenite vor deveni pământ împreună cu tine.*

A venit un bărbat, cu ochelari negri ca hainele și cu pantofi lustruiți ce făceau zgomot pe pardoseală. Bătu la ușă și, fără să aștepte să i se răspundă, intră. Era un om care știa cum să se comporte în asemenea situații, discret, dar fără ezitări. După expresia mea inertă, a înțeles imediat cu ce fel de moarte avea de a face și câtă durere aveam în mine. A făcut câțiva pași spre pat, haina i s-a deschis, avea o curea neagră cu o cataramă aurită, am rămas cu privirea ținută pe catarama aceea. Bărbatul avea o figură sobră, impecabilă, părul pomădat pieptănat spre spate pe capul rotund, privirea înghițită de lentilele negre și gura, o tăietură imobilă pe chip. O privea pe Italia și o cântărea din ochi. Era frumoasă Italia. Perfect întinsă în moarte, prinsă într-o frumusețe de piatră, fără umbre, fără modestie. De la distanța la care se afla, fetiço, bărbatul nu putea să nu observe o asemenea frumusețe. Aceasta era materia lui și cu siguranță din fiecare moarte învăța câte ceva. Avea privirea iute a unui croitor cu experiență, a unuia care știe să ia măsurile fără centimetru. Își făcea meseria repede. Ea era atât de slabă, încât ar fi fost suficient un sicriu de fetiță, restul era lemn irosit. O priveam, cu ochii lui, ai omului de la pompe funebre, care trebuia să se

îngrijească de ea. Mă simțeam pe neașteptate foarte aproape de acest bărbat necunoscut. Eram pe aceeași lungime de undă, doi bărbați care aveau un gând comun. Siluete în fața unui mister. A sa mai practică decât a mea, dar totuși fragilă, ascunsă de hainele fără cusur și de ochelarii negri.

Mi-a pus pe umăr o mână caldă și fermă. Aveam nevoie de mâna aceea, fetițo, și nu știam. Am simțit că-mi face bine. Era o mână întunecată și hotărâtă a sudului care mă ținea pe pământ. Părea să-mi spună: trebuie să rămâi, să uiți, fără să cauți sensul acestui negru de fum care ne atinge. Își făcu o cruce, mare, pe frunte, ca o seceră a necunoscutului. Mi-am făcut și eu cruce, după el, ca un copil neascultător în preajma preotului.

Ne-am pus de acord în privința orelor care urmau, era încă devreme, trebuia să treacă un anumit timp înainte de transferarea sicriului. Eu nu mă grăbeam, voiam ca Italia să rămână descoperită cât mai mult timp posibil. Soarele cobora pe cer, în spatele meu, dincolo de fereastra pe care nu mai îndrăznisem s-o privesc, pentru că mișcarea lucrurilor nu mă mai interesa. Îi priveam rigiditatea, în timp ce lumina se retrăgea de pe ea și umbra lumii cobora spre întuneric. Și în azuriul acela vibrant care umplea fiecare colț al încăperii trupul ei deveni cenușă uscată. Am adormit șezând, cu bărbia în piept. Am tras-o după mine, albastră cum era. Înainta, scufundată până la brâu, în apele măloase ale unui bazin nemișcat, către o corabie încărcată, poate o corabie poștală, cu picioarele ude până la pânțele. Aud apa atinsă de zgomotul mișcărilor ei, în timp ce încearcă să se apropie de barca aceea ancorată pentru puțină vreme încă. Duce o rochie de voal cu flori roșii care flutură atârnată pe un umerăș și un scaun așezat pe o scândură plutitoare, pe care o trage după ea în apa aceea nu prea adâncă. Un scaun gol. Nu este obosită, nici tristă, dimpotrivă, e plină de energie și pare să aibă în păr broaște întunecate.

În toiul nopții a intrat cineva mirându-se de atâta întuneric.

— Unde e lumina?

Și mâna acelei voci a pipăit zidul, iar eu am văzut-o pentru că ghiceam pe întuneric. Era un preot, un bărbat scund și robust, cu o haină până la pământ. Cu fața istovită și căzută, lipsită de culoare, și cu o expresie unică, un soi de zâmbet care poate voia să sugereze o stare de beatitudine, dar care în realitate părea un rânjat sardonice, pur și simplu flasc. Se apropie de patul Italiei și mestecă o rugăciune dificilă, de neînțeles. Bălmăjeala lipsită de vigoare a preotului nu avea nimic sacru, mi se părea că văd în ea doar micimea individului. Insignifiant ca un portar leneș, din aceia care rămân în cămăruța lor să privească trecătorii fără nici un interes, ca pe niște firișoare de praf ridicat de vântul de vară. Îi dădu moartei o dezlegare rapidă, cu un geamăt aproape mut, și plecă lăsând lumina aprinsă.

Se făcu ziuă. Îmi țineam capul sprijinit pe cot și o priveam pe Italia de jos în sus. Un fel de întunecime începea să apară pe chipul ei, ca și cum noaptea ar fi uitat acolo o umbră. Nu era altceva decât întunericul sângelui oprit, primele semne ale unei degradări care se făcea simțită. Instinctiv, mi-am privit brațele, să văd dacă pielea nu mi se pătase de aceleași umbre. Dar corpul meu luminat de zori era neatins.

Când s-a întors, bărbatul de la pompele funebre își ținea ochelarii pe creștetul capului. În lumina rece, cămașa albă strălucea sub reverul negru al hainei. Nu era singur, adusesse cu el un băiat. Au pus sicriul pe jos, în fața camerei. Bărbatul bătu la ușă și se ivi în prag.

— Salut, zise.

— Salut, am răspuns.

Dădu din cap, mulțumit pentru că îi răspusesem, pentru că acum eram în stare să vorbesc. L-am

privit în ochii fără ochelari. Și am înțeles că era conștient de obscenitatea meseriei lui.

— Vreți să ieșiți?

Am ieșit, a intrat sicriul, împreună cu băiatul, și el în costum și cravată, și o infirmieră care venise să-i ajute, o femeie slabă cu privirea furișă.

M-am îndreptat spre barul care îmi fusese indicat pe strada principală. Lângă el era o expoziție de piscine de grădină, albastre și prăfuite.

— Cât e ceasul? l-am întrebat pe bătrânul din spatele tejghelei, care își făcea de lucru cu un pachet de cărți de joc.

— Șase și ceva.

Am băut o cafea. Nu-mi era foame, dar am încercat totuși să înghit o brioșă care avea gustul pungii în care fusese împachetată. Am mușcat de două ori și am aruncat restul într-un coș înalt de aramă care era probabil pentru umbrele.

— La revedere, zise bătrânul, în timp ce ieșeam.

Trecea un autobuz care tăia strada liniștită, ca o navă marea. Nu ne-am fi revăzut eu și bătrânul, cafeaua lui era o porcărie. Și n-aș mai fi revăzut câmpia aceea lutoasă, care se pierdea la orizont. Crezusem că plec acolo, crezusem într-o aventură. Acum nu era nici cea mai mică adiere de vânt, aerul nemișcat se întindea în depărtare peste peisaj, ca o foaie de celofan, împiedicând mișcarea lucrurilor. Moartea Italiei domnea peste spațiul acela, până la orizont, acolo unde răsărise soarele. *Adio, iubito, adio.*

Era în sicriu, cufundată în mătasea cu care acesta era căptușit. Îi aranjaseră bluza în fustă și îi pieptănaseră părul. Luxul aranjamentului aceluia ascundea originea ei umilă, îi dădea un aer de mireasă de țară, o țarancă sfântă, bună de dus în procesiune. Poate îi dăduseră cu ceva pe față, ceară sau cremă, obrajii Italiei luceau puțin și tocmai lucirea aceea o sărăcea.

— Lipsește un pantof, zise omul de la pompele funebre.

M-am întors în piațetă și am găsit pantoful de culoarea vinului cu tocul foarte înalt și subțire care îi căzuse din picior cu o noapte înainte. I l-am pus. Am privit tălpile gemene, înnegrite de cine știe ce drumuri. Mi-au făcut mult mai rău decât restul. M-am gândit la pașii ei, la efortul pe care-l făcea umblând, trăind, la mica ei tenacitate care nu-i servise la nimic. Ultimul lucru pe care l-am mângâiat din ea a fost o gleznă. Apoi au pus capacul.

Am plecat. Nu aveam nici puterea, nici chef să șofez, urma să călătoresc lângă bărbatul acela tăcut, care avea o curea cu catarama aurită strânsă peste stomac. Am închis mașina și m-am îndreptat către dric. Înainte de a se urca, omul și-a scos haina și a agățat-o în spate, de un cârlig fixat pe tapițerie, lângă geamul care ne despărțea de sicriu. Haina atinge lemnul în care Italia se odihnea și așa ar fi fost pe tot timpul călătoriei. Intimitatea aceea mi-a plăcut. Mă simțeam în largul meu în mașina cu scaune adânci, impecabilă ca și șoferul ei. Tapițeria și bordul din rădăcină de nuc, de culoare închisă, emanau un miros de santal.

Am călătorit pe străzi vechi, peticite în mai multe locuri, traversând rariști în care se îndesau pâlcuri joase de pruni sălbatici, măslini cu trunchiuri strâmbe și câțiva palmieri care spărgeau pe neașteptate asfaltul. O vegetație care nu se supunea nici unui criteriu răsărea sporadic și confuz ca și construcțiile pe care le întâlneam. Orice lucru care se detașa din panorama aceea părea arbitrar, pe punctul de a fi mutat, dărâmat. Poate că spiritul persoanelor care locuiau acolo era identic, iar ordinea se afla probabil tocmai

în arbitrarul acela. Da, pentru că ochii încetau să se mai minuneze și sfârșeau prin a se obișnui atât de mult cu haosul acela încât îi găseau un farmec secret. Priveam, iar eu nu aveam ochelari negri, aveam lumina netedă a după-amiezii care aluneca peste lucruri dezgolindu-le, cercetându-le până în cele mai mici detalii. La urma urmelor, călătoream spre un cimitir, iar acela era un purgatoriu de trecere care nu mi displăcea.

Bărbatul conducea în tăcere. Cu părul său lucind de briantină și gulerul cămășii imaculat, fără o picătură de transpirație, părea cât se poate de străin de promiscuitatea privești. Alerga. Gâtul țeapăn îi menținea o atitudine rezervată, în ciuda numeroaselor zgâlțâituri. Mi se părea o călătorie în afara vieții. Locul, tovarășul de călătorie, starea mea sufletească, totul era sigilat în interiorul aceleiași consternări. Chiar și sicriul, felul în care, la curbe și pe porțiunile de stradă mai accidentate, se lovea încet de căptușeala de fetru a automobilului. Sau poate corpul Italiei se legăna în interior, în sicriul acela prea somptuos, care îi era larg. Nu caut milă, nu caut nimic, Angela, crede-mă, nu știu nici eu de ce mă întorc la poveștile astea. Numai că atunci când bei prea mult nu poți să nu urinezi. Și se urinează într-o gaură, în care totul dispare, sau pe un zid care nu ne cunoaște.

Case din piatră, case cu faianță bleumarin, blocuri joase, balcoane mici cu balustrade subțiri. Vieți modeste se perindau dincolo de geamurile întunecate. Toți își întorceau capul după automobilul funerar, unii cu un gest superstițios, alții făcându-și cruce. Se întorceau copiii care jucau mingea în piețele prăfuite, femeile de la ferestre, bărbații pironiți în fața barurilor, ridicându-și privirea de pe paginile ziarelor. Multă lume se plimba pe străzi și atunci mi-am adus aminte că era sâmbătă.

Am trecut prin fața unei biserici cu niște scări atât de abrupte, încât aproape păreau să se prăvălească peste stradă. Pe trepte se afla un grup de persoane îmbrăcate de sărbătoare. O femeie deșirată cu o fetiță în brațe și o mică pălărie roz urmări întorcându-se trecerea noastră. I-am întâlnit ochii vii, pătrunși de o curiozitate răutăcioasă. Fetița avea o rochiță cu volane, pe care brațul femeii le ridica până la chiloței, am fixat piciorușele violacee atârând pe corpul acela grosolan. Tot ceea ce mi se perinda prin fața ochilor mi se părea acum semnul a ceva sau poate chiar era un semn întunecat al unui destin ilegal, care nu avea altă manieră de a se face simțit decât aceea de a se vârî la întâmplare printre lucrurile pe care le întâlnim. Ca și cum călătoria nu ar fi fost reală, ci alegorică, visată. Picioarele fetiței păreau neînsuflețite, chipul îi era ascuns acolo unde eu nu-l puteam vedea... Poate se temea de mine, de aceea mama ei mă șfichiuia cu privirea aceea lividă.

Am încetat să mai privesc în jur, să nu mă prăvălesc mai mult decât trebuia în stânjeneala aceea emblematică. M-am lăsat atras de un râuleț mocirlos, pe ale cărui maluri uscate se vedeau gunoaie și un nor rătăcitor de musculițe.

Bărbatul de lângă mine era tăcut și profesional. În localități încetineam, ca și cum ar fi vrut să le dea celor vii posibilitatea să trimită un salut, o rugăciune sicriului. Iar expresia chipului său se metamorfoza, își găsea tăria în intenții. El se interpreta pe sine însuși, rolul său melancolic de ultim căraș. Trecea și știa că lasă în urma lui un gând. Descopeream însă și o trăsătură ironică în profilul său. Da, avea și ceva de carnaval în el, ca într-un copil mascat în moarte, care vântură o coasă în fața trecătorilor, făcându-i să tresară de spaimă. Acum mi se părea că înțeleg faptul că ochelarii negri, neclintiți de pe fața sa, aveau mai multe întrebări. Înainta încet, dând la o parte oamenii întâlniți, care se lipeau de zid, prin colțuri, oprind cuvintele pe buze, capturând privirile, făcând să se aplece capetele: îi lăsa în spatele său ca o turmă înspăimântată.

Apoi am ajuns la mare, iar eu n-o așteptam. Îmi lipisem fruntea de geam. Marea a intrat pe neașteptate, între ochi și șaua nasului, o fâșie albastră, nemișcată. Trecu un tren atât de aproape, încât am simțit că mă calcă și instinctiv m-am îndepărtat de geam. Strada mergea paralel cu calea ferată și nu-mi dădusem seama că șinele erau foarte aproape. Apoi trenul dispăru și reapăru marea. Grupuri de cuburi de ciment erau risipite în apa de lângă malul prea îngust, devorat de valuri, nu rămânea decât o porțiune de plajă nisipoasă și, imediat lângă ea, calea ferată. Și o mizerabilă înșiruire de blocuri de diferite forme care se înghesuiau de-a lungul șoselei cu coama lor strâmbă de antene, cât vedeai cu ochii.

Ar fi trebuit să o înștiințez pe mama ta, uitasem de ea și de tine. Vă împinsesem într-un colț al minții, unde nu părea că-mi aparțineți prea mult. Mă gândeam la Elsa ca la soția unui prieten; cât despre tine, nu eram un tată, eram un orfan. Ochiul meu reflectat în geam mă scruta ca o reptilă uimită.

Un robinet uriaș de chiuvetă trecu pe lângă mine, pe un panou publicitar. Ne aflam pe o stradă mai largă decât cele pe care călătoriserăm înainte. Bărbatul schimbuse viteza și lăsa motorul să tragă pe asfaltul în sfârșit ca lumea. Nu exista linie de demarcație, o mașină care ar fi alergat prea tare ar fi putut s-o ia razna. Pentru că, băgasem de seamă în timpul călătoriei, toți voiau să vadă dacă în carul funerar era ceva. Astfel încât, pentru a arunca o privire la ceea ce transportam, un șofer ar fi putut să se distragă și să se lovească de noi. La urma urmelor, eram moartea care mergea înainte. Ar fi fost minunat să mori într-un automobil funerar, alături de un cioclu. O vreme am fost convinși că acela era sfârșitul pe care destinul mi-l rezerva. Tovarășul meu de călătorie nu părea să știe ceva despre asta, departe de orice presentiment, cu trupul său masiv ca de metal, își vedea liniștit de condus. Cu mâinile ferme pe volan și privirea ascunsă de lentilele negre.

Ne-am oprit să punem benzină.

— Nu vreți să mâncați ceva? a întrebat privind construcția de sticlă de lângă pompă.

Ea nu coborâse cu noi. Nici ultima oară când m-am oprit la o benzinărie nu coborâse din mașină, dormea pe scaun sau poate se prefăcea că doarme. Îi întâlnisem ochii treji în spatele geamului, când m-am întors, după ce privisem periile albastre ale spălătoriei pentru mașini, închisă în momentul acela, și mă gândisem că nu vom reuși, că o voi pierde din nou. Într-o benzinărie am știut că va muri.

Bărbatul mânca. Își luase o porție de pilaf rece și o sticlă de apă minerală. Își pusese un șervețel pe piept. O făcuse cu meticulozitate. Îl privisem cât timp cheltuise, cu un calm voit, aproape supărător, care aparținea desigur omului, dar era parcă și o reclamă pentru meseria lui. Prin gesturile lui apăsate părea să-și invite semenii să aibă răbdare, în vederea inevitabilului final pe care el îl rezuma laconic.

Nu se așezase nimeni lângă noi. Începeam să apreciez avantajele călătoriei cu mașina pompelor funebre și n-aș fi putut dori un tovarăș mai bun decât bărbatul acela care își ducea furculița la gură fără să miște capul sau să-și aplece gâtul. Eu luasem o salată de fructe și o bere. Beam direct din sticla rece, privind prin fereastră dricul parcat mai jos sub copertina de azbociment. Am luat furculița de plastic și am înfipt-o în salată, o boabă de strugure sări din farfurioară direct pe gulerul bărbatului. A rămas interzis din cauza micului incident. Își pierduse atâta timp să-și aranjeze șervetul, iar eu, din întâmplare, reușisem să-l lovesc exact în singura zonă neprotejată a cămășii imaculate. Își smulse șervetul de pe piept, îl udă în apa minerală și frecă pata. Nu-i cerusem nici măcar scuze. Priveam părul negru care se întrezărea prin bumbacul ud, lipit de piele. Își scosese ochelarii, îi pusese pe masă, cu brațele deschise. Avea ochii mult mai mici decât îmi imaginasem.

Am luat din nou sticla de bere și am băut până s-a auzit zgomotul spumei.

— Vreți o cafea?

— Nu, mulțumesc.

S-a ridicat și s-a întors cu o singură ceșcuță în mână. Bău, luă apoi pliculețul de zahăr neatins și îl vârî în buzunar. Nu-și mai pusese ochelarii. Își trecea îngândurat degetele peste rama lor. Mă lipisem de fereastră, lângă un calorifer stins și prăfuit.

— Era amanta dumneavoastră?

Întrebarea venise pe neașteptate, cum pe neașteptate părea că se ridicase vântul care foșnea printre plăcile de azbociment deasupra dricului.

— Ce vă face să credeți asta?

Nu-mi întorsesem capul. Sticla de bere se reflecta în geam, împrăștiind raze verzui pe suprafața aceea murdară și neutră.

— Nu avea verighetă, iar dumneavoastră aveți.

— Poate că n-o purta pe deget.

— Nu, femeile *astea* o țin pe deget.

— Poate că o pierduse.

— Își cumpără alta, fac economii la coșniță, iau bani împrumut, dar cumpără alta.

Poate era mai bine dacă ar fi continuat să tacă, vocea îi era mai puțin impecabilă decât tăcerea.

— O iubeați mult?

— Ce importanță are?

— Nici una, era așa, ca să vorbim.

Își luă ochelarii de pe masă, se ridică și privi lentilele negre în bătaia luminii.

— Acum un an mi-am pierdut soția.

Își pusese din nou ochelarii cu un gest sigur al ambelor mâini. Brațele robuste din os alunecaseră după urechi și el controlase mai întâi dacă erau bine așezate și numai apoi își desprinsese mâinile. Era deja în picioare.

— Mergem?

Acum, în timp ce conducea, era mai trist sau poate eu eram. Strada părea un noroi gri care se rostogolea în fața botului mașinii.

— O iubeam foarte mult..., am șoptit, foarte mult.

Puțin mai târziu ne-am oprit pe o străduță de pământ alb, care ducea din strada principală spre mijlocul câmpiei. Mașina neagră era parcată prost. Aproape de ea se afla un dud mare și eu mă sprijinisem de trunchiul cald, mult mai cald decât spatele meu. Plângeam cu capul în jos. Omul stătea în fața mea. Cu câteva clipe înainte se aplecase spre mine și mă îmbrățișase: „Curaj...“, apoi auzisem cum i-au trosnit genunchii când și-a îndreptat spatele și a pornit pe pajiștea aceea cu iarbă înaltă, pe care vântul se strecura foșnind cu un șuierat muzical. Îi povestisem totul, despre Elsa, despre tine, care abia te născuseși, despre Italia. Și plânseam pentru ea mereu, ori de câte ori încercasem să-i repet numele. Nu reușeam să-l pronunț, sughițam în mijlocul silabelor, râgâiam din cauza berii care continua să-mi vină înapoi, ca și cum ar fi fermentat și ar fi crescut în stomacul meu.

Din când în când, bărbatul privea o bucată din mine cu o jenă plină de afecțiune, de compasiune umană. Îmi privea buzele triste, ochii prea roșii pentru a fi priviți. Apoi se retrăgea, își lăsa privirea în iarba ce cânta în vânt, cu un fluierat care se îndepărta învârtindu-se. Își aprinse o țigară. Fumă în tăcere,

iar când termină zvârli mukul pe drumul alb. Îl stinse călcându-l și urmărind mișcarea piciorului în pantoful negru.

— Murim așa cum trăim. Soția mea a plecat fără să deranjeze pe nimeni, ca o frunză.

Am plecat din nou la drum și în restul călătoriei am fost iarăși cei dinainte. El cu gâtul țeapăn, eu cu fruntea sprijinită de geam. Dar în interior, în sufletele noastre diferite și totuși apropiate, eram ca doi lupi care au alergat după o pradă și au pierdut-o și respiră obosiți în întunecimea desigurului și le este încă foame.

Când am sosit, afară era o căldură sufocantă. Satul, așezat pe un povârniș, în înălțime, ducea cu gândul la craterul stins al unui vulcan. Casele de un ocru-deschis, cățărându-se îngrămădite una într-alta, păreau bucăți de sulf cuibărite în stâncă.

Femei greoaie în costumele lor tradiționale, cu ciorapi negri de lână, încălțăminte de lucru și șaluri pe spate, mergeau pe mijlocul drumului care ducea la cimitir și, fără să se dea la o parte, ne priveau neîncrezătoare ca niște capre. Am sosit înaintând la pas în piațeta din fața intrării, unde alte persoane, mai obișnuite, îmbrăcate cu haine din zilele noastre, oprite lângă o mașină modestă, priviră cu aceeași stuțoare dricul care își făcea apariția pe neașteptate ducând un sicriu fără flori. Bărbatul se întoarse să-și ia haina.

— Mă duc să rezolv câteva probleme birocratice.

Își luă geanta de piele neagră, rigidă ca un sicriu.

L-am văzut trecând fără să ezite printre cele două coloane care susțineau poarta cimitirului și luând-o la stânga. Poate că cimitirele seamănă între ele, de aceea el se mișca în locul acela al tăcerii ca și cum l-ar fi cunoscut, ba chiar cu un freamăt în plus al picioarelor, ca un animal care își recunoaște grajdul. Dipăru în spatele zidului alb de cruci care se deschideau în evantai. Mașina pe care o găsisem în piațetă plecă ridicând un nor de praf. Am coborât și am urinat cu spatele la cimitir, ascuns de dric, am lăsat o pată întunecată pe pământ.

Funcționarul de la pompe funebre se întoarse însoțit de un bărbat puțin mai scund, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albaștri de muncitor. Și-au spus ceva înainte de a se despărți. Funcționarul veni spre mine:

— Se închide la apusul soarelui, trebuie să căutăm un preot.

Sicriul fusese deja depus, pământul scos zăcea adunat într-o grămadă. Anteriuul preotului flutura, iar fumul din cădelniță venea spre noi. Șchiopul nu se mișcase, își aștepta recompensa. Îl găsisse bărbatul de la pompe funebre și acum stătea acolo cu o expresie îndurerată, ca și cum ar fi intrat și ea în prețul cu care căzuserăm la învoială. Își ținea greutatea corpului pe piciorul mai lung. Rămăsese și paznicul cimitirului. Coborâseră împreună sicriul și nu fusese o treabă prea ușoară. Omul de la pompe funebre își scosese haina și doar când terminase și-o puse din nou. Avea fruntea acoperită de o transpirație murdară, acolo unde se lipea praful mișcat de vânt. Fusese o muncă a mușchilor care ajutase însă spiritul. Mă simțeam liniștit, învăluit de vântul cald. Măinile mele azvârliseră prima țărână pe sicriul Italiei și acum lopata paznicului se mișca ritmic, încărcând pământul și descărcându-l. Durerea mai exista încă, dar surdă, potolită de oboseală. Rămânea chipul inexpressiv al șchiopului cu ciuful lui de păr blond, ca o ceapă dezgropată și abandonată pe un strat. Fraternal om de la pompe funebre părea să se simtă împăcat cu sine însuși, își terminase treaba până la apus. Pe burtă, împreună cu respirația, vibra catarama aurită a

curelei sale. Fusesse o zi lungă. Aruncă o privire în sus, precisă ca o tăietură de cuțit, transversală ca un zbor: da, întunericul l-ar fi despăgubit. Italia era în pământ, și pământul trecuse prin mâinile mele, îmi alunecase printre degete proaspăt și zgrunțuros. Acum era îngropată, și odată cu ea, Angela, timpul efemer al iubirii.

Am văzut o umbră, întunecată ca aceea a unei păsări. Un țăran stătea, la câțiva metri mai încolo, ascuns, în spatele zidului de cripte. Era un bătrân mic cât un copil. Stătea nemișcat, ținându-și pălăria în mână. Cu puțin înainte, atunci când mă aplecasem să culeg țărană, nu era acolo, sau poate nu-l văzusem eu. Părea ieșit din neant. Ochii lui s-au oprit pe ai mei fără curiozitate, ca și cum m-ar fi cunoscut. M-am întors la ale mele, dar am rămas totuși cu gândul la privirea aceea înfiptă în ceafă. Atunci mi-am adus aminte de fotografia din camera Italiei, bărbatul acela tânăr din fotografia îngălbenită. Tatăl ei, primul ei călău. M-am întors din nou, cu intenția să mă mișc, să mă duc la el. Dar dispăruse, nu mai era decât bătaia vântului dincolo de zidul de cripte și întunecimea fundalului unde nu se mai vedea nimic. Poate că nu era el, poate era un vizitator curios. Dar eu l-am iertat, Angela, și în același timp îl iertam pe tatăl meu.

Nici o cruce nu semnala prezența Italiei. Omul de la pompe funebre hotărâse împreună cu paznicul cimitirului să fie pusă o placă funerară simplă, fără podoabe, care oricum nu ar fi fost gata mai devreme de zece zile. Îmi întinse un carnețel cu pătrățele și un pix.

— Ce vreți să fie scris?

Am scris doar numele ei, găurind hârtia cu vârful pixului. Nu mai era nimic de făcut, priveam cu toții groapa acoperită, așteptând ca cineva să se hotărască să plece primul. Omul de la pompe funebre își făcu cruce și se mișcă. Încet, șchiopul îl urmă. Nu aveam gesturi de făcut, nici gânduri speciale. M-am gândit că într-o bună zi mi-aș fi amintit de momentul acela și l-aș fi umplut cu ceva care nu exista. Amintindu-mi, aș fi găsit maniera în care să redau solemn ceva care acum apărea doar inutil. Am luat un pumn de pământ, să-l pun în buzunar, credeam, să-l las să-mi curgă printre degete ca și cenușa, dar l-am vârât în gură. Am mestecat pământ, Angela, poate fără să-mi dau seama. Căutam un gest cu care s-o salut și nu am găsit nimic mai bun de făcut decât să-mi murdăresc gura. Am scuipat, și apoi, cu dosul mâinii, am șters ceea ce îmi rămăsese pe buze și pe limbă.

Omul de la pompe funebre plătise cu cecurile mele tot ceea ce fusese de plătit și acum se întorcea. Îl așteptam în fața cimitirului închis. Stăteam sprijinit de zid și priveam povârnișul punctat de luminile imobile ale locuințelor și traversat de acelea în mișcare ale mașinilor. I-am recunoscut pașii în spatele meu, era deja întuneric.

Se sprijini și el de zid. Scoase din buzunarul hainei pliculețul de zahăr pe care îl luase de la barul benzinăriei. Îl rupse și îl goli în gură. Eram atât de aproape, încât am auzit zgomotul firișoarelor de zahăr sub dinții lui, un hârșăit care mă făcu să mă cutremur. Își mișcă limba pe palat să simtă dulceața care se amestecase probabil cu saliva. Privi în jos, unde priveam eu, la întunericul povârnișului pe care pluteau lumini.

— Nu știi, spuse.

— Ce?

— Este nedrept să mori.

Înghiți ultima picătură de salivă îndulcită.

— Și totuși, e drept.

Am privit spre cimitir. Nu mai simte durerea, m-am gândit. Și acela a fost un gând bun.

Ada stă nemișcată în fața mea, foarte aproape. Eu mă aflu în fața povârnișului ca acum cincisprezece ani. Tu ești acolo, în întuneric, una din luminile care tremură jos. Nu știi de ce te-am adus până aici, Angela. Dar știi că acum mă aflu în picioare pe zidul acela și tu ești alături de mine, te strâng ca pe un ostatic. *Uite, Italia, aceasta este fiica mea, aceasta este cea care s-a născut. Și tu ridică-ți capul, Angela, arată-te, salut-o pe doamna, salut-o pe regina aceea. Seamănă cu mine, nu-i așa, Italia? Are cincisprezece ani și fundul puțin cam mare, a fost slabă, slabă și acum, de un an, are fundul cam mare. E vârsta. E una care mănâncă aiurea, care nu-și leagă casca. Nu e perfectă, nu e specială, e ca multe altele. Una la întâmplare, în lume. Dar este fiica mea, este Angela. E tot ce am. Privește-mă, Italia, așază-te pe scaunul acesta gol pe care îl am în mine și privește-mă. Într-adevăr ai venit s-o iei cu tine? Nu te mișca, vreau să-ți spun ceva. Vreau să-ți spun cum a fost. Când m-am întors și mi-am reluat urmele pe care le lăsasem. Nu mai aveam emoții, nu aveam dureri, nu aveam liniște. Dar Angela a fost mai puternică decât mine, mai puternică decât tine. Vreau să-ți spun ce înseamnă miros de nou-născut într-o casă, e ceva bun care se lipește de pereți, care se lipește înăuntru. Mă apropiam de leagănul ei și rămâneam acolo, lângă căpșorul acela transpirat. Se trezea și râdea imediat și își sugea un picioruș. Mă privea fix cu privirea adâncă a nou-născuților. Mă privea ca tine. Era ca o sobă, era o binefacere. Era nouă și flecară, era un dar. Era viața. Iar eu nu aveam curajul s-o strâng în brațe. Un avion trece pe cer, peste puțin va ateriza. Acolo sus e o femeie care plânge. O femeie de cincizeci și trei de ani, care s-a îngrășat puțin și are un început de bărbie dublă, aceea e soția mea. Mirosul ei a îmbătrânit în nările mele. Privește un nor, o privește pe fiica ei. Taie norul acela, Italia, taie-l ca o barză. Dă-mi-o înapoi pe Angela.*

— Domnule profesor...

Mă ridic în picioare, și nu m-am ridicat niciodată în viață.

— Închidem.

— Valorile?

— Normale.

Simt că inima vrea să-mi iasă prin obraji și hohotesc în pumni. Scap câteva picături de urină. Prind brațul Adei și îl strâng, este ultimul fragment de tăcere.

Urmează haosul emoțiilor, al zgomotelor care se întorc toate deodată. Se întorc vocile, halatele, ușile care se deschid. Alfredo are halatul murdar de sânge. E primul lucru pe care îl văd. Și-a scos mănușile, are mâinile albe. Cu mâinile acelea vine spre mine.

— Mi-a luat mai mult timp, am avut probleme cu dura mater, s-a contractat, a sângerat prea mult, am făcut eforturi să o fac să coaguleze.

Are boneta udă leoarcă, urmele măștii în jurul gurii și un chip de nebun. Vorbește repede, se bâlbâie.

— Să sperăm că nu este o leziune asonală difuză, că, la impact, compresia creierului nu a fost devastantă...

Aprob cu respirația.

— Încercați să aflați?

— Da, i-am spus Adei să încerce să-i determine suprafața, e nevoie de puțin timp.

Capul tău bandajat alunecă spre Secția de reanimare. Infirmierul împinge targa încet, cu grijă. Acum ești între pereții aceștia de sticlă. Îți privesc ochii închiși și cearșaful care ți se mișcă pe piept. Ada ți-a scos tubul de oxigen, ți-a oprit anestezia și încearcă să te aducă puțin la suprafață, să înțeleagă ce se petrece. Se mișcă în jurul tău, al tuburilor tale cu o grijă specială. Este palidă, sfârșită, are buzele uscate.

— Plecați, șoptesc.

Îmi dă cu greu ascultare. Acum ești din nou cu mine, Angela. Suntem singuri. Îți mângâi brațul, fruntea, îți mângâi toată pielea neacoperită. Capul îți este așezat pe acest aparat de susținere în formă Krapfen, trebuie să rămâi așa. E nevoie ca mușchii gâtului să rămână întinși, pentru a evita orice compresie a circulației venoase. Capul trebuie să-ți stea deasupra nivelului inimii. Ai urechile maro de la dezinfectant, puțin asfalt în obraji, nu-ți face probleme, iese singur, restul ți-l scot eu cu laserul. Pentru cap îți cumpăr o pălărie. Îți cumpăr o sută de pălării. Prietenii tăi vor veni să te vadă, vor găsi că ești caraghioasă cu bandajul acesta. Te vor invidia pentru că lipsești de la școală. Îți vor aduce muzică la pat. Îți vor aduce și o țigară. Ți-o va aduce micuțul cu părul rasta, prostuțul ăla care îți ajunge până la umeri. E prietenul tău? Îmi place, îmi place părul lui. Îmi place tot ce-ți place ție. Să știi că am să mă duc să împrumut patine. Negre, cu multe rotile ca ale tale. Vreau să patinez cu tine pe străzi în duminicile ecologice. Vreau să cad, vreau să te fac să râzi. Ai un sughiț ciudat în piept. Îți pun din nou tubul de oxigen. Nu te mișca. Dar te miști. Îmi strângi mâna.

— Mă auzi? Dacă mă auzi, deschide ochii, iubito. Sunt eu, sunt tati.

Și tu îi deschizi, îi deschizi fără greutate, ca și cum ar fi simplu de tot. Îți deschizi ochii și mă privești.

Ada vine în spatele meu:

— Ce s-a întâmplat?

Poate fără să-și dea seama, a țipat.

Nu încetez să te privesc, să zâmbesc cu ochii în lacrimi.

— A reacționat, spun, mi-a strâns un deget.

— S-ar putea să fie doar un reflex de presiune forțată.

— Nu, a deschis și ochii.

Alfredo s-a schimbat. S-a spălat și s-a pieptănat. Pare un sportiv care a câștigat o întrecere. Are încă apărătoarele de plastic peste pantofii de oraș.

— Tensiunea endocranică, anemia acută, stopul cardiac... într-adevăr, nu credeam că...

— Știu.

— Am sperat.

— Ai sperat bine.

Se apleacă deasupra ta, te stimulează, îți controlează reacțiile. Tu deschizi ochii încă o dată. Și acum mi se pare că recunosc privirea ta caraghioasă, indolentă. Alfredo controlează medicamentele scrise pe

fișă, e mai bine să ți se dea un alt sedativ, pentru următoarele douăzeci și patru de ore e bine să fii liniștită. Apoi pleacă, așa cum e felul lui, brusc, fără să salute pe nimeni. Se întoarce la viața lui de om singur, în casa de care are grijă un filipinez, atunci când el lipsește. Colegii de la Reanimare nu se uită la el când pleacă, stau aplecați peste registrul de prezențe și discută gărzile. Doar Ada îl urmărește cu ochii, îi zâmbește. Nu era de gardă, și totuși s-a întors să te opereze. Poate a făcut-o pentru că i-a cerut-o ea.

O văd pe mama ta prin geam. Paltonul, poșeta, fața ei. Mama ta, care urăște spitalele, care nu știe cum sunt făcute, care nu a intrat niciodată într-o secție de reanimare. Există o perdea albă de plastic, trasă într-o parte, ea stă acolo. Se uită la tine. Poate e aici de mai mult timp. Am întors capul și am dat peste ea din întâmplare, credeam că-i o asistentă. E mică, nepieptănată, bătrână. Și știi ce este, Angela? Știi ce este cu fața aceea de bunică? O mamă care privește prin geamul unui incubator. Exact așa-i. O mamă în capot, cu sânul dureros din cauza laptelui, care își privește nou-născutul, maimuțica ei roșie. Are ochii uneia cu burta flască și goală care pândește carnea care a ieșit din ea. Nu-i tristă, e amețită. Nu intră, rămâne acolo. Mă scol și mă duc la ea. O strâng în brațe, e un sac care tremură. Simt mirosul casei în acest pustiu de amoniac.

— Cum se simte?

— Trăiește.

O ajut să-și pună halatul, masca, apărătoarele de plastic peste pantofii de stradă și boneta pe cap. Se apleacă deasupra ta și te privește de aproape. Privește bandajul, electrozii de pe piept, tuburile din nas, din vene, cateterul.

— Pot s-o ating?

— Sigur că poți.

Te atinge mai întâi o lacrimă a ei. Îți cade pe piept, o culege cu un deget.

— Nu îi e frig așa dezbrăcată?

— Temperatura este constantă aici înăuntru.

— Atunci simte?

— Sigur.

— Nu este în comă?

— Nu, e sedată. E în comă farmacologică.

Dă din cap cu gura deschisă:

— Ah... da.

O strâng din nou în brațe. E mică, cocoșată. Soarta a trecut peste ea ca un buldozer.

— Am sperat tot timpul că va cădea avionul. Nu voiam s-o văd moartă.

Apoi nu mai spune nimic.

Acum stă lângă tine. Și-a revenit puțin. E mai puțin speriată, mai puțin amețită. E o meduză care palpită. Pentru că între voi s-a întors apa voastră amniotică. O simt, plutiți una către cealaltă în tăcerea asta. În noaptea asta capul îi va cădea din când în când, dar nu-ți va lăsa mâna. Iar mâine va ști exact ce trebuie să facă pentru tine. Va fi mai bună decât mine, decât Ada, decât oricine. Te va îngriji ea, va interpreta semnele revenirii tale. Va controla monitorul, perfuziile, îți va da să bei cu lingurița, va asista la pansat. Nu-și va ridica fundul de pe scaun. Va slăbi lângă tine și te va aduce acasă. Iar când îți va crește din nou părul, îl va tăia pe al ei. Și la vară o să vă faceți o fotografie cu părul scurt și ochelari de soare, ca două surori.

I te las ei. Vă las vii, lipite una de alta. Ca acum cincisprezece ani, în clinica aceea.

— Mă întorc curând, spun și o sărut pe păr.

Acum sunt eu cel care vă privesc dindărătul geamului, lângă perdeaua de plastic.

Nu m-a întrebat niciodată nimic despre absența aceea, a făcut ca și cum nu m-aș fi mișcat niciodată.

Te-am pus în portbebe și am plecat acasă. Iar când ți-a căzut cordonul, ne-am întors în păduricea de pini și l-am lăsat în scorbura unui trunchi să-ți aducă noroc. Eu o iubesc, Angela. O iubesc pentru cum a fost și pentru cum suntem. Doi alergători bătrâni în drum spre o linie de sosire din țărână.

Plouă ușor. Apă vaporizată care pare polen ud. Am deschis dulăpiorul, m-am dezbrăcat, m-am îmbrăcat. Am mers pe jos și am intrat în această cafenea modernă, plină cu mese care la prânz sunt toate ocupate. Acum e aproape goală. Privesc sandvișurile, cele care au mai rămas. Mă așez lângă ușă, la aer. Am inelul tău pe deget, mi-a intrat, nu știu când, dar mi-a intrat, și acum nu mai reușesc să-l scot. Plouă. În ploaie, într-un colț din orașul acesta, am iubit-o pe Italia pentru ultima oară. Atunci când plouă, oriunde ar fi ea, sunt sigur că regretă viața. Făcea parte din mine ca o coadă preistorică, ceva mutilat de evoluție, ceva din care păstrez haloul, ca o misterioasă prezență în gol. Mi-e foame. O fată se apropie de mine să-mi ia comanda. Are o față turtită, un șorțuleț cu dungi, o tavă sub braț. Este ultima femeie din povestea asta.